

Xấu Phi

Contents

Xấu Phi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	29
8. Chương 8	34
9. Chương 9	39
10. Chương 10	44
11. Chương 11	49
12. Chương 12	54
13. Chương 13	58
14. Chương 14	63
15. Chương 15: Chương Kết	67

Xấu Phi

Giới thiệu

Kể về cô nàng có khuôn mặt dễ ợt nhưng lại biết cách làm cho mình tốt đẹp hơn với thái độ lạc quan.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xau-phi>

1. Chương 1

Thiên Bảo năm thứ mười sáu, Hoàng đế Phục Thiên nước Vị tàn bạo bất nhân, cả ngày đắm chìm trong nữ sắc, bỏ bê quốc sự, lại đối với dân chúng thu thuế nặng nề, cộng thêm hạn hán đã lâu không mưa, đời sống

nhân dân càng thêm khó khăn, kêu ca nổi lên khắp bốn phía. Nhưng bên trong hoàng cung Phục Thiên vẫn tiếp tục ca hát hàng đêm, Hoàng Hậu dịu dàng khuyên can lại bị Phục Thiên đẩy vào lãnh cung, trung thần họ Ô dũng cảm can gián cũng không nói được phải chết già. Cuối cùng Phục Thiên bởi vì tin vào những lời gièm pha của sủng phi, đem Hữu Tướng Lý Mộc người được lòng dân chém đầu răn chúng. Đến lúc này, đã hoàn toàn làm mất lòng dân. Ba tháng sau, Tướng quân Hiên Viên quanh năm đóng ở biên quan thành Thục bỗng nhiên lãnh binh tạo phản, nước Vĩ lâm vào nội loạn.

Hiên Viên gia mấy đời đều là danh tướng của nước Vĩ, Hiên Viên Sơ lại là con cháu xuất sắc nhất trong các đời của gia tộc Hiên Viên từ trước tới nay, hẳn không chỉ dừng mãi thiện chiến mà còn tinh thông mưu lược, năm mười tám tuổi, đã đi theo phụ thân nghênh chiến hàng loạt các cuộc xâm lược của nước Trạch Uyển, vận dụng cơ trí hơn người đẩy lui đại quân Trạch Uyển, bảo vệ được ranh giới biên cương phía Tây Bắc của nước Vĩ. Năm năm sau, hẳn thay mặt phụ thân xuất chinh tới phía Nam nước Vĩ đối phó với Man Tộc đang rục rịch chuẩn bị phản loạn, không tới bảy ngày lấy trí tuệ đối đầu với quân địch, đã khiến Man Tộc lần đầu tiên chấp nhận kết minh với nước Vĩ, trận chiến lần này tất nhiên đã khiến cho danh tiếng của Hiên Viên Sơ càng ngày càng lan truyền nhanh hơn, được ngự ban áo giáp bạc, đồng thời được phong làm Ngân Kỵ Tướng Quân, đây chính là vị Tướng Quân trẻ tuổi đầu tiên trong lịch sử của nước Vĩ từ trước tới nay.

Cũng bởi vì đại gia tộc Hiên Viên lớn mạnh như vậy cũng thần phục quốc gia, cho nên khi Hiên Viên Sơ không hề báo trước đã tạo phản lại càng làm cho người ta khó có thể tin nổi.

Có lẽ Hoàng Đế Phục Thiên quả thật là bị người người oán trách, trong khoảng thời gian ngắn ngủi không tới một tháng, quân lính của Hiên Viên Sơ đã từ thành Thục lên đường thuận lợi tấn công vào Hoàng Thành Thiên Kinh.

Trong Hoàng Cung, Phục Thiên đến lúc này mới cảm thấy kinh hoàng, hoảng hốt phái Ngự Lâm Quân xuất cung chống cự, nhưng mà Ngự Lâm Quân quanh năm không được chinh chiến làm sao có thể ngăn cản được đội quân tinh binh dưới trướng Hiên Viên Sơ đã trải qua kinh nghiệm thực chiến ở chiến trường? Chỉ mới đánh một trận quân lính đã tan rã. Hơn nữa, ngay cả “Khuyết Vương” Phục Khuyết người được gọi là Vương Gia nhàn hạ và các trọng thần, danh tướng cũng cùng với Hiên Viên Sơ trong ứng ngoại hợp, thế là quân phản loạn dễ dàng đánh chiếm Hoàng Cung, Phục Thiên và sủng phi không kịp chạy trốn bị giết chết trong tử cung.

Thiên thời, địa lợi cộng thêm nhân hòa, Hiên Viên Sơ vừa mới 25 tuổi có thể nói là không cần tốn nhiều sức lực đã đăng cơ làm tân Hoàng Đế Uy Vũ, quốc hiệu không thay đổi, Hoàng Thành Thiên Kinh không thay đổi, năm đầu tiên Hoàng Đế mới lên ngôi lấy tên là Khánh Bình.

Cùng lúc đó, chúng thần rối rít tổ thái độ quy phục, thế là trong triều đình quan lại khác biệt nhau không lớn, tân Hoàng Đế cố gắng nhanh chóng tiến hành cải cách sửa đổi, cho tới nay Khánh Bình năm năm, nước Vĩ cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh quốc sự bị quên lãng, dân chúng lầm than khổ cực, chuẩn bị nghênh đón một thời đại hoàng kim xa cách đã lâu.

Chỉ là Hiên Viên vương triều hưng thịnh nhưng vẫn còn tồn tại mối nguy hiểm ngầm.

Tục truyền, trước khi Tân Đế vào tới lãnh cung Hoàng Hậu Đông Vân của tiền triều đã uống thuốc độc tự vẫn, nhưng mà Công Chúa Vĩnh Lạc cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau và lão thái giám hầu hạ các nàng đã biến mất không thấy tung tích.

Lúc ấy, Vĩnh Lạc đã gần 13 tuổi, thái giám tuổi tác cũng đã cao, đúng ra sẽ không thể đi xa mới phải, nhưng năm năm qua, tin tức về một già một trẻ này vẫn mờ mịt không có dấu vết, ngược xuôi khắp cả nước cũng đều tìm không ra tung tích của bọn họ.

Đứa con còn sót lại của tiền triều vốn luôn là một cái gai trong tim của Đế Vương tân triều, tuy rằng chỉ là tiểu công chúa, lẽ ra cũng không có nhiều bản lĩnh để nghiêng trời lệch đất gì, nhưng mà đột nhiên biến mất không dấu vết như vậy không tránh được khiến cho lòng người hoài nghi.

Chỉ tiếc là Tân Hoàng coi như muốn bỏ cây gai này cũng không thể nào nhổ nó lên được, bởi vì từ sau khi Hoàng Hậu tiền triều vào ở trong lãnh cung, trừ những người hầu hạ ở bên ngoài, cũng không có người nào khác gặp qua diện mạo của Công Chúa, cho dù đã từng thấy qua cũng chỉ nhớ được là nàng thừa hưởng vẻ

đẹp của mẫu thân, là một mỹ nhân chuẩn mực, trừ lẫn đó ra, thật sự là không hề có chút manh mối nào để lần theo.

Công Chúa Vĩnh Lạc mất tích làm cho người ta không thể không phỏng đoán, chưa biết chừng ở nơi nào đó thật sự còn có một vài dư đảng trung thành với Phục Thiên vẫn còn kéo dài hơi tàn, chờ cơ hội lật đổ tân triều, mà trong người Công Chúa Vĩnh Lạc lại chảy dòng máu của tiền triều, đây chính là hậu thuẫn tốt nhất của bọn họ. Chắc hẳn là như vậy, Tân Hoàng nhất định sẽ không thể buông tha việc lùng bắt cái Công Chúa đầy tính uy hiếp này. “. Theo ta nghĩ, vị công chúa này phải là lặn xuống sơn cốc sau đó đụng vào cây, đầu mất trí nhớ sau đó bị người ta lượm về làm dưỡng nữ hoặc là cái gì đó, tóm lại là làm người bình thường mấy năm xong sẽ có người chuyên làm chuyện xấu đến gần nàng, nói cho nàng biết thân phận thật sự của nàng, sau đó tiến hành các kế hoạch báo thù liên tiếp, khiến cho Hoàng Đế mệt mỏi phải bỏ chạy khắp nơi, đến cuối cùng nàng cũng phát hiện mình là bị người xấu lợi dụng, lương tâm cắn rứt, quá tức giận nên đã cùng với kẻ chuyên làm chuyện xấu kia ngọc nát đá tan ”

Trên xe bò, cô gái quơ tay múa chân kể chuyện, giọng nói mềm mại tinh tế cực kỳ sinh động hoạt bát, nét mặt của ông lão điều khiển xe bò đang ngồi ngay bên cạnh cũng tràn đầy nụ cười hiền lành.

Từ bóng lưng nhìn qua, thân hình của cô gái cực kỳ mảnh khảnh, xem ra chỉ là một thiếu nữ khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi mà thôi. Trên người nàng mặc một bộ quần áo bằng xa tanh màu xanh lá, kiểu dáng trang nhã không có gì đặc biệt, chỉ có điều hiện tại đang là ngày hè chói chang ngược lại nhìn nàng như vậy cảm giác có vài phần mát mẻ, rất thoải mái.

Tóc của nàng đen nhánh mượt mà, kéo dài đến eo, nhưng cách cột tóc kiểu này thì quả thật là chưa từng thấy qua, trên đầu không hề có châu báu trang sức gì, chỉ đơn giản là tết tóc thành vô số bím tóc, sau đó cột lại ở phía sau bằng một sợi tơ màu đỏ, hai cái đuôi nhỏ màu đỏ cứ đung đưa trong gió, cực kỳ thu hút sự chú ý của người khác.

Bởi vì nàng rất đặc biệt, cho nên trên con đường chiếc xe bò chạy thẳng về hướng Hoàng Thành không tránh được việc có mấy tiếng la hét hoảng sợ liên tục truyền tới.

“Hết cái gì mà hét? Ban ngày gặp quỷ à!” Cô gái trừng mắt tức giận, thế nhưng lại dọa ột đứa trẻ trên đường phớt lờ.

“Nha đầu, mặc kệ bọn họ, cha luôn xem con là người xinh đẹp nhất!” Ông lão cầm roi quất vào con bò già ở phía dưới, tay không cầm roi thì thương tiếc xoa xoa đầu của con gái.

“Cha, xem ra con mắt của cha gần đây không dùng được nữa rồi!” Cô gái bĩu môi mếu máo, mặc dù trên tay không có gương, nhưng nàng chỉ cần đưa tay sờ lên mặt của mình, thì cũng biết rõ ở trên đó có một vết bớt màu đỏ rất lớn chiếm cứ gương mặt của nàng, khiến cho nàng trừ miệng, cằm và má phải ra, thì tất cả đều bị vết bớt cổ quái màu đỏ thắm kia che phủ.

Mặc dù con mắt của nàng lớn, mũi lại thẳng, miệng lại nhỏ, nhưng tất cả đều không thể dấu lại với cái bớt xấu xí kia. Nhìn ngang nhìn dọc, nàng vẫn là cô gái xấu xí.

“Nha đầu, chuyện xưa mà con kể lúc nãy nghe rất được? Nghe rất có hứng thú.” Ông lão rõ ràng là đang nói sang chuyện khác.

“Là con tự bịa ra đó!” Cô gái ngửa mặt lên cười lạnh lạnh, vẻ mặt rất hài lòng.

Ông lão lắc đầu một cái, cười nói: “Nhìn con kia! Thật có sáng tạo Cái đó, lần trước con nói là sáng tạo hay là cái gì ấy nhỉ?”

“Sáng ý.” Cô gái nói.

“Đúng! Sáng ý! Chuyện xưa này nếu như thật sự có thể viết thành sách nhất định là có thể bán lấy tiền rồi!”

“Dĩ nhiên là có thể bán rồi! Chuyện xưa chính là luôn quanh co ly kỳ như vậy, chín cong mười tám quẹo mới ăn khách còn được trầm trồ khen ngợi nữa! Mặc dù cầu huyết, thế nhưng ai mà chẳng càng mắng lại càng thích xem đúng không? Chỉ là nói đến viết sách, con còn phải luyện chữ trước đã. Ôi! Phải làm như vậy thôi!” Hai mắt của cô gái tỏa sáng, vỗ tay, kiêu ngạo mà nâng bàn tay lên trước khuôn mặt đỏ: “Chờ

con luyện chữ thật tốt, con sẽ dựa vào việc viết sách để nuôi cha và mẹ, chúng ta cũng không cần khổ cực như vậy nữa rồi!”

“Không khổ cực! Làm sao lại khổ cực chứ? Kể từ khi con làm cái đó phối gì đó, phối” Ông lão cau mày suy tư.

“Phối đồ.” Cô gái thay cha nói.

“Đúng vậy! Việc đó của con tạo ra thành tựu lớn như vậy, giúp cho tiệm vải của chúng ta nhận hàng cũng nhận không hết nữa! Chẳng phải là thiên kim nhà nào cũng muốn tranh nhau để được con trang điểm mặc trang phục giúp hay sao? Nhiều người đều là nhờ vậy mà tìm được lang quân như ý, cứ ba ngày hai bữa lại mang bao tiền lì xì đến đưa cho chúng ta! Nếu không phải nhờ con, ta với mẹ con làm sao lại được hưởng phúc nhân rồi yên tĩnh như thế chứ?”

“Nhưng mà bây giờ con lại bị gọi vào cung phục vụ Hoàn phi Yến gầy rồi, cha mẹ, các người phải làm sao đây?” Mặt đỏ mới giãn ra đã nhú lại.

“Hoàn phi Yến gầy?”

“Ách, con nói là Quý Phi mỹ nhân.”

“Hiện tại trong cung chỉ có mỹ nhân, Hoàng Thượng còn chưa có lập phi, vào cung cũng đừng gọi sai, gọi sai sẽ bị chém đầu, cũng đừng giống như lúc còn ở nhà mình không có quy củ như vậy”

“Biết, biết, những lời này con đều đã thuộc rồi !” Cô gái không kiên nhẫn bĩu môi.

“Dù sao vào cung rồi phải ngoan ngoãn, cái gì cũng đừng lo lắng, càng không thể ầm ĩ đòi rời cung, cứ ở đấy yên tâm kiếm ngân lượng đi, cha mẹ cũng sẽ an tâm ở nhà chờ con trở về. Quan gia không phải đã nói rồi sao, có thời gian nghỉ ngơi mà, chúng ta đang ở trong thành Thiên Kinh, còn sợ đường về nhà xa hay sao? Hơn nữa, nói không chừng con ở trong cung cảm thấy thú vị, tới lúc mỹ nhân muốn cho con trở về, con còn không muốn ấy chứ.”

“Con mới không như vậy!” Cô gái cao giọng thét lên một tiếng, sau đó lại nặng nề thở dài: “Aiz, người sợ nổi danh heo sợ mập [1], cái này chính là nói con đó!”

[1] : Heo mập đồng nghĩa với việc sẽ bị đem đi thịt, người sợ nổi danh cũng có nghĩa tương tự như vậy.

“Người sợ nổi danh heo sợ mập. Lời này của con nói thật là hay! Nha đầu, con không thể viết chữ thật là đáng tiếc.”

“Cha, con không phải là không thể viết, mà là viết sai vài nét mà thôi, có được không?” Cô gái ưỡn ngực nhỏ bằng phẳng, không cam lòng đứng lên kêu gào.

“Được, được, được.”

“Dù sao con cũng không hề muốn đi vào cái Hoàng cung gì đó đâu! Con chỉ muốn lưu lại bên cạnh cha mẹ để chăm sóc hai người mà thôi!” Cô gái bĩu môi oán trách.

“Cha cũng không hề muốn rời xa con, chỉ là chúng ta làm sao có thể đối nghịch với người trong cung chứ?”

“.” Tiểu nha đầu hừ nhẹ mấy tiếng.

“Nha đầu, người nói cái gì?” Ông lão dựa lại gần một chút.

“Không có việc gì, không có việc gì. Con ở trong hoàng cung nhất định sẽ chăm chỉ luyện chữ, như vậy đến lúc xuất cung vừa vặn có thể đem những gì tận mắt chứng kiến ở trong cung viết thành sách bán lấy tiền, còn có thể viết thơ tặng cho cha mẹ!”

Nét mặt ông lão cứng đờ, chậm rãi mở miệng nói: “Cha cũng không biết nhiều chữ lắm, nha đầu, con cứ vẽ hình minh họa là được rồi.”

“Cha, tại sao con cảm thấy giống như là cha đang chê chữ con xấu xí vậy?” Cô gái chau mày, vẽ mặt hoài nghi.

“Ách, vậy ư? Sao lại như vậy được chứ?” Ánh mắt của ông lão lưỡng lự không chắc.

“Hừ! Mặc kệ, con nhất định muốn luyện chữ, nếu không với khuôn mặt này của con còn có thể làm được việc gì chứ, chỉ có ở nhà viết sách là thích hợp nhất thôi, có phải không?”

“Nha đầu ngốc, con đừng quên con còn phải lập gia đình nữa nhé!” Ông lão mỉm cười lắc đầu.

“Lập gia đình? Cha, người đang nói giỡn đúng không? Cái khuôn mặt này của con, chỉ có người mù mới nguyện ý muốn cưới mà thôi!” Thực ra cô gái còn cảm thấy ghét bỏ khuôn mặt xấu xí của mình hơn bất kì ai khác.

“Sao con lại nói những lời ngu ngốc như vậy chứ? Nha đầu, con ngoan ngoãn như thế, hiếu thuận như thế, ông trời nhất định sẽ cho con một mối nhân duyên tốt.”

“Con thì có chỗ nào hiếu thuận chứ? Con không hiếu thuận chút nào cả” Cô gái cúi đầu nhỏ xuống, nước mắt đột nhiên dâng đầy trong hốc mắt.

“Aiz, sao vậy nói khóc liền khóc vậy à? Hiện tại như vậy là vì không muốn rời xa cha mẹ sao? Trước đây không phải còn rất hài lòng vì được các mỹ nhân khen ngợi hay sao? Khó trách người ta lại nói tâm tư của nữ oa nhi rất khó đoán, quả thật là nói không có sai mà. Có lúc cha mẹ thật sự cũng không hiểu nổi trong cái đầu nhỏ của con đang suy nghĩ cái gì nữa. Nhưng mà nha đầu à, con phải nhớ, ta và mẹ con nói con hiếu thuận, thì chính là con hiếu thuận! Biết không?”

Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái mới ngẩng lên, lộ ra hàm răng xinh đẹp, nói: “Dạ, biết ”

“Chao ôi! Cảm ơn trời đất, cái xe bò này cuối cùng cũng đưa chúng ta tới nơi rồi!”

Tiếng thét chói tai vang lên ngắt lời cặp phụ tử tình thâm đang ngồi trên xe bò, hai người đồng thời ngược mắt nhìn sang bên cạnh, hóa ra đã đến hoàng cung rồi.

Tuy là nói như vậy, nhưng thật ra nơi này chỉ là một góc nhỏ của cửa hông trong hoàng cung mà thôi, vào trong đây rồi không biết còn phải đi bao lâu nữa mới có thể tới được chỗ ở của Hoàng Đế!

Người dân bình thường giống như Lý Mạt Nhi, cho dù có được gọi vào trong cung để phục vụ hoàng thân quốc thích đi nữa thì cũng tuyệt đối không thể đi vào từ cửa chính, chỉ có thể tự mình đi vào từ cửa thành giống như vậy mà thôi, sau đó sẽ có cung nhân tiếp ứng dẫn vào cung.

Cho nên, lúc này nhìn ngang qua cửa gỗ rắn chắc ở bên cạnh ngoại trừ hai thủ vệ đang đứng gác, còn có một tiểu cung nữ mồ hôi đầm đìa. “Không nhìn thấy ta phải đứng phơi nắng dưới trời cũng sắp thành củi khô luôn rồi sao, vậy mà còn bắt ta phải đứng chờ ở chỗ này lâu như thế!” Cung nữ mất hứng dậm chân một cái, đi tới phía trước.

Xe bò đương nhiên có hơi ột chút, cung nữ giương mắt lên lườm nguýt, vừa vận đối diện với khuôn mặt tròn đỏ ửng không chút biểu cảm, cung nữ thành linh hét to một tiếng sau đó liền tiếp lùi về phía sau, nếu không phải nhờ có một thủ vệ tiến lên đỡ nàng, chỉ sợ nàng đã sớm té ngã trên mặt đất rồi.

“Thật ồn ào.” Cô gái đối với chuyện này dường như đã sớm quen thuộc từ lâu rồi, chỉ hơi hờ hững lạnh một tiếng, lại tiếp tục ngoáy ngoáy lỗ tai sau đó từ trên xe bò nhảy xuống.

“Cha, người mau trở về đi thôi, đi ngay bây giờ, lúc về tới nhà cũng vừa vận kịp lúc cùng mẹ ăn cơm trưa đấy!” Lý Mạt Nhi vừa nói vừa vận động gân cốt đã cứng ngắc.

“Được, được, vậy con phải sống thật tốt nhé, nhớ phải ngoan ngoãn.” Ông lão điều khiển xe bò quay đầu trở về, nhưng vẫn không nhịn được ngoái đầu lại nhìn con gái mấy lần.

“Cha yên tâm, con sẽ nhanh chóng viết thư cho cha.” Cô gái ôm túi đồ nhỏ liên tục bảo đảm.

“Vẽ tranh minh họa thôi cũng được rồi.” Ông lão nghiêm túc dặn dò.

Cô gái liếc mắt, đưa tay vỗ vỗ cái mông của con bò già, lúc này mới lưu luyến tiễn bước cha già.

Đợi xe bò càng lúc càng xa, nàng mới xoay nhẹ mũi chân quay người lại, trực tiếp đi thẳng về phía cửa thành.

“Người người người.” Sắc mặt cung nữ trắng bệch, nâng tay lên run rẩy chỉ về phía trước, giống như không thể tin nổi người nàng phải đón lại chính là cái người ở trước mắt này, một cô gái xấu xí còn thua nàng tới mấy tuổi.

“Ta chính là Lý Mạt Nhi ở tiệm vải của lão Lý. Người chính là người mà các Mỹ Nhân phái tới đón ta sao?” Sắc mặt Lý Mạt Nhi vẫn bình tĩnh đi về phía trước rồi dừng lại, nhưng lại càng dọa cho cung nữ hoảng sợ nhảy dựng về phía sau.

“Là người? Sao có thể chứ?”

“Ta làm sao lại không thể?”

“Người như thế. Như thế.” Tiểu cung nữ giống như đang suy nghĩ phải nói chuyện như thế nào mới không làm người khác bị tổn thương.

“Xấu xí như thế đúng không?” Ngược lại Lý Mạt Nhi nói chuyện rất gọn gàng dứt khoát.

“Ta chưa nói gì cả.” Ánh mắt của tiểu cung nữ không ngừng đảo qua đảo lại.

“Hãy tin ta, nhìn ta nhìn vẫn vui tai vui mắt hơn người rất nhiều, không tin người thử hỏi hai vị tiểu ca ca này xem.” Lý Mạt Nhi chỉ vào hai gã thủ vệ gác cửa.

Chỉ thấy hai nam tử trẻ tuổi ngẩn người, nghiêm túc quan sát Lý Mạt Nhi và cung nữ, cuối cùng đúng là không hẹn mà cùng nhau dứt khoát gật đầu.

“Ta...làm sao có thể đem ta so sánh với người xấu xí chứ? Điều này sao có thể?” Tiểu cung nữ bất mãn thét chói tai.

“Không phải là nói người xấu xí hơn ta, người làm sao có thể xấu xí hơn cả khuôn mặt đỏ thắm căng phồng của ta chứ? Ta dám cam đoan, trong thiên hạ cũng chỉ có Quan công mới có thể thắng ta!”

2. Chương 2

“Quan công là ai?”

“Quan công là ai không quan trọng! Quan trọng là, hai vị tiểu ca ca nhìn thấy ta còn có thể nhẫn nại nhìn gương mặt của ta, nhưng mà nhìn thấy người, thật sự là không thể nhẫn nại hơn nha! Người nhìn người xem, cái người này sao lại toa phần dày quá mức như thế chứ? Hiện tại phần tan ra hết nhìn giống cái dạng gì người biết hay không?”

“Cái gì?”

“Thấy người di động.”

“Người...!” Cung nữ bị đả kích nghiêm trọng liên tiếp thối lui, thủ vệ lại phải nhanh chóng bước tới phía trước đỡ người.

“Còn nữa bộ quần áo xám xịt chán ngắt này, đều là do các người làm ra. cung phục đúng không?”

“Đúng.” Cung nữ suy yếu che ngực.

“Vậy có lẽ ta phải cùng các Mỹ Nhân từ từ thương lượng lại cho tốt rồi, cái màu sắc này hoàn toàn không thể nào tôn lên màu da được! Cũng không phải là mỗi người đều có được làn da trắng mịn mềm mại như da em bé giống ta ” Lý Mạt Nhi say mê vuốt ve khuôn mặt của mình.

“Người thì trắng chỗ nào chứ? Là toàn thân đều đỏ mới đúng?” Cung nữ gắng gượng đứng vững hai chân, cuối cùng cũng có hơi sức để tranh luận.

“Đúng vậy, cho nên ta mới đặc biệt mặc bộ quần áo này! Đỏ phối với xanh lá, phối hợp như vậy mới đúng đó!” Hai tay Lý Mạt Nhi dang rộng sau đó đứng tại chỗ xoay một vòng, dây cột tóc màu đỏ xoay tròn trên không trung tạo thành một vòng tròn xinh đẹp.

“Nhìn kỹ lại thì như vậy thật sự rất thoải mái. . . .” Cung nữ đáp ứng, không cam lòng đồng thời cũng không muốn cởi bỏ bộ cung phục trên người, tuy là rất hâm mộ bộ quần áo màu xanh lá trên người Lý Mạt Nhi.

“Cho nên mới nói, hiện nay thuật phối đồ rất là quan trọng! Ngay cả cô gái xấu xí giống như ta cũng có thể làm cho hai vị tiểu ca ca nhìn đến ngây người, người nói xem không phải là rất lợi hại sao?” Lý Mạt Nhi liếc hai thủ vệ một cái, khiến cho khuôn mặt của hai đại nam nhân trong nháy mắt liền đỏ ửng lên giống như nàng.

“Này, vậy ta còn có thể cứu vãn được sao?” Lúc này, Tiểu cung nữ quả thật là đã hoàn toàn quỳ gối dưới làn váy của Lý Mạt Nhi rồi.

Ánh mắt của Lý Mạt Nhi xoay tròn vòng vo, vẻ mặt lấy làm đáng tiếc trả lời: “Vị tiểu tỷ tỷ này, tỷ không dẫn ta vào cung gặp các Mỹ Nhân sao, ta sợ rằng bản lĩnh của ta dù có khá hơn nữa thì cũng không thể nào cứu được cái đầu của tỷ đâu.”

“A! Hồngбет rồi!” Tiểu cung nữ nhảy dựng lên ngay tại chỗ, đồng thời nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lý Mạt Nhi kéo đi, gấp gáp xông qua cửa thành đi vào bên trong.

Lý Mạt Nhi một tay bị nắm chặt, một tay khác cố gắng ôm chặt túi đồ nhỏ mà cha mẹ đã chuẩn bị giúp nàng, bị cung nữ dẫn chạy qua con đường mòn không người.

Gió lướt nhẹ qua khuôn mặt đỏ ửng của nàng, đôi mắt vừa to vừa sáng nhìn lướt qua hàng ngói lợp ở phía trên, không ai chú ý tới con người đen láy giống như trên châu đen thoáng hiện lên sự tò mò và hưng phấn, còn có một chút bất đắc dĩ nhàn nhạt.

“Hoàng thượng! Lão nô sợ quá!”

Một tiếng gào khóc chói tai đột nhiên vang lên từ trong Lũng Tâm Trai - thư phòng của Hoàng Đế.

“Phúc Toàn, tại sao người và Tả Tướng đều có cùng một tật xấu vậy hả? Động một chút là sợ hãi. Có cần trầm phất thái y tới xem mạch cho người một chút hay không?”

Hiên Viên Sơ nghiêng người dựa vào trên giường nhỏ mềm mại, trường bào (áo khoác bên ngoài dài chấm gót) thêu kim tuyến đen tuyền đắp ngang qua thân hình cao lớn của hắn, trên mặt hiện rõ vẻ lười biếng.

Hắn lười biếng nhìn về phía vị tổng quản đã ba đời phục vụ Hiên Viên gia từ hồi còn ở phủ tướng quân, hiện nay lại đảm nhiệm vị trí tổng quản gia gia trông chừng mọi việc trong cung.

Sắc mặt Phúc tổng quản lúc đối mặt với Hoàng Đế vẫn không hề hiện lên sự kính sợ nên có, ánh mắt sáng ngời còn chưa nói tới, mà ngay cả sống lưng cũng luôn thẳng tắp. Điều này khiến cho Hiên Viên Sơ không khỏi trầm nghĩ, có phải bản thân hắn thật sự không có dáng vẻ của một Hoàng Đế hay không? Nhưng mà chút lễ nghi phiền phức kia nghĩ tới là lại nhức đầu, mỗi khi vào chiều chỉ cần việc giữ hình tượng thôi cũng đủ mệt mỏi rồi, đương nhiên cũng chỉ có lúc hạ triều mới được thoải mái một chút.

Lại nói, người giống như Phúc Toàn vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn dạo qua đảo lại cũng đã hơn hai mươi năm rồi, nếu như ngay cả cách nói chuyện cũng học theo những loại thần tử và nô tài khác cứ luôn mắc cỡ ngượng ngùng, thì chắc da đầu hắn cũng muốn tê dại luôn rồi.

“Thân thể hèn mọn này của lão nô làm sao có thể so sánh với việc khai chi tán diệp[1] quan trọng của Hoàng Thượng được chứ?” Phúc tổng quản khiêm nhường gật gù đắc ý.

[1] Khai chi tán diệp: kiểu như sinh con đàn cháu đống ý.

“Khai chi tán diệp? Người nghĩ trăm là cây à?” Khóe môi Hiên Viên Sơ hơi cong lên, cười lạnh nói ra suy nghĩ.

“Ha ha ha!” Một tiếng cười không đúng lúc vang lên từ phía bên kia.

Nét mặt già nua lập tức xụ xuống, Phúc tổng quản nhanh chóng liếc mắt về phía phát ra tiếng cười kia, sau đó xoay người lại tiếp tục nói chuyện, giọng điệu nhẹ nhàng hờ hững: “Hoàng thượng làm sao có thể là cây chứ? Mỗi cây trong ngự hoa viên một năm đều luôn làm trọn bốn phận ra hoa kết quả của mình, cây

mận cây hạnh cây đào lớn lên đều cho quả thơm ngon nhiều nước, vừa đẹp mắt lại ăn ngon, hiểu quả thật là tốt!”

“Người!” Hai mắt hổ của Hiên Viên Sơ trợn to.

Đây không phải là đang nói hấn vô dụng hay sao?

“Hoàng thượng đương nhiên là quan trọng hơn cái cây rất nhiều! Hoàng Thượng sinh Long Tử Long Nữ chắc chắn là làm cho người ta hân hoan vui sướng hơn nhiều so với cây mân cây hạnh cây đào! Hoàng Thượng nếu như nhanh chóng sủng ái Mỹ Nhân, nói không chừng còn có thể vượt qua mấy gốc cây hạnh trong ngự hoa viên một mùa chỉ có thể ra hoa kết quả một lần!” Phúc tổng quản khoa tay múa chân, càng nói càng hăng say.

“Ta không việc gì phải tranh tài cùng với mấy cái gốc cây hạnh cây gì đó?” Hiên Viên Sơ nhàm chán liếc xéo một cái.

“Ha ha ha!” Tiếng cười lại vang lên một lần nữa.

Nét mặt già nua lại xụ xuống một lần nữa, ý chí hăng hái hùng hồn nhanh chóng hóa thành hư không.

“Hoàng Thượng ”

Phúc tổng quản vẫn còn muốn tiếp tục nói đại nghĩa, khiến cho vị khách vẫn đứng ở một bên không ngừng cười trộm lần này phải lên tiếng trách móc.

“Được rồi được rồi, Phúc tổng quản, người nói một đồng lớn như thế, không phải chỉ là muốn Hoàng Thượng sớm sinh quý tử thôi sao? Gấp cái gì mà gấp, Hoàng Thượng cũng không phải là ông lão bảy tám chục tuổi không thể sanh con được nữa.” Người đang nói chuyện chính là Phục Khuyết, hấn hiện tại vẫn là Khuyết Vương, những ngày sau này vẫn luôn nhàn tản như lúc trước, không có việc gì thì chạy vào Hoàng Cung, tới lúc có việc thì lại mang theo quần gia của hấn đi du sơn ngoạn thủy khắp nơi.

Hơn nữa đến bây giờ Liên Bình, năm đó chính là Trạng Nguyên Lang oai phong một thời, vậy mà chỉ vì một lần ngậm thơ ngậm ý trào phúng việc Phục Thiên sủng phi ở tại hội lồng đèn đêm Nguyên Tiêu, sau đó đã nhanh chóng bị Phục Thiên bịa đặt tội danh nhốt vào ngục tối, ai cũng cho là hấn đã chết ở trong ngục rồi. Không ngờ sau khi Hiên Viên Sơ đăng cơ, hấn lại lấy tư cách quần gia của Phủ Khuyết Vương Gia để đứng ở bên cạnh Phục Khuyết, lúc này mọi người mới tỉnh ngộ hóa ra hấn vẫn còn sống.

Phục Khuyết đi đến nơi nào cũng đều mang hấn đi theo, cử chỉ thân mật không hề phân biệt chủ tớ, cũng vì vậy mà xuất hiện lời đồn hai người có sở thích đoạn tụ . Bây giờ nghĩ lại, việc Phục Khuyết là Vương Gia Tiền triều nhưng lại giúp đỡ Hiên Viên Sơ tạo phản cũng có thể giải thích hợp lý rằng yêu mỹ nam không yêu giang sơn.

“Ta gấp như vậy còn không phải là vì sợ hoàng thượng gần màu đỏ đậm thì cũng thành màu đỏ nhạt hay sao?” Phúc tổng quản trước nhìn Phục Khuyết, sau lại nhìn Liên Bình.

“Gần màu đỏ đậm cũng thành màu đỏ nhạt chính là tiêu biểu cho chuyện tốt, chuyện tốt thì nên vui mừng đúng không?” Phục Khuyết cười hì hì lên tiếng.

“Hoàng thượng, ngài chẳng lẽ ” Khéo mắt Phúc tổng quản giật giật nhìn chằm chằm Hiên Viên Sơ, sau đó vẻ mặt hấn lập tức co quắp.

“Sẽ cái gì? Trẫm chỉ thích nữ nhân!”

“Vậy vì sao Hoàng Thượng. Chẳng lẽ Hoàng Thượng có chuyện khó nói.”

“Cái gì mà khó nói? Thân thể trẫm rất tốt!” Nam tính mạnh mẽ oai phong bị nghi ngờ, khiến cho sắc mặt Hiên Viên Sơ cũng nhanh chóng đen lại giống y hệt màu sắc của quần áo trên người.

Chỉ thấy bả vai Phúc tổng quản khê rung, vô tội giải thích: “Lão nô ngu dốt bất tài. Lão nô chỉ là đang nhớ tới, năm đó lúc Thái Thượng Hoàng bằng tuổi của người, hoàng thượng cũng đã biết ngậm thơ rồi!”

“Đó là do Thái Thượng Hoàng đã cưới Thái hậu từ rất sớm, so với trẫm hiện tại một mình cô đơn có thể coi như nhau sao?”

“Trong hậu cung của Hoàng Thượng cũng có Mỹ Nhân mà!”

“Những người đó mà cũng gọi là mỹ nhân sao? Người quên nữ nhi của Chu Thượng Thư có đức hạnh gì rồi sao? Người mập không phải là vấn đề, nhưng mà không cần phải đến mức giống như viên thịt tựa như bánh tét vậy chứ, đối diện với nàng ta, ngày ngày đều giống như đang trải qua lễ Đoan Ngọ vậy!” Sắc mặt Hiên Viên Sơ giống như buồn nôn.

“Ách, trang phục và dung mạo của các mỹ nhân đều theo khuôn phép như vậy cả, con gái của Thượng Thư chỉ là có chút không thích hợp mà thôi. Hơn nữa, còn có cháu gái của Ngự Sử vóc dáng cũng yếu đuối, lại là Đệ Nhất Mỹ Nhân của Nam Đô! Xinh đẹp sáng suốt đều có chính là nhân tuyển tốt nhất, tại sao không thấy Hoàng Thượng xem trọng nàng vậy?”

“Nàng quá đen, vừa già lại toàn mặc toàn trang phục màu tối, một khi tắt nến Trầm cũng không tìm thấy người!”

“Chuyện này. có thể là do phía Nam hơi nhiều nắng một chút. Vậy con gái nhỏ của chủ Thành Thiên Kinh thì sao? Trắng mịn ngọc ngà, béo gầy vừa phải, như vậy có hợp ý hay không?”

“Nàng bị người nói giống như một khối thịt heo vậy.” Hiên Viên Sơ hừ lạnh.

“Hoàng Thượng, nếu người có thể nuốt hết toàn bộ mỹ nhân trong hậu cung giống như ăn thịt heo, thì cuộc đời này của lão nô coi như cũng hạnh phúc lắm rồi.” Phúc tổng quản nghiêm mặt, không mặn không nhạt trả lời.

“Khụ! Ngài làm khó Hoàng Thượng rồi, muốn như vậy phải cần khẩu vị cực kỳ tốt mới được.” Phục Khuyết rõ ràng là đang xem kịch vui, cho nên mới có được cơ hội tặng cho Hoàng Đế ánh mắt xem thường như thế.

“Dù sao thì người cũng đừng quản chuyện này nữa có được không? Người có biết vì sao trẫm lại để cho người làm tổng quản trong cung hay không?” Hiên Viên Sơ ngồi thẳng lưng, vẻ mặt bức mình.

“Không phải là bởi vì lão nô có thể vì Hiên Viên Gia, vì Hoàng Thượng cúc cung tận tụy đến chết mới thôi hay sao?” Trên khuôn mặt già nua của Phúc tổng quản mờ hồ hiện lên một chút kiêu ngạo.

“Sai! Trẫm chính là muốn người đi trông nom người khác, đừng đến đây làm phiền trẫm nữa!” Hiên Viên Sơ không chút do dự dội xuống một thùng nước lạnh.

Sắc mặt Phúc tổng quản vẫn không thay đổi, tiếp tục nói: “Vậy Hoàng Thượng cũng nên biết lão nô thật sự bận rộn biết bao nhiêu, làm sao còn bắt lão nô buồn rầu lo lắng để ý nhiều chuyện như vậy chứ?”

“Người!” Long nhan trở nên xanh mét.

“Hoàng Thượng, theo thần thấy, người thật sự nên cho các Mỹ Nhân hậu cung một chút cơ hội đi.” Lời này của Phục Khuyết vừa nói ra, lập tức nhận được ánh mắt tán thưởng của Phúc tổng quản.

Còn Hiên Viên Sơ thì lại ném qua cho hắn hai đạo ánh mắt sắc bén như dao, hơi thở và giọng điệu cũng trở nên hung dữ quát lớn: “Người bớt tạo thêm phiền phức đi!”

“Hoàng Thượng đừng vội tức giận, vì thần cũng chỉ vì nghe được một tin tức thú vị từ trên đường phố nên mới như vậy.”

“Là chuyện gì?”

“Nghe nói tiệm vải của lão Lý ở Thành Thiên Kinh có một người con gái khiến cho các Mỹ Nhân trong hậu cung phải mời nàng vào cung phục vụ.”

“Nô tài ở hậu cung không đủ sao?” Hiên Viên Sơ nhìn Phúc tổng quản, sau đó lại nhìn hoa văn hình rồng nhiều màu uốn lượn trên trần nhà, giống như đang suy nghĩ tới vấn đề kia.

Chỉ trong nháy mắt, Phúc tổng quản liền vỗ mạnh hai tay, kích động đến mức sắc mặt cũng đỏ rần.

“Lão nô nghĩ ra rồi! Không sai, đúng là có chuyện như vậy! Hình như là các Mỹ Nhân không biết nghe ngóng ở đâu, biết được tiệm vải của lão Lý ở Thành Thiên Kinh có một người con gái am hiểu rõ ràng cách ăn mặc trang điểm của nữ giới, còn đặt cho việc đó một cái tên rất đặc biệt gọi là phối gì đó? À, là phối đồ! Các mỹ nhân cảm thấy rất hứng thú cũng muốn thử một chút, cho nên mới gọi người vào cung để nhìn một

chút, lão nô cảm thấy việc này cũng không có vấn đề gì cho nên liền phê chuẩn. Cái này xem như là một ngày nên có trong một tháng đi? Bây giờ các Mỹ Nhân trong hậu cung nhất định đã thay hình đổi dạng rồi, có lẽ Hoàng Thượng sẽ có cảm giác mới mẻ thôi!”

“Phối đồ? Nghe rất lạ. Cách trang điểm ăn mặc không phải cũng chỉ có như vậy thôi sao? Có thể tạo thành nhiều kiểu hơn sao?” Mắt hổ trong suốt của Hiên Viên Sơ bỗng lóe sáng hàm chứa mấy phần hứng thú.

“Nếu quả thật là như vậy, thì tiểu nữ kia của Lý gia không phải là chẳng cần lộ diện cũng trở nên nổi tiếng hay sao? Còn nữa, Hoàng Thượng à, nếu người đã không để ý tới các Mỹ Nhân, vậy thì lúc nào mới có thể đem nổi oan trên lưng vì thần thác xuống đây? Mấy người kia đưa con gái cháu gái vào hậu cung xong thì liền có nhiều thời gian rảnh rỗi vô ích chưa tới bao lâu nữa cũng sẽ dâng tấu lên muốn người dò xét cả nhà vì thần, mặc dù hiện tại trong nhà vì thần ngoài vì thần và Liên Bình, cũng chỉ có một quần gia ba gã sai vặt và hai con tuấn mã, giải lăm cũng chỉ có nhiều thêm một cái lồng gà miễn cưỡng cũng có thể thỏa mãn dục vọng diệt sạch tiền triều của bọn họ mà thôi.” Khóe môi Phục Khuyết cong lên lơ đãng mỉm cười.

“Hừ! Công Chúa Vĩnh Lạc còn chưa tìm thấy, bọn họ để ý tới cái vị Vương Gia không có việc gì chỉ biết vào cung nói chuyện phiếm như người làm gì chứ?” Hiên Viên Sơ liếc mắt xem thường, sau đó thuận tiện khê cong ngón tay thon dài lại đầu ngón tay gõ nhẹ vào mặt bàn bóng loáng: “Chỉ là Trẫm đối với cái việc gọi là phối đồ kia lại có một chút hứng thú, như vậy đi, truyền chỉ xuống, mấy ngày sau chính là tiệc rượu mừng Trung thu, các Mỹ Nhân cũng nên tự mình chuẩn bị một khúc nhạc múa cho Trẫm thưởng thức.”

Lời này vừa nói ra, Phúc tổng quản suất nữa thì khóc đến nước mắt rơi đầy khuôn mặt già nua.

” Quân vô hí ngôn (vua thì không nói đùa) đấy nhé, Hoàng Thượng!”

“Tất nhiên phải thế rồi. Nhưng mà người vui mừng như thế làm gì chứ? Trẫm cũng chỉ là liếc nhìn một chút mà thôi, cũng không phải là ngay tháng sau đã có nhi tử nhảy ra cho người.”

“Cũng không sai biệt lắm! Không sai biệt lắm!” Lúc này Phúc tổng quản đương nhiên là quá mừng rỡ nên nói bừa một hồi, thấy thế Hiên Viên Sơ vừa bực mình vừa buồn cười.

“Hoàng Thượng, đêm đó vì thần nhất định giúp người chuẩn bị một tiệc rượu thật náo nhiệt.” Phục Khuyết gạt đầu thở dài, cười đến mức nhìn y hết con Hồ Ly do Tây Vực tiến cống.

“Tùy người.” Khóe miệng Hiên Viên Sơ nhếch lên, nuốt xuống một ngụm trà ướp hoa thượng hạng tỉ mỉ đánh giá hương vị.

Hắn mới không tin cái chuyện phối đồ gì đó có bao nhiêu lợi hại, chẳng lẽ lại có thể biến yêu quái thành tiên nữ hay sao?

Một vầng trăng sáng treo lơ lửng trên bầu trời đêm, ánh trăng chiếu xuống mặt hồ Liên Nguyệt ở ngay bên cạnh hậu cung, sóng nước trong veo phản chiếu ánh trăng khiến cho bốn phía càng thêm sáng rực.

Một tòa đình nghỉ mát được xây dựng ngay bên cạnh ao nước hình tròn, trong đình nghỉ mát có bàn đá ghế đá, còn có bóng dáng nhỏ nhắn gầy gò ngồi trên lan can xây bằng đá, lưng dựa vào xà nhà hình trụ có khắc hình rồng uốn lượn, tùy theo ánh trăng lúc sáng lúc tối hình dáng in trên mặt hồ cũng thoát ẩn thoát hiện.

Người này chính là Lý Mạt Nhi nửa đêm canh ba ngủ không yên chạy đến đây tản bộ.

Trong tay nàng đang nắm chặt mấy bó hoa cúc dại không biết hái xuống từ lúc nào, hai mắt to tròn không ngừng nhìn chăm chăm trăng sáng in trên mặt nước có bộ dáng giống như lòng đỏ trứng vịt.

“Cái gì mà trăng tròn người sum họp chứ? Ta thấy phải là trăng tròn người mất ngủ!” Nàng cầm hận ném bỏ hoa cúc trên tay, ngửa mặt lên trời thở dài: “Đáng ghét! Rốt cuộc phải làm sao mới chịu để ta quay trở về đây!”

Những lời này của nàng để người không biết nghe thấy còn tưởng rằng là nàng đang nhớ nhà, muốn trở về cửa hàng bán vải của Lý gia trong thành Thiên Kinh, nhưng chỉ có bản thân nàng mới biết, nơi nàng muốn về thật sự rất xa chính là Đài Loan của thế kỷ hai mươi mốt.

“Hiện tại cũng không biết đã là Trung Hoa dân quốc năm bao nhiêu rồi? Chẳng lẽ cả đời này ta phải lưu lại ở cái địa phương quái quỷ này sao? Thật là nhớ nường. A không đúng, phải là mẹ. Aiz!

Thật là, càng ngày càng quen với tập quán của cái địa phương quái quỷ này rồi.” Càng nghĩ đầu lại càng cúi thấp, ngay cả ánh trăng cũng không thể xua tan nét ảm đạm trong hai mắt nàng.

Nàng tuyệt đối không ngờ tới mình sẽ gặp phải chuyện xuyên qua thời không như vậy.

Nàng nhớ mang máng lúc đó hình như còn đang chạy như bay trên đường cao tốc đuổi theo nam nhân nàng ngưỡng mộ trong lòng, cũng chính là Toàn Thế người đã thành lập Tập đoàn ăn uống khá nổi tiếng.

Trải qua khoảng thời gian lâu như vậy, bây giờ vừa nghĩ tới Toàn Thế, lòng của nàng vẫn còn rất đau.

Trước kia mỗi người đều cho rằng nàng là nữ nhi phá sản chỉ biết ham mê hư vinh, bởi vì nàng vứt bỏ người mẹ nghèo khổ Bãi Diệt Than, sống chết đều muốn dựa vào người cha giàu có của Tập đoàn xuất bản, còn ngu ngốc đến mức đem toàn bộ cổ phần mà người cha ruột cho nàng tặng hết cho người nam nhân nàng thích tên Toàn Thế, Toàn Thế lập tức đem phần đại lễ này trả lại cho anh cả cùng cha khác mẹ của nàng tên Khuyết Kiên, khiến cho nàng trở thành trò cười lớn.

P/s: ôm gối chui vào góc trồng nấm, nhắm chui vào chăn đánh cờ với chu công

3. Chương 3

Nhưng mà có ai biết được, Toàn Thế làm như vậy đều là nằm sẵn trong dự liệu của nàng, nàng chỉ hy vọng hành động lần này sẽ khiến cho Toàn Thế nhìn nàng với con mắt khác xưa, hẳn sẽ biết được nàng thật sự không hề thêm muốn phân tài sản vốn không nên thuộc về nàng.

Lúc đầu chẳng qua là nàng bất bình thay mẹ, tưởng rằng cha là người bội tình bạc nghĩa, sau đó lại bất ngờ phát hiện thật ra cha chẳng hay biết gì, lại còn nỗ lực muốn đền bù cho đứa con gái nhận cha giữa đường như nàng. Cho nên rõ ràng là cha không hề có dã tâm bưng bưng giống như những lời đồn đại ngoài kia, sở dĩ nàng không nhanh chóng trở về bên cạnh mẹ cũng là vì nàng muốn đến gần Toàn Thế hơn mà thôi.

Nàng chưa từng nghĩ tới bản thân mình sẽ yêu Toàn Thế ngay từ ánh nhìn đầu tiên, đúng vậy hẳn tương đối xuất sắc, thế nhưng hẳn chưa bao giờ nói chuyện hòa nhã với nàng, chẳng lẽ đây chính là tình yêu?

Có lẽ nàng thật sự đã bị tình yêu làm cho đầu óc mê muội rồi? Chỉ một lòng muốn quán lấy hắn, kết quả bây giờ vì hắn, ngay cả nhà cũng không thể trở về được.

Ngày đó nàng vội vàng đuổi tới sân bay, chỉ vì sợ Toàn Thế sẽ bay tới Nhật Bản gặp mặt người cháu dâu mà ông nội hắn đã nhìn trúng. Ai biết được một tiếng nổ thật lớn vang lên, đầu xe của nàng đụng vào đuôi xe trước mặt, sau đó nàng đã bất tỉnh. Đến khi tỉnh lại, thật không ngờ nàng đã ở tại một thời không khác.

Lúc nàng vừa mới mở mắt ra lần thứ nhất, phát hiện mình đang nằm bò trên mặt đất đầy bùn, chưa nói tới toàn thân đau đến muốn chết, mà ngay cả gương mặt còn đau nhức khó chịu giống như lửa đốt, sau đó nàng lại rơi vào hôn mê.

Lúc mở mắt ra lần thứ hai, cả người nàng đã nằm trên giường, cạnh giường là ông bà cụ mặc bộ quần áo thời cổ đại, cũng chính là hai vợ chồng kinh doanh cửa hàng bán vải Lý gia. Điều kỳ lạ chính là, sau khi nàng tỉnh lại tinh thần rất thoải mái, cái cảm giác đau đớn gì đó cũng hoàn toàn biến mất. Ông lão họ Lý. cũng chính là cha nàng bây giờ. còn nói trên người nàng một chút vết thương nhỏ cũng không có, chỉ là không biết được tại sao nàng lại liên tục hôn mê suốt mấy ngày.

Nàng đương nhiên là cái gì cũng không biết, hơn nữa nàng vừa nhìn thấy trang phục của hai vợ chồng Lý thị thì liền hoảng sợ biết có chuyện không ổn, chỉ muốn nhanh chóng hỏi rõ mình là người ở phương nào, vợ chồng lão Lý cũng rất tốt bụng lập tức nói rõ ràng rành mạch tất cả đầu đuôi mọi chuyện của quốc gia này.

Nhưng mà trong đầu nàng vẫn còn tồn tại rất nhiều dấu chấm hỏi, bởi vì cho dù nàng có đọc nát quyển sách lịch sử đi chăng nữa, cũng biết cái triều đại này không có một chút xíu quan hệ gì với nền văn hóa hơn 5000 năm của Trung Hoa. Chẳng qua là người ở nơi này, ít nhất cũng là người nàng đã từng tiếp xúc qua đều giống như người phương Đông, cũng là nói chuyện bằng tiếng Hoa mà nàng biết, chính là thỉnh thoảng

có hơi nghiêng ngả câu chữ một chút mà thôi, còn lại ấy à, tám mươi chín phần trăm là không có sự khác biệt với Trung Quốc cổ đại.

Trời sinh voi sinh cỏ. Nàng vốn dĩ luôn nghĩ như vậy, nhưng mà sau khi soi gương loại thái độ lạc quan này lập tức bị nàng vứt xuống dưới Địa Ngục luôn rồi.

Nàng thế nhưng lại xuyên qua trũng cái thân thể của một người con gái xấu xí như vậy! Gương mặt xinh đẹp của nàng, dáng người nóng bỏng của nàng, tất cả đều không có, thay vào đó là một thân xấu xí không nói nổi, da mặt sần sùi chi chít và một dáng người nam tính bộ ngực xẹp lép như muốn dán chặt vào lưng vậy.

Với cái dáng vẻ như thế này muốn nàng phải sống thế nào đây?

“Ta không yêu cầu cần phải xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng ít nhất cũng phải để ta có thể theo đuổi một tình yêu bình thường chứ, ông trời!” Lý Mạt Nhi bất đắc dĩ nhìn xuống mặt nước.

Bây giờ nhìn lại khuôn mặt của nàng in trên mặt nước thật giống như bị bôi nước sơn màu đen lên rất xấu xí.

Thật ra thì có gương mặt xấu xí cũng không sao, thậm chí chính là nàng căn bản không có một chút xíu bản lĩnh gì để có thể kiêu ngạo ở cái thời đại này. Dáng vẻ này không giống như những nhân vật chính chuyển kiếp trong tiểu thuyết, Tứ Thư Ngũ Kinh, Ba Mươi Sáu Kế đều không làm khó được bọn họ, nếu không tối thiểu cũng sẽ khéo tay nấu được món ăn ngon bắt được dạ dày của rể rùa vàng nha!

Nhưng mà, mọi thứ nàng đều không làm được!

Trong cuộc sống trước kia của nàng, nàng cả ngày không phải là nằm sấp nghịch móng tay làm mấy thứ vớ vẩn, thì cũng là nghĩ cách làm sao cho bản thân trở nên xinh đẹp hơn, bây giờ nghĩ lại thật đúng là một chút tiến bộ cũng không có.

Chẳng lẽ chính vì như vậy cho nên ông trời mới đá nàng tới cái địa phương quỷ quái này để tự sinh tự diệt? Lý Mạt Nhi xoa cằm gật gù đắc ý, sớm biết vậy đã không làm.

Quả thật nàng cũng rất may mắn, vợ chồng lão Lý cứu nàng về vừa đúng lúc dưới gối không con, dứt khoát nhận nàng làm nữ nhi, để cho nàng có thể có được nơi sống yên thân yên phận. Chỉ là lúc mới đầu nàng vẫn còn nghĩ đủ mọi cách để trở về, có một lần còn khờ dại nghĩ rằng sau khi chết ở chỗ này có lẽ có thể trở về, cho nên náo loạn tự sát một hồi, kết quả làm cho hai người khóc không ngừng khiến nàng cũng không dám thử trở về lần thứ hai nữa.

Nàng lập tức quyết định muốn chết cũng không thể chết ở trước mắt bọn họ, làm người phải hiểu được tri ân đồ báo có đúng hay không? Thế là nàng an phận dùng thân phận dưỡng nữ của Lý gia làm lại cuộc đời ở cái thời đại này, đến bây giờ xem như cũng đã được bốn, năm năm rồi.

Cái thân thể này tại sao lại trở mã chậm chạp như vậy chứ? Nàng bất mãn nhìn chằm chằm bộ ngực xẹp lép của mình, sau đó hai tay vỗ vào trên bụng của mình, nơi đó đang phát ra từng đợt tiếng vang ục ục.

“Không có ngực không có mông còn chưa tính, đã vậy còn là người tham ăn nữa! Muốn bán cũng ngại lỗ vốn đấy!” Nàng cắn hận nói nhỏ.

Cũng may là bên trong thân thể của cái hình dáng không có tiến bộ này còn có nàng, một linh hồn của người hiện đại trưởng thành trứ ngụ, nếu không dựa vào cửa hàng bán vải làm ăn ế ẩm của Lý gia, làm sao có thể chịu nổi nàng suốt ngày mở miệng ăn cơm chứ?

Con người nàng mặc dù không có kiến thức và tài năng hơn người để có thể diều võ dương oai, nhưng ít nhất nàng vẫn biết từ trước tới nay có một sự thật không bao giờ thay đổi Tiền của nữ nhân là dễ kiếm nhất! Nữ nhân thích nhất là cái gì? Đương nhiên là thích xinh đẹp rồi!

Lý Mạt Nhi nàng mặc dù sách đọc không nhiều, nhưng tạp chí TV cũng đã thấy không ít, hơn nữa nàng lại đặc biệt hứng thú với những thứ mỹ phẩm trang sức phôi đồ này nọ, đương nhiên cũng học được vô cùng nhiều, lần đó lúc nàng đang nằm sấp nghịch móng tay còn không phải là bị đèn flash nhanh chóng quay lại không ngừng sao, nhiều lần còn bị mấy bậc thầy thời thượng ra sức khen ngợi nữa! Điều này chứng tỏ nàng rất có thiên phú ở phương diện này.

Cho nên linh quang vừa hiện, nàng lập tức khởi động bộ não buôn bán. Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là giúp nữ nhân trang điểm mà thôi! Nghe qua thì rất bình thường, cho nên nàng mới thay bằng từ ” Phối đồ ”, người nơi này nghe qua nhất định sẽ cảm thấy cực kỳ mới mẻ, nàng phải tốn công tốn sức mời người dùng nước sơn màu đỏ viết từ đó lên vải trắng, treo ở cửa lớn của tiệm vải để thu hút sự chú ý của người khác.

Lúc mới bắt đầu đương nhiên là không có ai thèm ngó tới nàng, nhưng mà từ lúc nàng hóa trang thành công cho vật thí nghiệm đầu tiên. cũng chính là con gái thứ hai của đại nương ở quán thịt heo đã hơn hai mươi tuổi mà vẫn chưa có người tới nói chuyện làm mai, thế mà sau khi nàng dày công hóa trang, nàng ấy vừa ra đường đã mê hoặc được con trai trưởng của quán rượu lớn nhất thành Thiên Kinh, bây giờ nàng ấy cũng đã là đại thiếu phu nhân trà rót tận tay cơm dâng tận miệng rồi đó!

Cứ như vậy, danh hiệu của nàng liên vang dội khắp thành Thiên Kinh, chỉ cần trong nhà có con gái mới lớn, thì không tránh được phải trông cậy vào nàng giúp ”Cải tạo” một tay, đương nhiên là phải tới tiệm vải mua vải thì mới mời được nàng, việc buôn bán của tiệm vải Lý gia nhờ vậy liền một bước lên trời, lập tức cản trở con đường tiền tài của những tiệm vải khác trong thành, một nhà ba người cũng bắt đầu trải qua những ngày tháng thỏa mái như cá gặp nước.

Nhưng mà thuận lợi đến mức được mời vào Hoàng Cung thì thật là ngoài ý muốn, nàng căn bản không muốn dính dáng gì tới hoàng thân quốc thích cả. Ở hiện đại đã xem qua nhiều bộ phim cung đấu, nàng sao có thể không sợ vào cung rồi sẽ trở thành mục tiêu của các mỹ nhân trong hậu cung chứ? Không nghĩ tới, mấy vị Mỹ Nhân kia lại rất dễ chung sống, tuổi lại nhỏ, lớn nhất cũng không đến hai mươi tuổi. Họ đều là bị những thân thích có lòng tham không đáy đưa vào cung làm lễ vật, Hoàng Thượng không cưng chiều họ, thì họ cũng ung dung tự tại vui vẻ sống trong Hậu cung.

Chỉ có điều sau khi trải qua quá trình khéo léo cải tạo của nàng, được Hoàng Thượng cưng chiều cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi!

“Aiz, đến lúc đó những tiểu tử muội ngây thơ kia chắc cũng không tránh được việc bắt đầu tranh giành tình nhân rồi? Xem ra ta vẫn nên chạy khỏi nơi này sớm một chút.” Nàng tự lẩm bẩm, hoa cúc trên tay đã sớm bị nàng tàn phá không còn hình dáng một bông hoa nữa rồi.

Nàng tiện tay ném qua một bên, đầu tiên là phỉ phỉ vạt áo, sau đó là sờ sờ cái bụng vẫn còn đang kêu, quyết định đi Ngự Thiện Phòng tìm một chút đồ ăn.

Người khác thì nàng không biết, nhưng mà Lý Mạt Nhi nàng dựa vào kỹ thuật gia truyền, ngay cả bọn nha hoàn giúp việc trong Ngự Thiện Phòng cũng phải tranh nhau nịnh bợ nàng đấy! Điều khiến cho người ta hài lòng chính là, Ngự Thiện Phòng trong cung có thể sánh với cửa hàng tiện lợi cả năm không nghỉ ngơi nha! Giúp cho nàng bất cứ lúc nào muốn ăn thơm uống cay (nguyên văn là: cất hương hát lạt) cũng không thành vấn đề, vừa vận đối phó được với cái thân thể tham ăn này của nàng.

“Đói chết mất!” Nàng vừa duỗi một chân ra thì liền thu hồi lại ngay lập tức, đúng lúc nàng vừa muốn chạm xuống mặt đất, thì phát hiện mình bị một cái bóng đen che phủ.

Nàng hơi ngẩng mặt lên, ánh mắt nghi hoặc vừa vận đối diện với một đôi mắt đen bén nhọn.

Chủ nhân của con người đen láy kia lập tức sững sốt, vẻ mặt từ kinh ngạc chuyển sang chán ghét, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết nguyên nhân là vì khuôn mặt xấu xí này của nàng, nếu đổi lại là bình thường, thì Lý Mạt Nhi đã sớm bắt chấp tất cả mắng một trận đến khi gió bão thổi bay tất cả luôn rồi, nhưng mà lúc này nàng bị kinh sợ cũng không hề ít hơn so với đối phương!

Này, gương mặt này. ? !

Lý Mạt Nhi trợn mắt há to miệng, nàng chỉ cảm thấy chóp mũi của mình ề ề ẩm, hốc mắt hơi nóng một chút, sau đó không chút nghĩ ngợi liền giơ một đầu ngón tay lên chỉ vào chóp mũi của đối phương hét lớn.

“Người?”

Sắc mặt của người mới tới lúc đầu là chuyển từ kinh ngạc tới khó hiểu, sau đó là hiện lên một tia bất mãn, cuối cùng lại cất bước tiến lên.

Lý Mạt Nhi theo trực giác lui về phía sau, căn bản là đã quên mất mình vẫn còn ngồi trên lan can, phía sau chính là ao nước sâu không thấy đáy!

“A a a a ——” hai tay nàng duỗi ra hướng tới trước mặt người duy nhất ở hiện trường, chờ đợi đối phương nắm tay kéo nàng lại.

Hắn đúng là đưa tay ra kéo nàng, chỉ là chân mày đột nhiên nhíu lại, lộ ra gương mặt quái dị, ngay sau đó lại không hề báo trước buông tay nàng ra.

“Mẹ nó!” Trước khi nàng rơi xuống nước, cũng chỉ kịp mắng một câu thô tục như vậy.

Trong đình nghỉ mát, Hoàng Đế Hiên Viên Sơ mặc một bộ quần áo thường màu trắng bạc không thể tin nổi trông mắt nhìn bàn tay của mình, đương nhiên không phải là bởi vì áy náy, mà là vì loại cảm giác quái dị kia vẫn còn lưu lại ở trong lòng bàn tay.

Mềm mại tê dại. Bàn tay của một nha đầu xấu xí làm sao có thể khiến cho hắn lập tức sinh ra ý nghĩ không chính đáng như thế chứ?

Nhất định là do tối nay hắn uống quá nhiều rồi, hắn cũng chỉ vì cơn nước no nê không ngủ được cho nên mới đi tới nơi này, thật không ngờ còn có người tới sớm hơn hắn một bước.

Có phải là ảo giác hay không?

“Ào!” Cô gái nhô lên từ dưới đáy ao phủ định suy đoán của Hiên Viên Sơ. Hắn bước nhanh tới phía trước, hai tay chống xuống lan can, thân hình to lớn cao ngạo hơi nhô ra phía ngoài đình nghỉ mát, dưới ánh trăng mờ mờ vẫn thấy rõ ràng khuôn mặt đỏ ửng căng phồng đang thở hổn hển ở trong ao.

Thật xấu xí. Hắn không tự chủ nhíu chặt hai đầu lông mày, dường như hành động này đã làm cho tiểu nha đầu nổi giận.

Nàng nhìn về phía hắn nặn ra gương mặt xấu xí hơn nữa, sau đó không nói hai lời, hai tay bắt đầu rẽ nước bơi về phía ngược lại với đình nghỉ mát.

Nha đầu này còn biết bơi sao?

Trong lúc Hiên Viên Sơ còn đang suy nghĩ vấn đề này, thì Lý Mạt Nhi đang bơi trong ao Liên Nguyệt cũng không được nhàn rãi, đương nhiên là đang bận rộn mắng nam nhân ở trong đình nghỉ mát.

Có cần khoa trương như vậy hay không? Người xấu xí thì không phải là người sao? Đã nắm tay nàng rồi vậy mà còn buông ra, nếu không phải là nàng biết bơi chắc đã sớm chết chìm rồi!

“Phù! Mệt chết đi được!” Nàng bơi kiểu chân chó một lúc lâu, sau đó lại vô cùng khó khăn leo lên mặt đất đầy bùn bên cạnh ao sen.

Nơi này cách đình nghỉ mát chắc cũng phải năm mươi mét, nàng kiên quyết không muốn đến gần cái vị nam tử đã dọa nàng rơi xuống nước kia.

Bàn tay nhỏ nhắn gạt mái tóc ướt đẫm đang dính chặt trên mặt sang hai bên, bàn chân nhỏ nhắn trực tiếp đá bay đôi giày thêu đã dính bẩn xuống đất, mới đi được một bước nàng đã cảm thấy làn váy của mình nặng trĩu trĩu giống như đeo đầy chùy sắt, từ đầu gối trở xuống đã dính đầy bùn lầy trong ao Liên Nguyệt, hiện tại cả người nàng vừa thối lại vừa bẩn, khó chịu muốn chết!

Bị lửa giận thiêu đốt, đôi mắt to tròn trong suốt không nhìn được phát ra tia sáng khác thường quét về phía tên đầu sỏ gây tội hại nàng biến thành “ chó rơi xuống nước ”, thấy hắn vẫn bình thản đứng trong đình nghỉ mát thưởng thức tình trạng lúng túng của nàng, chỉ khiến nàng càng thêm nổi trận lôi đình.

Loại hứng thú tẻ nhạt này ngược lại rất giống với Toàn Thế, nhưng mà nàng đã tỉnh ngộ rất nhanh, nam nhân đối diện với nàng lúc này tuyệt đối không phải là Toàn Thế, ít nhất là thân thể không phải.

Mặc dù khuôn mặt kia của hắn thật sự đã dọa được nàng, trong khoảng thời gian ngắn còn tưởng rằng thấy được Toàn Thế, hại nàng thiên đầu vạn tự (bối rối ngổn ngang) xông tới thiếu chút nữa là khóc to! Ai bảo gương mặt đó có độ tương tự cao như vậy đạt tới chín mươi chín phần trăm! Đáng tiếc còn dư lại một phần trăm chính là màu da của hắn, tuyệt đối không giống Toàn Thế.

Toàn Thế có huyết thống Brazil cho nên màu da cũng nghiêng về màu đen, cùng với cái con Bạch Trảm Kê (một món ăn chế biết từ gà) mất hết tính người này căn bản là hai thái cực.

Nhưng mà liệu có phải là linh hồn của Toàn Thế cũng xuyên qua rồi đi vào cái thân thể của nam nhân có dung mạo rất giống hần hay không?

“Người là ai?” Chẳng biết từ lúc nào Bạch Trảm Kê đã đứng ở trước mặt của nàng.

Lý Mạt Nhi trừng to mắt như cái chuông bò, nhìn hẩn xong rồi lại nhìn đĩnh nghi mát, động tác này kéo dài ước chừng ba lần, sau đó nàng yên lặng quyết định người này thật sự không phải là Toàn Thế.

Toàn Thế tuyệt đối sẽ không có khinh công Thủy Thượng Phiêu (công phu khinh công phi thân đi trên mặt nước).

Trong lòng nàng không khỏi thoáng qua một tia đáng tiếc, chỉ là nghĩ lại: ở thế kỷ hai mươi một nàng xinh đẹp như hoa, Toàn Thế cũng đã nhìn không thuận mắt rồi, bây giờ bộ dáng của nàng như thế này, không phải lại càng không có hy vọng sao?

Nhưng mà vẫn phải thử lại lần nữa xem?

“Châu Tinh Trì?”

“Chu? Là nữ nhi của Chu Thượng Thư sao? Không đúng? Lúc này vừa mới gặp qua nàng không cao như vậy.” Hiên Viên Sơ xoa cằm trầm ngâm.

“Kim Khải Thụy?”

“Người tốt cuộc là họ Chu hay họ Kim?” Hiên Viên Sơ mờ mịt không hiểu.

Nhưng mà dáng người nhỏ nhắn chỉ cao tới lồng ngực hẩn đang đứng ở trước mặt cũng chỉ ghét bỏ liếc hẩn một cái rồi không nói chuyện nữa, trong miệng phát ra một tiếng chặc, có thể miễn cưỡng xem như là đáp lại lời của hẩn.

“Tại sao người lại không nói chuyện?” Hiên Viên Sơ thật sự bị nàng làm cho hồ đồ rồi.

Nha đầu xấu xí này xem ra còn chưa trưởng thành, tại sao đã hơn nửa đêm vẫn còn đi dạo ở nơi này? Hơn nữa nói chuyện lại rất chân thành cổ. quái, kỳ lạ hơn chính là, nàng nhìn thấy hẩn lại không hề sợ hãi chút nào cả.

“Cái người này người và Toàn Thế có phải là hóa thân của Hắc Bạch Vô Thường không vậy? Tại sao ta vừa chạm mặt thì tính mạng liền gặp phải nguy hiểm vậy chứ?” Lý Mạt Nhi nói thì nói thế, nhưng cũng không thèm nhìn tới người trước mặt, chỉ lo cúi đầu nhìn chăm chăm làn váy bẩn thỉu, tự lẩm bẩm, giống như đang đắm chìm trong thế giới của bản thân.

Chuyện này quả thật đã khiến cho Hiên Viên Sơ phát bực rồi.

Cái nha đầu xấu xí này lại dám vô lễ với hẩn như thế!

“Lớn mật.”

“Ta rất nhát gan, làm phiền người nói nhỏ thôi.” Gương mặt xấu xí vừa đỏ ửng lại vừa lạnh lùng cuối cùng cũng ngẩng lên một góc bốn mươi lăm độ, thuận tiện hướng về phía Hiên Viên Sơ ném cho hẩn ánh mắt xem thường.

4. Chương 4

Tưởng tượng trong lòng bàn tay đang nắm chặt chiếc cổ của tên nam nhân kia, hai bàn tay nhỏ nhắn của Lý Mạt Nhi ra sức vắt khô làn váy của mình vắt rất hăng say.

Đã không phải là “Người quen”, như vậy nàng đương nhiên cũng không cần khách khí nữa! Thằng nhóc này chui ra từ bụi rậm nào vậy? Dám hại nàng trở nên chật vật như vậy!

“Người mà nhát gan? Vậy người không biết người đang đứng ngay trước mặt người là ai sao?” Hiên Viên Sơ ngẩng đầu ưỡn ngực, để cho ánh trăng chiếu sáng khuôn mặt của hắn vô cùng rõ ràng, trong lòng thầm nghĩ nha đầu này dù sao cũng phải nhận ra hắn chứ?

Nhưng mà người không hiểu chuyện như Lý Mạt Nhi nhìn thấy hắn làm động tác này, chỉ cảm thấy hắn giống như một con gà trống kiêu ngạo, huống chi còn là một con Bạch Trảm Kê lớn lên rất giống Toàn Thế, quả thật là cực kỳ chướng mắt!

“Hóa ra huynh đài nửa đêm canh ba không ngủ được, chính là vì tìm người khắp nơi để hỏi ta là ai?” Nói xong nàng còn không quên hướng về phía mặt của hắn giả vờ cười hai tiếng ha ha.

“Người.” Hiên Viên Sơ á khẩu không trả lời được.

Hắn lớn như vậy, không nói tới chuyện sau khi lên làm Hoàng Đế, cho dù là ngày trước khi còn ở thành Thục cũng chưa từng gặp qua cô gái nào có miệng lưỡi sắc bén như thế này, hơn nữa, ánh mắt hiện tại của nàng như vậy là ý gì?

Cho rằng hắn là kẻ ngu hay sao?

“Đứng lại!” Thật không ngờ cô gái xấu xí kia lại nhấc làn váy lên rồi vòng qua người hắn, đã muốn rời đi rồi sao?

Cô gái này vừa xấu xí lại vừa điêu ngoa, nếu không phải là quan sát không lâu còn tưởng nàng thật sự không nhận ra hắn là Hoàng Thượng, chẳng lẽ là chán sống chê mệnh quá dài, vậy hắn sẽ tốt bụng thành toàn cho nàng!

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, chỉ trong phút chốc một thanh nhuyễn kiếm đã để ngang trên cổ Lý Mạt Nhi, nàng không thể không dừng bước sau đó quay đầu lại, khiến Hiên Viên Sơ có thể thấy rõ mặt nàng, trên khuôn mặt căng phồng đỏ ửng kia viết rõ vạn bất đắc dĩ. Sai, là không kiên nhẫn.

“Người không sợ chết?” Thế nhưng hắn lại không thể tìm được một chút mảy may sợ hãi trong mắt nàng.

“Chỉ cần không quá đau là được, làm phiền người kỹ thuật nhanh một chút.” Nàng nói xong còn ngáp một cái.

Đương nhiên Lý Mạt Nhi sẽ không giải thích với hắn chuyện nàng đã từng chết qua một lần, hơn nữa còn mong đợi được chết thêm một lần nữa để xuyên trở về thời đại của nàng, dù sao cũng không có cha mẹ ở bên cạnh, nếu nàng thật sự thuận lợi thả rắm ở chỗ này, cũng không cần có cảm giác đang gây ra tội ác.

Đáng tiếc, nam nhân vừa vung kiếm về phía nàng sau khi nghe thấy nàng nói như thế, ngược lại còn thu kiếm về.

Nàng thất vọng nhếch môi, lực chú ý lúc trước không tránh được bị động tác của hắn cắt đứt một phần Thanh kiếm kia thật là thần kỳ, còn có thể đeo ở đai lưng? Khó trách lại không thấy được võ kiếm.

Quên đi, con Bạch Trảm Kê này ngay cả khinh công cũng biết, thì trên người có giấu thanh kiếm cũng đâu có cái gì đáng ngạc nhiên?

“Trẫm. Khụ, ta...ta sẽ không giết người lung tung, chỉ cần người nói cho ta biết, người là ai là được rồi.” Lời vừa tới cửa miệng thì Hiên Viên Sơ vội vàng đổi lại cách xưng hô, hắn đột nhiên muốn đùa nghịch tiểu nha đầu quái lạ này.

“Nếu như ta không nói, thì người có thể làm gì? Muốn giết ta sao?” Nàng tiếp tục quảng cho hắn ánh mắt xem thường, trên khuôn mặt đỏ ửng bằng bàn tay lộ vẻ khiêu khích.

Hiên Viên Sơ thấy nàng bướng bỉnh bất tuân như vậy, một mặt cảm thấy đặc biệt, một mặt khác lại không chấp nhận được việc bị một tiểu nữ xem thường như thế.

“Chẳng có gì thú vị, ta còn chưa muốn giết người, nhưng mà ta có năng lực có thể khiến cho người sống không bằng chết, người muốn thử một chút không?”

Đương nhiên là không muốn, nàng vẫn còn muốn giữ lại thi thể nguyên vẹn cho cha mẹ mà!

Nàng bĩu môi, sắc mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm hắn một lúc, sau đó chậm rãi phun ra ba chữ: “Lý Mạt Nhi.”

“Lý Mạt Nhi? Người làm việc ở cung nào?” Hiên Viên Sơ đoán rằng nàng mới được nhận vào cung không lâu, cho nên mới có thể không biết trời cao đất rộng như vậy.

“Người mới vừa rồi không phải nói chỉ cần ta cho người biết ta là ai là được rồi hay sao? Hơn nữa, biết ta làm việc ở đâu để làm gì? Chẳng lẽ người nghĩ có khả năng làm đồng nghiệp với ta sao?” Nàng không chút để ý tự chơi đùa móng tay của mình.

“Đồng nghiệp là cái gì?” Hắn chưa từng nghe qua cái từ này.

“Đồng nghiệp chính là cùng nhau làm việc.” Lý Mạt Nhi không nhịn được giải thích.

“Cái đó gọi là đồng liêu.” Về mặt hắn giống như đang khinh thường nàng đọc sách ít vậy, Lý Mạt Nhi thấy thế thì mạnh mẽ trợn trắng mắt. Hiên Viên Sơ hơi ngẩn người một chút, nhưng mà trước mắt hắn cũng không vội so đo sự vô lễ của nàng, chỉ một mực thúc giục: “Người làm sao biết được là ta có khả năng hay không? Nói không chừng có khi tới sáng mai, ta đã bị điều đến chỗ đó làm việc rồi, cho nên người cứ việc nói ra là được.”

Dứt lời, về mặt Hiên Viên Sơ càng thêm đắc ý lộ vẻ khiêu khích, vẫn không hề có ý định công bố thân phận chân thật của mình.

Hắn bắt đầu hưởng thụ cảm giác thú vị khi trêu đùa nha đầu quái lạ này xoay nàng đến chóng mặt.

“Hả? Thật à, vậy ta thật sự mong đợi đó!” Nàng hình như đã tin là thật, chẳng những về mặt vui mừng mà còn hướng về phía hắn nở nụ cười tươi tắn xinh đẹp. Mặc dù vẫn rất xấu xí, nhưng cũng không làm giảm đi sự hài lòng của Hiên Viên Sơ.

Nha đầu này cuối cùng cũng chú ý tới hắn là một nam tử đẹp trai rồi sao? Nếu không phải gương mặt của nàng bị che khuất bởi một vết bớt màu đỏ lớn như vậy, có lẽ sẽ nhìn thấy mặt nàng đang đỏ lên.

“Vậy người mau nói đi.”

“Ồ, ta ở hậu cung! Người sẽ đến thật à? Vậy ta chờ người thu thập!” Dứt lời, nụ cười của Lý Mạt Nhi lập tức vang lên đầy vẻ đùa cợt.

“Hậu cung?” Hiên Viên Sơ sững sốt một chút, sau đó sắc mặt từ từ trở nên xanh mét.

Hắn làm sao lại không biết tất cả người ở bên trong hậu cung đều là nữ nhân, nam nhân nếu muốn đi vào cũng chỉ có một con đường là thiến.

“Người lại dám lừa gạt bản. Ta?” Phải vội vàng đổi lại cách xưng hô hại hắn thiếu chút nữa là cắn trúng đầu lưỡi, cuối cùng lại còn phát hiện nàng đang làm ra vẻ mặt cảm thông chăm chú nhìn thẳng hạ thân của hắn.

Nha đầu này thật là to gan, chẳng lẽ không cảm thấy xấu hổ hay sao?

“Lừa gạt gì chứ? Những lời ta nói đều là thật, ta là người hầu hạ ở hậu cung thật mà!” Nàng bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, vô tội nhún vai một cái.

“Người hầu hạ? Không thể nào. Chọn cung nữ sẽ không tìm người xấu xí như người.” Hiên Viên Sơ cuối cùng cũng không nhịn được mà nói lời độc ác với cái nha đầu xấu xí luôn muốn chiếm lợi thế này.

Không nghĩ tới, nàng chỉ hơi hờ hởi ngược lại hắn một câu: “Ta có nói ta là cung nữ sao?”

“Người hầu hạ ở trong hậu cung không phải là cung nữ, chẳng lẽ người lại là thái giám sao? Không trách được.” Hiên Viên Sơ lộ vẻ khinh thường ánh mắt quét qua toàn thân Lý Mạt Nhi.

Ánh mắt này của hắn là có ý gì? Cười nhạo nàng có đáng người kém sao?

Mất hạnh trừng lớn, quyết định cho hắn nhìn lỗ mũi.

“Không trách được cái gì? Nói cho người biết, danh hiệu của Lý Mạt Nhi ta rất vang dội, người không biết ta là ai hoàn toàn là do cá nhân người có kiến thức nông cạn, có biết hay không?” Nàng hừ lạnh.

“A, danh hiệu vang dội? Vậy tại hạ xin rửa tai lắng nghe.” Hiên Viên Sơ buồn cười nhìn mặt đỏ nhỏ nhắn tỏ vẻ kiêu ngạo.

Nha đầu này có biểu cảm biến hóa phong phú còn chưa tính, chỉ cần đối diện với đôi mắt linh hoạt này cũng đủ khiến cho người ta chú ý, phía trên có vết bớt lớn như vậy thật là đáng tiếc.

“Hừ! Bây giờ nói cho người biết! Hiện nay trên đời có thể biến mục nát thành thần kì, còn có thể biến từng vị Mỹ Nhân trong hậu cung thành tiên nữ trên trời, có bản lĩnh giống như vậy chỉ có thể là Lý Mạt Nhi ta, một nhân tài mới có thể làm được!” Nàng liếc ngang hắt một cái.

“Chẳng lẽ người muốn nói người chính là dân nữ đã tạo ra thành tựu mới gọi là phối đồ gì đó hay sao?” Về mặt Hiên Viên Sơ rõ ràng là không tin.

“Người cũng biết chuyện này à? Không sai! Dân nữ đó chính là ta!” Nàng vỗ vỗ bộ ngực vừa nhỏ lại vừa bằng phẳng.

“Chỉ biết nói bậy nói bạ.” Hiên Viên Sơ dứt khoát lắc đầu nói chắc như đinh đóng cột.

Trên tiệc rượu tối nay, hắt thật sự đã tận mắt chứng kiến sự biến hóa đầy kinh ngạc của Mỹ Nhân hậu cung, ngay cả nữ nhi của Chu Thượng Thư tròn vo như thế cũng có cảm giác xinh đẹp cân đối hơn mấy phần, các Mỹ Nhân thay da đổi thịt như vậy thật sự khiến ọi người trong tiệc rượu, bao gồm chính hắt, cũng đối với cụm từ phối đồ này vừa tò mò lại vừa bội phục, đây quả thật giống như một loại phép thuật vậy.

Nhưng mà phép thuật này xảy ra từ tay một nha đầu xấu xí sao?

ý là a nh đang khinh thường người có thể làm anh đẹp lép trong tương lai

hồ hồ hồ... tin cũng được, dù sao ta cũng không lừa người.” Lý Mạt Nhi căn bản là lười nói rõ với hắt, chu cái miệng nhỏ lên ngáp một cái, vụng về đặt câu hỏi: “Đại ca, ta thấy trời cũng đã sắp sáng rồi, nếu như người đã hỏi xong, ta có thể đi được chưa?”

Nếu không phải là không muốn sống không bằng chết, nàng cũng không cần phải chịu uất ức như vậy!

Có lẽ nàng thật đúng là gặp phải xui xẻo, không hiểu tại sao lại bị một Đại Nội Cao Thủ quần lấy, nếu như hắt xem nàng như thích khách một đao giết nàng thì tốt rồi, nhưng hắt lại cố tình không cần, nói nhiều lời với nàng giống như ra lệnh còn chưa tính, lại còn làm cho nàng vừa đói lại vừa mệt, đó chẳng phải cũng là một loại tương tự như sống không bằng chết sao?

Càng nghĩ càng thấy mơ hồ, ánh mắt mệt mỏi buồn ngủ của Lý Mạt Nhi nhìn chằm chằm Hiên Viên Sơ, Hiên Viên Sơ chậm rãi nhìn trời sắc một chút, rồi lại nhìn nàng một chút, nét mệt mỏi buồn ngủ trên khuôn mặt xấu xí rốt cuộc cũng khiến cho đáy lòng hắt mềm mại hơn một chút..

Dù sao đợi lát nữa phái vài cái ám vệ theo dõi nàng, thì cũng sẽ biết được nàng nói thật hay giả thôi.

“Đương nhiên là có thể, nhưng mà chúng ta nói chuyện lâu như vậy, chẳng lẽ người không muốn biết ta là ai sao?” Hai con mắt của Hiên Viên Sơ lộ vẻ hưng phấn, hắt không thể chờ được nữa thật muốn nhìn thấy nha đầu không có quy củ này sẽ có phản ứng gì.

Không ngờ nàng lại phi thường lạnh nhạt trả lời hắt: “Không muốn.”

“Tại sao?” Hiên Viên Sơ hơi sững sốt.

Như vậy hắt phải làm sao hù dọa nàng đây?

“Dù sao thì biết rồi cũng không có lợi ích gì.” Sắc mặt nàng lạnh nhạt nói ra một câu tức chết người không đền mạng.

“Người.” Hắt phát hiện mình lại bị á khẩu không trả lời được một lần nữa, nhưng mà đáy lòng lại từ từ trở nên hưng phấn, nha đầu này thật là thú vị!

“Nói hay không nói là tùy người, nhưng mà có thể nhanh một chút hay không? Nếu không ta thật sự sẽ ngủ tại đây luôn đấy.” Nàng dụi mắt, một lần nữa không để ý tới hình tượng mà há miệng ngáp lớn, khuôn mặt đỏ ửng căng phồng nhẵn lại giống như cục giấy từng bị nhào nặn qua, thật sự là rất xấu xí.

Hai đường lông mày rậm của Hiên Viên Sơ theo bản năng nhú chặt lại, hấn vung tay lên, cuối cùng cũng nhả ra một câu: “Được rồi được rồi, người đi đi.”

“Vây, bye bye.” Nàng nâng bàn tay nhỏ nhắn lên vẫy vẫy, không chút do dự nhấc hai chân trần lên bước đi.

“Cái gì mà bai? Phải là sau này còn gặp lại mới đúng.” Hấn sửa lại cách nói kỳ quái của nàng.

“Ai muốn sau này còn gặp lại người chứ?” Lý Mạt Nhi liếc hấn một cái, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Không dám quá lớn tiếng là vì sợ bị nam nhân nhiều lời này bắt được cơ hội lại không để cho nàng đi, thật may là hấn không nghe thấy, quả thật là không còn thốt ra một lời nào nữa.

Nhưng mà, lẩm điều cùng với một cô gái xấu xí như nàng thì có gì tốt chứ? Có lẽ hấn cũng nghĩ thông suốt chuyện này rồi chứ? Hừ! Lý Mạt Nhi nhận thấy bản thân đối với suy nghĩ của nam nhân cũng đã rất rõ ràng, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, lập tức bước đi như bay chạy về phía hậu cung, không hề quay đầu lại nhìn thêm lần nào nữa.

Người này nha, thật muốn quăng đi cái vận rủi này mà, ngay cả thưởng tháng cũng có thể gặp chuyện không may!

Lý Mạt Nhi đang quỳ gối trên mặt đất trong tấm cung của Hoàng Đế âm thầm nghĩ như vậy, hai con mắt nhìn chăm chăm về phía trước.

Đỉnh đầu đội vương miện bằng vàng, trên người Đường Kim Thánh Thượng khoác long bào màu tử kim.

Cũng không ai biết được, Lý Mạt Nhi giống như đang si mê ngắm nhìn Hoàng Đế thật ra trong lòng đang hiện lên những câu chữ từ trong nước đến ngoài nước.

Hoàng Thượng này. Không phải chính là ” con Bạch Trảm Kê ” nàng mới gặp tối qua sao?

Hiếm khi nàng mới có hứng thú tao nhã ” ngắm đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cổ hương ”, vậy mà lại để cho nàng đụng trúng Đại Đế Hiên Viên Sơ của cái quốc gia này.

Chắc! Tên nam nhân này hại nàng rơi xuống nước gặp phải xui xẻo không ngừng giờ lại tìm nàng tới đây khẳng định là không có chuyện tốt! Bên này Lý Mạt Nhi bận rộn oán thầm Hiên Viên Sơ, bên kia Hiên Viên Sơ cũng cực kỳ thích thú nhìn chăm chăm Lý Mạt Nhi đang quỳ gối trước mặt.

Dưới ánh nắng rực rỡ, vết bớt trên mặt nàng lại càng rõ ràng hơn so với đêm qua, giống như một vết máu rơi xuống in trên trang giấy trắng mới được mở ra, làm cho người ta vừa thấy liền hoảng sợ kinh hãi ở trong lòng. Nhưng mà nàng chẳng mấy may để ý tới việc bản thân là người xấu xí, cách nói chuyện vừa kỳ quái lại vừa kiêu ngạo, thật sự là hấn chưa từng gặp qua người xấu xí nào lại có tự tin như vậy, kỳ lạ hơn chính là, tin tức mà ám vệ báo cáo cho hấn, lại chứng thực nàng thật sự chính là dân nữ đã thay hình đổi dạng cho các Mỹ Nhân trong hậu cung.

Đủ loại mới lạ thú vị khiến cho hấn đối với nàng khó có thể quên, sáng sớm hôm nay lúc thượng triều còn không ngừng nhớ lại vẻ mặt tinh quái của nàng, một cỗ hưng phấn khó tả, làm cho hấn vừa hạ triều ngay cả quần áo cũng không kịp thay đã vội vàng triệu tập nàng đến đây.

Nhưng lúc hấn vạch trần thân phận của mình, nàng lại không kinh ngạc hoảng sợ giống như hấn mong đợi, cũng chỉ trợn tròn con ngươi nhìn hấn chăm chăm như vậy mà thôi.

Chẳng lẽ là sợ ngại người rồi hay sao?

“Đêm qua Trẫm thấy người nhanh mồm nhanh miệng lắm mà, sao hôm nay ngay cả nói chuyện cũng không nói vậy?” Hấn từ từ thông thả bước lên, khoe miệng lên nhếch lên nở nụ cười đắc ý.

Xem ra ” con Bạch Trảm Kê ” này tuyệt đối là hai trăm phần trăm cố ý giấu giếm thân phận, nhàm chán!

Trong lòng Lý Mạt Nhi âm thầm trừng mắt một cái, ngược lại ngoài mặt một tiếng cũng không thốt ra.

“Điều dân lớn mật! Hoàng thượng đang hỏi người đấy!” Phúc tổng quản vẫn theo đuôi ngay phía sau Hiên Viên Sơ đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Hét gì chứ! Làm ta hoảng sợ!” Lý Mạt Nhi vỗ vỗ ngực nhỏ của mình, sau đó vẻ mặt oán trách liếc nhìn Phúc tổng quản.

Phúc tổng quản thở dốc vì kinh ngạc, hai con mắt lập tức trừng lớn bằng cái chuông bò.

“Ha ha ha!” Một tiếng cười nhạo phát ra từ trong miệng Hiên Viên Sơ, chỉ thấy vẻ mặt hắn rất vui vẻ quay lại nhìn Phúc tổng quản dằn dò: “Lý cô nương cũng chỉ là người dân bình thường, đối với quy củ trong cung vẫn còn rất mới lạ, có thể tha thứ được, không đáng để Trẫm so đo, Phúc tổng quản cũng cứ nhắm một mắt mở một mắt là được rồi.”

“Nô tài tuân chỉ.” Lúc này, Phúc tổng quản mới mím môi lui qua một bên, xem ra quả thật là cực kỳ không cam lòng.

Lúc này, Hiên Viên Sơ tiến lên một bước nữa, bóng dáng cao lớn gần như che phủ hoàn toàn Lý Mạt Nhi đang quỳ trên mặt đất.

“Thế nào, biết được người nói chuyện với người đêm qua chính là Trẫm, thật sự làm cho người kinh ngạc như vậy sao?”

Khuôn mặt này, bờ môi này. Hắn và Toàn Thế thật sự có dung mạo giống hệt nhau! Nàng không phủ nhận hắn thật sự khôi ngô tuấn tú không ai bằng giống như lời đồn đại, nhưng mà, nhìn gương mặt này của hắn, nàng lại nhớ tới mọi chuyện ở thế kỷ hai mươi mốt, bất luận là Toàn Thế hay là mẹ, hiện tại đối với nàng mà nói đều là xa vời không thể chạm tới.

Cho nên mới nói, nàng ở chỗ này phải trải qua nhiều đau khổ đến cỡ nào! Hiện tại Hoàng Đế này lại còn tới tạo thêm phiền phức?

Mất hạnh nhũn lại, hiện tại tâm tình nàng cực kỳ không tốt!

5. Chương 5

“Đương nhiên đương nhiên, dân nữ không nghĩ tới Hoàng Thượng lại rảnh rỗi như vậy, nửa đêm canh ba còn có nhã hứng trêu chọc người khác. Quả nhiên là thiên hạ thái bình, Hoàng Thượng mới có thể cả ngày không có chuyện gì để làm. Không đúng, dân nữ muốn nói là Hoàng Thượng có cách trị quốc tốt, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Lý Mạt Nhi trưng ra vẻ mặt đầu gối hết sức “Ca ngợi”.

“Người.” Khuôn mặt dương dương đắc ý của Hiên Viên Sơ lập tức cứng lại.

“Ha ha ha!” Lần này đối lại người bật cười là Phúc tổng quản.

Hiên Viên Sơ cắn răng ném về phía hắn một ánh mắt xem thường, Phúc tổng quản lập tức nhắm một mắt mở một mắt nhắc nhở lời hắn vừa mới nói là cái gì, khiến cho hắn ảo não chuyển ánh mắt lại trên người Lý Mạt Nhi lần nữa.

Ba lần hai lượt đều để cho nữ nhân xấu xí này chiếm hết ưu thế, hiện tại xem hắn làm sao trị nàng!

” Thuật phối đồ này thật sự là xuất từ tay người sao?”

“Như thế nào? Hiện tại Hoàng Thượng nhìn thấy các Mỹ Nhân có phải là rất kinh ngạc hay không? Biết ta không nói láo là được rồi, không cần quá sùng bái ta, không có việc gì đâu!” Nói đến tài năng của bản thân có thể kiêu ngạo ở cái thời đại này, Lý Mạt Nhi không nhịn được đắc ý vênh vao.

Hiên Viên Sơ cười nhạo một tiếng, rồi mới nói tiếp: “Ai nói là Trẫm rất kinh ngạc, người không sợ Trẫm ờ người tới là để hỏi tội hay sao?”

“Hỏi tội? Tội gì?” Vẻ mặt nàng tràn ngập khó hiểu.

“Đương nhiên là tội khi quân. Trẫm mới vừa gặp qua các Mỹ Nhân tại tiệc rượu Đêm Trung Thu, cũng không cảm thấy thật sự xuất thần nhập hóa giống như lời người nói. Khiến Trẫm thất vọng như vậy, người

nói, Trẫm nên xử trí người như thế nào mới tốt đây?” Hiên Viên Sơ nhướng mày xoay người sang chỗ khác, vừa vận nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ trên khuôn mặt già nua của Phúc tổng quản.

Mới vừa rồi hắn nói tới tiệc rượu kia đều là lời nói trái lương tâm, vậy thì thế nào? Chỉ cần có thể hù dọa được cái nữ nhân xấu xí miệng lưỡi sắc bén kia phải xin khoan dung trước mặt mọi người thì tất cả đều đáng giá.

“Ồ trong mắt Hoàng Thượng, các vị Mỹ Nhân tỷ tỷ thật sự đến một chút thay đổi cũng không có sao?” Giọng nói của Lý Mạt Nhi tràn đầy hoài nghi.

Hiên Viên Sơ quay người lại, ánh mắt rơi vào phía trên cánh cửa ở sau lưng nàng, không hề nhìn thẳng về phía cặp mắt to tròn trong suốt kia.

“Trẫm không nghĩ rằng”

Lý Mạt Nhi không kiên nhẫn cắt đứt lời nói của hắn, hỏi tiếp: “Chẳng lẽ Hoàng thượng không cảm thấy nữ nhi của Chu Thượng Thư trước đây giống như viên thối tựa như cái bánh tét biết đi đường hay sao?”

“Khụ.” Thiếu chút nữa là Hiên Viên Sơ vị sắc nước miếng của chính mình.

“Ha ha ha !” Phúc tổng quản đứng ở bên cạnh làm người cảm được một lúc lâu thì bỗng bật cười, lập tức nhận được ánh mắt xem thường của Hoàng Đế.

“Còn có cháu gái của Ngự Sử, màu da đã đủ đen lại còn mặc toàn trang phục màu tối, chỉ cần ánh nến vừa tắt một cái cũng không tìm thấy người, đúng không?” Lý Mạt Nhi nói tiếp.

“.” Hiên Viên Sơ không nói một tiếng nào.

“Ha ha ha!” Lại một tiếng cười bật ra từ trong miệng Phúc tổng quản.

Lần này ngay cả việc quăng cho hắn ánh mắt xem thường Hiên Viên Sơ cũng cảm thấy lưỡi không muốn làm. Hắn nghi ngờ Lý Mạt Nhi kia chắc không phải còn có thể biết Thông Linh Chi Thuật (các nàng cứ tưởng tượng giống như thuật đọc hiểu suy nghĩ của người khác ý) đấy chứ? Tại sao nàng lại có thể hình dung giống y hệt lời nói của hắn hôm đó chứ?

“Người duy nhất khiến cho người ta không phải lao tâm khổ trí là nữ nhi của Thành Chủ thành Thiên Kinh” Lý Mạt Nhi gật gù đắc ý.

“Trắng mịn ngọc ngà, béo gầy vừa phải. Đúng không?” Phúc tổng quản chột chen miệng vào.

“Làm sao người có thể hình dung nàng ấy giống như miếng thịt heo vậy chứ?” Lý Mạt Nhi liếc mắt nhìn qua phía hắn, Phúc tổng quản ngượng ngùng lùi về phía sau một bước.

“Nói tóm lại, hiện tại các nàng ấy đều không phụ danh hiệu mỹ nhân, chẳng lẽ Hoàng Thượng có thể phủ nhận chuyện này hay sao? Hơn nữa, kỹ thuật phối đồ của dân nữ chẳng qua cũng chỉ là làm cho người ta trở nên thuận mắt hơn mà thôi, chưa từng thổi phồng nói là có khả năng xuất thần nhập hóa. Đúng ra mà nói thì mỗi hoa một vẻ mỗi người một ánh nhìn, nếu như Hoàng Thượng không cảm thấy họ xinh đẹp diễm lệ, thì cũng chỉ do cảm nhận của người mà thôi, sao có thể giáng tội cho dân nữ chứ?”

Lý Mạt Nhi giải thích rõ ràng mạch lạc, khiến cho Hiên Viên Sơ hoàn toàn không có cách nào phản bác, đương nhiên đây cũng là bởi vì hắn thật sự không muốn phải xử tội nàng.

Cái tính nhanh mồm nhanh miệng kia đúng là bùa bảo mệnh của nàng, ít nhất hiện tại hắn vẫn còn nghĩ rằng giết nàng thì thật đáng tiếc. “Đã như vậy, Trẫm cũng không so đo chuyện này với người nữa. Chỉ là Trẫm thật sự rất tò mò, nếu như người thật sự có loại bản lãnh này, tại sao không biến chính mình thành đại mỹ nhân trước đã?”

Đây thật sự là một câu hỏi khiến cho Lý Mạt Nhi vừa nghe xong ngay cả lỗ tai cũng muốn nhanh chóng rơi xuống luôn rồi.

“Hoàng Thượng nghĩ là dân nữ không muốn sao? Muốn thay đổi toàn bộ gương mặt này của dân nữ? Được! Đêm qua lúc Hoàng Thượng rút thanh kiếm kia ra thì nên đâm cho dân nữ mấy đao, để dân nữ đầu thai lần nữa như vậy có lẽ còn có một chút hi vọng.” Giọng điệu của nàng vững vàng.

Nàng nói giống như Hoàng Thượng muốn đàm chính là người khác.

“Người. . . .” Hiên Viên Sơ hoàn toàn á khẩu không trả lời được.

“Khụ, khụ, ha ha ha!” Phúc tổng quản lui sang một bên không ngừng gây ra tiếng ồn làm phiền người khác, khiến cho Hiên Viên Sơ một bụng tức giận trong nháy mắt dâng lên đến đỉnh đầu.

“Hoàng Thượng. . . .” Lý Mạt Nhi có lời muốn nói.

“Chuyện gì?” Giọng điệu của hắn cực kỳ phiền não.

“Nếu như Hoàng Thượng đã không cùng dân nữ so đo, vậy bây giờ dân nữ nghĩ muốn quay về hậu cung, được không?” Nàng đầm bóp đầu gối đang đau nhức.

Tên xú nam nhân này thế nhưng lại mượn danh nghĩa hỏi thăm, để bắt nàng quỳ gối trên nền nhà bằng đá cứng lâu như vậy, thật là nham hiểm!

Thật ra thì lần này Lý Mạt Nhi đã hiểu lầm Hiên Viên Sơ rồi.

Hiên Viên Sơ đơn thuần chỉ là vì quá mức chuyên tâm nói chuyện với nàng, cho nên trong khoảng thời gian ngắn mới không nhớ đến việc cho nàng đứng lên. Hiện tại ánh mắt sắc bén của hắn mới chú ý tới động tác lên lút đầm đầu gối của nàng, đương nhiên sẽ không để cho nàng tiếp tục quỳ gối.

“Người đứng dậy trước đi.”

“Được.” Lý Mạt Nhi vừa nghe thấy lời này thì lập tức đứng lên, lại quên mất mình đã quỳ rất lâu, hai chân cũng đã tê rần, căn bản là không còn sức lực.

Chỉ thấy hai chân của nàng mềm nhũn, cả người chỉ thiếu chút nữa là ngã xuống mặt đất.

Hiên Viên Sơ cách nàng gần nhất, không chút do dự lập tức ôm trọn thân thể nàng vào trong lòng.

Vừa thơm lại vừa mềm đây chính là cảm giác đầu tiên của hắn, cảm giác thứ hai chính là sự ấm áp mềm mại, cảm giác thoải mái tê dại giống như đêm qua lại lan rộng trong lòng bàn tay của hắn lần nữa, gãi cho lòng hắn ngứa ngáy khó nhịn. Hắn âm thầm kinh hãi, nhưng lại không buông nàng ra giống như đêm qua, ngược lại còn không kìm lòng được mà xiết chặt hai cánh tay.

“Hoàng Thượng có thể buông dân nữ ra rồi.” Lý Mạt Nhi đứng vững bước chân hai tay chống vào lồng ngực của Hiên Viên Sơ, miễn cưỡng kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

“Cái gì?” Hiên Viên Sơ như người mới tỉnh mộng nhìn chằm chằm khuôn mặt tròn đỏ ửng xinh xắn.

“Hoàng Thượng có thể buông dân nữ ra rồi.” Lý Mạt Nhi lạnh lùng lặp lại.

Hắn ôm nàng không chịu thả là có ý gì chứ? Hèn hạ! Nam nhân này không phải ngay cả đậu hũ của nàng cũng muốn ăn đấy chứ?

“Khụ. Trẫm mới vừa rồi có chút choáng váng, có lẽ là hơi mệt mỏi.” Hiên Viên Sơ chợt buông tay ra, thuận miệng viện cớ tìm một cái. Lý do.

Lý Mạt Nhi nghi ngờ nhìn hắn một cái, ngay sau đó cũng không nghĩ nhiều nữa, dù sao thì Mỹ Nhân trong hậu cung hắn còn coi thường, thì làm sao có thể có ý nghĩ kỳ quái đối với nữ nhân xấu xí như nàng được chứ?

“Vậy Hoàng Thượng nên nghỉ ngơi sớm một chút, dân nữ.”

“Nhưng hiện tại Trẫm lại cảm thấy tốt hơn nhiều rồi. Trẫm còn có chuyện muốn hỏi người.” Hiên Viên Sơ đứng thẳng lưng, diện mạo và tinh thần phấn chấn khiến cho khuôn mặt đỏ ửng căng phồng kia lập tức hiện lên thất vọng.

“Hả? Còn nữa sao?” Nam nhân này tại sao lại nhiều lời như vậy chứ?

Trên khuôn mặt đỏ ửng hiện rõ thái độ trẫm điều không muốn khiến cho Hiên Viên Sơ thấy thể thiếu chút nữa là phun ra một ngụm máu. Nếu không phải là lúc sáng sớm hắn mới soi qua gương đồng, thì thật sự sẽ

cho là mình đã xảy ra sai sót ở chỗ nào đó, nếu không tại sao lại không thuận mắt của nàng như vậy chứ? Muốn cũng nên là hấn ghét bỏ nàng mới đúng!

“Trẫm còn muốn biết, người đã thành công giúp các Mỹ Nhân trong hậu cung thay hình đổi dạng, vậy nên có thể rời khỏi hậu cung rồi chứ?”

“ Thì ra là Hoàng Thượng muốn đuổi dân nữ xuất cung à?” Nàng bưng tỉnh hiểu ra.

“Trẫm.”

“Hoàng Thượng mặc dù để một trăm hai mươi vạn trái tim! Lúc đầu dân nữ tính đợi qua ngày lễ Trung Thu, để cho Hoàng Thượng gặp qua các Mỹ Nhân sau khi đã thay hình đổi dạng rồi mới rời đi. Nhưng nếu Hoàng Thượng đã nói như vậy, hiện tại dân nữ sẽ trở về thu dọn quần áo và nói lời từ biệt với các Mỹ Nhân! Bye.” Dứt lời, Lý Mạt Nhi hai chân liên tiếp lui về phía sau chuẩn bị chạy đi.

Việc này không nên chậm trễ, nàng muốn cách xa cái tên Hoàng Đế nhiều lời này càng xa càng tốt, nói chuyện với hấn một muốn chết đi được! “Đứng lại cho Trẫm!” Hiên Viên Sơ cuối cùng cũng không nhịn được hét lên, một tiếng hét này lập tức khiến cho hai cây kiếm của thị vệ ngoài cửa tiến đến trên cổ của Lý Mạt Nhi.

Hiên Viên Sơ vung tay lên đuổi thị vệ lui ra ngoài, nụ cười xảo trá trên gương mặt tuần tú lập tức rơi vào trong tầm mắt của Lý Mạt Nhi.

Hấn phải tìm một biện pháp thật tốt để sửa chữa cái nha đầu thô lỗ này!

“Phúc Toàn.” Hấn vung tay lên gọi người tiến tới.

“Nô tài ở đây.” Phúc tổng quản lập tức tiến lên.

Lý Mạt Nhi đem tầm mắt xoay qua chỗ khác, phát hiện Phúc tổng quản cũng giống như mình sắc mặt cả hai đều hiện lên dấu chấm hỏi.

“Dem sương phòng bên cạnh tấm cung của Trẫm sửa sang lại một chút đi.”

“Nô tài tuân chỉ. Chỉ là nô tài cả gan xin hỏi Hoàng Thượng, Hoàng Thượng hiện tại chính là muốn.”

“Cho nàng ở.” Hiên Viên Sơ vươn một ngón tay thon dài ra, chỉ thẳng vào chóp mũi của Lý Mạt Nhi.

“Cái gì?” Hai tiếng hét chói tai đình tai nhức óc.

“Làm càn! Ở trước mặt Trẫm lại la hét lớn như vậy còn ra thể thống gì nữa! Muốn kháng chỉ sao?” Mất hổ đảo qua, cuối cùng Hiên Viên Sơ cũng xuất ra khí thế của bậc Đế Vương.

“Chuyện này tuyệt đối không thể! Tấm cung của Hoàng Thượng sao có thể tùy tiện để cho người khác ở được chứ?” Nét mặt Phúc tổng quản lộ vẻ khó khăn mở miệng, hai con mắt ghét bỏ liếc nhìn Lý Mạt Nhi một cái.

Tại sao Hoàng Thượng lại nhiều lần để cho cái nha đầu xấu xí này phá hỏng quy củ chứ?

“Đúng! Đúng!” Lần này Lý Mạt Nhi đâu có rảnh rỗi mà đi để ý ánh mắt khinh bỉ của Phúc tổng quản, nàng chỉ lo gật đầu như già tởm, ngay sau đó còn nói: “Dân nữ bắt tài, có tài đức gì mà có thể ở trong tấm cung của Hoàng Thượng chứ? Ở đó nhất định sẽ dẫn đến việc người ta bàn tán, làm hỏng tôn nghiêm của Hoàng Thượng!”

“Đúng! Đúng!” Lúc này đổi lại là Phúc tổng quản gật đầu như già tởm.

“Ai nói là người bắt tài? Hiện tại Trẫm chính là muốn xem thử thuật phối đồ của người một chút, để cho người ở lại tấm cung cũng chỉ vì để cho người thuận tiện bất lúc nào cũng có thể hầu hạ Trẫm mà thôi.”

“Nhưng Hoàng Thượng vừa mới nói không cảm thấy có gì thay đổi hết mà!” Nàng khiển trách.

“Nhưng mà bây giờ Trẫm chợt cảm thấy có sự thay đổi.” Hấn cười đáp.

Già mồm át lễ phải, Hoàng Thượng người giỏi lắm!

Lý Mạt Nhi rất muốn hét lên như vậy, nhưng mà đương nhiên là không dám, bởi vì ở tại thời đại này Hoàng Thượng thật sự rất đáng gờm, hần còn từng uy hiếp có thể khiến cho nàng sống không bằng chết nữa! Nàng đúng là muốn chết, nhưng là muốn được chết dứt khoát một chút, chứ không hề muốn thử nghiệm mười loại khổ hình đứng đầu cổ đại trong truyền thuyết.

“Dân nữ cho rằng Hoàng Thượng có phong thái rất phi phạm, tuần mỹ vô song, thật sự là không có chỗ nào cần dân nữ ra sức.” A dua nịnh nọt như vậy ngay cả chính nàng cũng cảm thấy muốn ói, không ngờ da mặt của tên Hoàng Thượng xấu xa kia còn dày hơn cả thành tường vậy mà vẫn gật đầu liên tục nói đúng.

“Nhưng mà Trẫm vẫn muốn nâng ột bước.”

“Biết đủ thường vui (tri túc thường nhạc) đó, Hoàng Thượng.” Lý Mạt Nhi lạnh nhạt trả lời.

“Trẫm không biết.” Ba chữ này của Hiên Viên Sơ liền quyết định vận mệnh sau này của Lý Mạt Nhi.

“Vậy dân nữ cũng có thể ở tại phòng dành cho nữ quan.” Lý Mạt Nhi vẫn không khuất phục.

Phòng dành cho nữ quan chính là chỗ ở của cung nữ hầu hạ Hoàng Thượng, nàng nên ở nơi đó mới đúng chứ?

“Người không phải là cung nô, làm sao có thể ở tại phòng dành cho nữ quan? Trẫm cũng không thể vì một mình người mà phá hỏng quy củ được.”

“Hóa ra Hoàng Thượng cũng có lúc phiền não vì chuyện quy củ như vậy sao?” Lý Mạt Nhi không nhịn được trào phúng.

”Tất nhiên tất nhiên. Trẫm bất luận là lúc vào triều hay hạ triều, dùng bữa hay nghỉ ngơi thậm chí cả lúc tiếp kiến bách quan, lúc mặc quần áo đội vương miện.

Mỗi khắc đều luôn chú ý giữ đúng quy củ. Người muốn ở xa như vậy, làm chậm trễ thời gian, chẳng lẽ còn bắt Trẫm và quan lại triều đình phải chờ người tới đây?” Hiên Viên Sơ đã có chuẩn bị từ trước, chỉ thấy hai tay hần chấp ở sau lưng, dáng vẻ thoải mái đáp lời.

“Hoàng Thượng.” Phúc tổng quản mới vừa lui xuống phía sau giờ lại tiến lên phía trước.

“Còn không nhanh chóng đi thu dọn?” Hiên Viên Sơ tỏ rõ thái độ một chút ý kiến thương lượng cũng không cho.

Phúc tổng quản ngược ngừng thở dài cáo lui, Lý Mạt Nhi mắt thấy chống lại mệnh lệnh không có hiệu quả thì cũng vội vàng đi theo phía sau cái môn của hần, khóc không ra nước mắt sợ rằng đúng là hai người bọn họ cùng chung tiếng lòng.

Mãi cho đến khi Lý Mạt Nhi ủ rũ cúi đầu đi ra khỏi tẩm cung của Hoàng Đế, nàng mới quay đầu lại liếc mắt nhìn chỗ ở trong tương lai của mình, cuối cùng cũng không nhịn được ngửa mặt lên trời thở dài.

Xem ra cuộc sống an bình trước mắt của nàng sắp chấm dứt rồi, vậy bây giờ phải làm sao mới tốt đây?

Cuối thu khí trời quang đãng dễ chịu, sáng sớm hôm nay Hiên Viên Sơ vừa hạ triều liền vui mừng đắc ý trở về tẩm cung của mình. Từ trước tới nay hần không thích nhiều nô tài đi theo phía sau, cho nên chỉ còn dư lại Phúc tổng quản nhắm mắt theo đuôi phía sau hần. Chủ tớ hai người cùng nhau chậm rãi đi đến vườn hoa bên ngoài tẩm cung, đi ngang qua cổng vòm xây bằng đá bước tới một khoảng sân lớn.

Khoảng sân lớn này giống như thành trì ngăn cách tẩm cung của Hoàng Đế với các khoảng sân nhỏ khác, diện tích rộng lớn giống như Ngự Hoa Viên, nhưng lại có điểm khác biệt so với Ngự Hoa Viên là nó được cố ý dựng thêm núi lớn sông lớn. Thái Hậu rất yêu thích nơi này nên đã trồng đầy cây ăn quả và hoa cỏ, một năm bốn mùa đều có thể nhìn thấy các loại hoa quả khác nhau, cảnh sắc lại càng thêm sinh động hợp lòng người.

“Hoàng Thượng.” Phúc tổng quản ở phía sau lên tiếng gọi.

“Hả?” Hiên Viên Sơ thờ ơ đáp một tiếng, bước chân không hề dừng lại dù chỉ một chút.

“Nô tài cả gan, xin hỏi Hoàng Thượng còn muốn để cho Mạt Nhi cô nương ở lại tẩm cung đến khi nào? Trong hoàng cung này bí mật khó giữ nếu nhiều người biết.”

“Trẫm làm việc sao có thể để cho người khác xen vào?”

“Thực ra nô tài cho rằng Hoàng Thượng giữ Mạt Nhi cô nương lại, có lẽ là vì cảm thấy mới mẻ nên muốn dạy quy củ cho nàng, nhưng từ khi nàng vào ở trong tẩm cung, vẫn luôn làm việc theo khuôn phép cũ, Hoàng Thượng còn giữ người làm gì chứ? Hiện tại cũng đã qua nửa tháng rồi! Thái Thượng Hoàng và Thái Hậu mấy ngày nay liên tiếp gửi thư tới truy hỏi lão nô, còn lắm tướng nàng là người trong lòng của Hoàng Thượng đấy! Hoàng Thượng bảo lão nô phải làm sao giải thích cho Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu đây?”

“Người trong lòng gì chứ? Thái Thượng Hoàng và Thái hậu muốn ôm tôn tử đến nỗi muốn điên rồi! Hơn nữa, bọn họ có thể biết được chuyện này còn không phải là do người đi nói huyên thuyên!” Hiên Viên Sơ tâm tình không tốt nhìn lão nhân đang khom lưng.

“Nô tài không dám. Là Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu trước khi đi xa dặn dò nô tài nhất định phải gửi thư thông báo mọi chuyện của Hoàng Thượng, đặc biệt là chuyện có liên quan tới nữ nhân, nô tài dĩ nhiên chỉ có cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Được rồi! Được rồi! Trẫm tự có chừng mực.” Hiên Viên Sơ mím môi, một bụng phiền não.

6. Chương 6

Phúc Toàn nói không sai, hẳn chính là cảm thấy có phần mới mẻ cho nên mới cứng rắn đem Lý Mạt Nhi cột vào bên người. Vốn tưởng rằng có nàng làm bạn cuộc sống sẽ thoải mái và mới mẻ hơn, không ngờ từ lúc nàng bắt đầu vào đây ở, cách nói chuyện đối đáp của nàng có tiến có lùi hoàn toàn khác hẳn giống như hai người vậy, thái độ đối với hẳn kính cẩn cùng một dạng như những tên nô tài khác ở trong cung, như vậy thử hỏi còn có gì vui thú nữa chứ?

Đã như thế, vậy không bằng liền.

“Vương đại ca! Cao hơn một chút nữa.”

“Như vậy được chưa?”

“Cao hơn một chút! Trời ơi! Đã nói là còn thiếu chút nữa.”

“Đây là.” Hiên Viên Sơ sững sốt một chút, liếc mắt nhìn về phía Phúc tổng quản.

“A?” Âm thanh này tại sao lại nghe quen tai như vậy?

“Lý Mạt Nhi.” Hiên Viên Sơ lảo lảo đọc lên một cái tên, bước chân ở phía dưới không tự chủ tăng tốc.

“Có mấy phần tương tự với giọng nói của Mạt Nhi cô nương?” Phúc tổng quản không chắc chắn lắm nói ra.

“Cái gì mà có mấy phần tương tự chứ? Căn bản chính là nàng!” Hiên Viên Sơ đột nhiên dừng bước lại, Phúc tổng quản theo sát ở phía sau không chút chú ý liền đụng phải lưng hắn.

“Xin Vương Thượng tha tội.”

“Câm miệng!” Hiên Viên Sơ khẽ quát một tiếng, kéo Phúc tổng quản trốn phía sau một thân cây gần đó.

“Hoàng Thượng, ngài đây là đang nghe trộm sao? Làm thế sẽ gây tổn hại tới thể diện của Hoàng Thượng.” Từ sau lưng Hiên Viên Sơ lộ ra một bộ mặt già nua nhăn nhó nhìn giống như vỏ quýt bị phơi khô.

“Còn không câm miệng, có tin bây giờ Trẫm lập tức gọi người rút đầu lưỡi của ngươi hay không?” Hiên Viên Sơ cũng không thèm quay đầu lại tức giận đe dọa, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm một đôi nam nữ cách đó không xa, cặp mắt đen láy bị ngọn lửa không rõ lai lịch thiêu đốt đến rực sáng. Phúc tổng quản nhìn theo, trong lòng âm thầm kêu một tiếng hồng bét.

Thì ra đúng thật là Lý Mạt Nhi đang lớn tiếng kêu la ở ngay dưới gốc cây lê lớn nhất tươi tốt nhất. Lớn tiếng kêu la thật ra thì không tính là chuyện lớn, nhưng mà nàng không ngoan ngoãn ở trong cung chờ Hoàng Thượng hạ chiếu, lại còn chạy tới chỗ này hái lê là mới xem như là chuyện lớn, nhưng mà điều này cũng còn thua xa việc nàng để cho thị vệ ôm nàng hái lê? !

“Tuy nói Mạt Nhi cô nương tuổi còn quá nhỏ, nhưng mà nam nữ thụ thụ bất thân. . . .” Phúc tổng quản nói được nửa câu cũng không dám nói tiếp.

Lúc này sắc mặt Hoàng Thượng đúng là còn đen hơn cả đáy nồi ở Ngự Thiện Phòng nữa!

Hiên Viên Sơ khó có thể tin nổi nhìn chăm chăm vào nụ cười trên khuôn mặt đỏ ửng kia.

Nàng cả ngày bày ra bộ mặt đầu gỗ cho Hoàng Đế này nhìn, bây giờ thì lại cười đến vui vẻ với một tên thị vệ như vậy? Hơn nữa, nàng còn để cho hắn ôm nàng?

Bình thường không có phép tắc thì cũng thôi đi, chẳng lẽ cha mẹ nàng không nói cho nàng biết, tình cảnh như vậy để cho người ta nhìn thấy, nàng không lấy cái tên thị vệ kia cũng không được.

“Hái được rồi! Hái được rồi!” Lý Mạt Nhi cực kỳ vui vẻ, tiếng hoan hô tràn ngập khắp nơi, hồn nhiên không biết được vị Hoàng Đế trốn ở dưới gốc cây nào đấy nghe xong cảm thấy chói tai tới mức nào.

Hiên Viên Sơ không chớp mắt nhìn chăm chăm tên thị vệ đang từ từ buông Lý Mạt Nhi xuống, tốc độ chậm rãi như vậy khiến cho ấn đường của hắn lập tức nhú chặt lại lặng lẽ đánh xuống một cái kết.

Mặc dù khoảng cách hơi xa, nhưng mà hắn vẫn có thể nhìn thấy tên thị vệ kia cười đến mức ngớ ngẩn giống như người ngốc.

Nha đầu xấu xí này cũng có người để mắt sao?

Hiên Viên Sơ nín thở trầm ngâm nhìn chăm chăm bóng người mặc y phục màu hồng nhạt xen kẽ xanh biếc ở dưới cây lê, trong tay người đó đang cầm một quả lê, hưng phấn nhảy lên ở dưới tầng cây.

Ở sau lưng hắn, giọng nói của Phúc tổng quản lại vang lên: “Hoàng Thượng, cái này khó trách ta thường nghe người ta nói rằng, Mạt Nhi cô nương nhìn lâu thật ra thì cũng rất đáng yêu, xem ra tên thị vệ này. . . .”

Rắc! Một bàn tay vươn ra khỏi long bào trong nháy mắt nắm rơi một miếng vỏ cây, trực tiếp đem những lời còn chưa nói hết của Phúc tổng quản tất cả đều phong kín ở trong cổ họng.

Mắt hổ khê neho lại, Hiên Viên Sơ cảm thấy ở ngực hắn toát ra một cỗ tâm tình khó tả.

Nha đầu xấu xí này lại dám đối với hắn mắt to trừng mắt nhỏ! Hơn nửa tháng qua, ở trước mặt hắn tại sao nàng lại chưa từng hiện ra dáng vẻ hoạt bát linh động như vậy?

“Vương đại ca, may mà có huynh ở đây, quả lê này chúng ta chia ra ăn!” Lý Mạt Nhi rất hào phóng chia đôi quả lê nhiều nước mà nàng phải tốn một phen công phu mới hái xuống được.

“Quả lê sao có thể chia ra ăn? Như vậy nhất định. . . . sẽ chia lìa.” Thị vệ gãi gãi đầu, gương mặt đỏ bừng.

Thì ra tên thị vệ kia thật sự thích nha đầu xấu xí này?

“Thì ra ở đây còn có cái cách nói này? Giống giống như một câu nói trước kia ta từng nghe qua!” Lý Mạt Nhi vẫn còn hưng phấn mỉm cười, không hề hay biết mình đang bị người khác nhìn lén .

“Đúng vậy, cho nên ngàn vạn lần không thể chia ra ăn.”

“Vậy Vương đại ca, ta lại hái thêm một quả nữa được không? Như vậy huynh cũng có thể ăn lê.”

“Không cần ta không ăn, muội thích thì cứ ăn thêm mấy quả nữa đi.” Nói xong hai tay của tên thị vệ kia lại đặt lên eo của Lý Mạt Nhi, gương mặt cương nghị lại đỏ bừng thêm lần nữa.

“Thị vệ kia nhất định là chưa từng tập luyện qua rồi, ngay cả lúc ôm Mạt Nhi cô nương một tiểu nha đầu như vậy mà cũng có thể đỏ mặt tía tai?” Phúc tổng quản không cho là đúng lập tức phê bình.

Hiên Viên Sơ không nói một câu, trong đầu cũng nhanh chóng nhớ lại cái cảm giác thỏa mãn kia gợi lên ý nghĩ tà niệm của nam nhân, sắc mặt càng thêm cực kỳ khó coi. Vạn dặm quang đăng không một bóng mây, hai người trốn ở phía sau thân cây đại thụ trầm mặc nhìn Lý Mạt Nhi để cho nam nhân kia nâng lên thật cao, bàn tay nhỏ bé vươn ra từ trong ống tay áo màu hồng nhạt xen kẽ xanh biếc giơ cao về phía quả lê, gương mặt đỏ ửng cười tươi đến thấy răng không thấy mắt.

“Bất quá cũng chỉ là mấy quả lê mà thôi, có cần thiết phải cao hứng thành cái dạng đức hạnh này không?” Hiên Viên Sơ ẩn thân ở phía sau thân cây tự mình lăm bằm, rắc một tiếng lại nắm rơi một miếng vỏ cây lớn nữa.

Phúc tổng quản xoa xoa khuôn mặt già nua đã trở nên cứng đơ, tự nhận thân thiết đề nghị: “Hoàng Thượng, nếu không thì bây giờ chúng ta đi ra ngoài trừ hai người kia được không?”

“Chẳng lẽ Trẫm còn phải thay bọn họ chủ trì đại hôn (đám cưới) nữa hay sao?” Hiên Viên Sơ phất tay áo, cuối cùng vẫn vòng qua một con đường khác mà đi.

Phúc tổng quản vội vàng đuổi theo không ngừng, trên khuôn mặt già nua có chút sợ hãi xen lẫn hoài nghi.

Đại hôn? Sao lại đã nói tới chuyện này rồi? Hơn nữa, Mạt Nhi cô nương này đã trưởng thành chưa?

“Bẩm hoàng Thượng, dân nữ đã sớm qua tuổi cập kê rồi.”

Bên trong tẩm cung, Lý Mạt Nhi vừa mới hầu hạ Hoàng Đế mặc xong y phục thường ngày vô cùng cung kính quỳ sát trên mặt đất, giọng nói dịu dàng êm ái, đôi mắt trong suốt như nước chỉ dám nhìn chằm chằm mũi giày lộ ra ngoài ở phía dưới long bào.

Dáng vẻ hết sức lo sợ như vậy nàng cũng đã giả bộ gần nửa tháng rồi, thỉnh thoảng lại khom lưng quỳ gối trên mặt đất khiến cho nàng khắp người đều đau nhức, thiếu chút nữa là bị mấy cái lễ nghi phiền phức ở cổ đại chình cho nửa sống nửa chết rồi. Chỉ là tất cả những khổ cực này đều là đáng giá!

Hoàng Thượng có thể oán trách nàng tuân thủ lễ nghi nghiêm ngặt sao? Đương nhiên là không thể.

Hắn nhìn thấy nàng chỉ có thể cảm thấy khô khan không thú vị, sự mới mẻ tò mò đối nàng sẽ nhanh chóng tan thành mây khói, đây chính là tính toán trong lòng Lý Mạt Nhi.

Tên Hoàng Đế ngốc nghếch này nhất định không ngờ được hôm đó lúc nàng trở về hậu cung thu dọn quần áo thì đã nghĩ thông suốt, biết được sự liều lĩnh vô lễ của mình đã gợi lên hứng thú của hắn, cho nên hắn mới sẽ tìm cái loại lý do thối nát đó để giữ nàng lại trong cung.

Hừ, hắn đối với nàng có hứng thú, nhưng nàng đối với hắn lại chính là chỉ sợ tránh không kịp mà thôi!

Cả ngày đối diện với hắn, khuôn mặt kia cơ hồ là giống y đúc khuôn mặt của Toàn Thế, những chuyện không vui ở “Kiếp trước” giống như nước sông cuộn cuộn từ trong mặt đất xông đến liên miên không dứt

Nói một cách thẳng thừng, tên Hiên Viên Sơ này và Toàn Thế thật sự rất giống nhau, đều chỉ xem nàng như một món đồ chơi để giải trí, gọi thì tới, đuổi thì đi, nói không chừng ngày nào đó còn tùy tiện tìm một lý do muốn chém đầu của nàng ấy chứ!

Nàng cũng không muốn sau này lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ sống qua ngày, đương nhiên phải nghĩ biện pháp rời đi, cho nên việc khẩn cấp trước mắt chính là khiến cho tên Hoàng Đế này mất hứng thú đối với nàng.

Không nghĩ tới lại dễ dàng như vậy! Nàng chỉ cần làm sao để không có gì khác biệt với những cung nữ khác là được! Huống chi nàng còn có khuôn mặt xấu xí như vậy, Hoàng Đế cần một cung nữ xấu xí ở bên cạnh làm gì? Đuổi nàng xuất cung đương nhiên cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Lý Mạt Nhi càng nghĩ càng cao hứng, ánh mắt nhìn chằm chằm sàn nhà khom lưng thành đường cong giống như hình trăng lưỡi liềm. Nàng hồn nhiên không biết sau khi Hiên Viên Sơ nhìn thấy một màn kia ở vườn hoa, tất cả sự khô khan không thú vị hiện tại đều đã biến thành một bụng hỏa khí.

“Ngẩng mặt lên cho trẫm nhìn một chút.” Hiên Viên Sơ đột nhiên ra lệnh.

Không có việc gì nhìn mặt của nàng để làm gì? Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Lý Mạt Nhi vẫn không chút do dự ngẩng mặt lên.

Muốn diễn kịch đến cùng sao? Hiện tại nàng quả thật là rất nhu thuận hợp lòng người đấy!

Cho nên nàng liền ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất rồi ngẩng mặt lên, con ngươi đen trắng rõ ràng cực kỳ vô tội đối diện với ánh mắt xét hỏi của Hiên Viên Sơ.

Hiên Viên Sơ cúi đầu đối diện với khuôn mặt đỏ ửng xinh xắn, trên khuôn mặt đỏ ửng lộ ra cặp mắt long lanh ngập nước, hai con ngươi to tròn giống hệt viên ngọc lưu ly nước chư hầu tiến cống tỏa ra ánh sáng rực rỡ khiếp người, còn có cái miệng nhỏ nhắn, là ngũ quan duy nhất không bị dính vào chỗ có vết bớt màu đỏ, hình dáng giống như củ ấu nhỏ, hơn nữa còn ửng hồng sáng bóng.

Hiện tại nhìn kỹ, hình như nàng cũng không có xấu như vậy, khó trách tên thị vệ kia.

Ánh mắt Hiên Viên Sơ đột nhiên trở nên nghiêm nghị, lập tức khiến cho Lý Mạt Nhi đang chăm chú nhìn hắn bị giật mình.

Nam nhân này tại sao lại nhìn nàng như vậy? Hại nàng toàn thân nổi da gà đều muốn dựng đứng lên! Chắc không phải là hắn cảm thấy người như nàng vừa xấu xí lại vừa không thú vị, phá hỏng hứng thú của hắn, cho nên quyết định ngược nàng trút giận đấy chứ?

Trong lòng Lý Mạt Nhi tràn ngập lo lắng, khóe mắt lặng lẽ quét qua bốn phía.

Tại sao chỉ còn lại hai người bọn họ thôi vậy? “Người đứng lên nói chuyện đi, không cần quỳ. Người năm nay bao nhiêu tuổi?” Ánh mắt của hắn cuối cùng cũng dịu đi một chút, nhưng mà vẫn tiếp tục nhìn nàng chăm chăm không rời.

“Dân nữ năm nay mười tám tuổi.” Nàng từ từ đứng dậy, lông mày rũ xuống khe gập đầu, dáng vẻ vẫn vô cùng kính sợ.

Bầu không khí quái dị này khiến cho nàng càng thêm cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ sơ ý một chút sẽ tạo cho Hiên Viên Sơ một cái lý do, ngược nàng tới sống không bằng chết.

“Người thoát nhìn không giống đã mười tám tuổi.” Giọng điệu của hắn tràn đầy hoài nghi.

“Nhưng mà dân nữ đúng là đã mười tám tuổi rồi.” Nàng chỉ có thể nói như vậy.

Thật ra thì nàng trăm ngàn lần cũng không muốn như vậy đâu! Năm năm trước lúc cha mẹ nhặt được nàng, thì dáng vẻ của nàng cũng đã như vậy rồi, bởi vì nàng đã “mất trí nhớ”, đương nhiên không thể nào biết được mình thật sự đã bao nhiêu tuổi. Nhưng mà nàng thoát nhìn thì giống như thiếu nữ mười hai, mười ba tuổi, thế là cả nhà bọn họ ba miệng liền quyết định xem nàng như mười ba tuổi.

Ai biết năm năm trôi qua, nàng cư nhiên không hề có một chút dấu hiệu lớn lên, cho dù ăn nhiều bao nhiêu đi nữa, thịt trên người cũng không nhiều thêm mấy lượng, bộ ngực lại càng giống như hai khối bánh bao hấp, dáng vẻ tựa như tiểu nữ sinh vừa mới trưởng thành. Cũng may là tóc cắt đi còn có thể dài, điểm này coi như bình thường.

Xem ra thân thể này của nàng chỉ sợ là có chứng người lùn, nếu không làm sao lại kỳ lạ như vậy chứ? Nhưng mà những điều này dĩ nhiên là không cần báo cáo cho hắn biết, dù sao cũng không phải là chuyện gì về vang.

Tóm lại, nàng bây giờ đúng là mười tám tuổi là được rồi.

“Mười tám? Vậy là có thể lập gia đình được rồi sao?” Hiên Viên Sơ lại đặt câu hỏi một lần nữa.

“Hả?” Lý Mạt Nhi mạnh mẽ ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của hắn, cái miệng nhỏ nhắn mở to lớn bằng trái trứng gà.

Nếu như lúc này trong miệng nàng đang ngậm một ngụm nước khăng định là lập tức phun ra rồi.

Đây là cái gì với cái gì vậy hả?

“Có cần kinh ngạc như vậy không? Trẫm còn tưởng rằng là người đã muốn xuất giá, cho nên mới có thể ở trước mặt mọi người khanh khanh ta ta với người nam nhân kia, mà không sợ bị người khác nhìn thấy.”

“Hả? Nam nhân? Ai? Khanh khanh ta ta?” Nghe xong lời hắn nói trong đầu nàng đầy dấu chấm hỏi.

“Ăn lê vui vẻ chứ?” Hiên Viên Sơ trầm mặc nhắc nhở.

Tiếp theo chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lập tức nổi lên vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó, lại đổi thành hoàn toàn không thể chịu nổi.

X, một đại nam nhân nói chuyện có cần phải quanh co lòng vòng như vậy hay không?

Thì ra là bị hấn thấy được, vậy khẳng định là hấn đã phát hiện ra nửa tháng nay nàng đều luôn ở trước mặt hấn diễn trò, khó trách hấn lại khó chịu như vậy.

“Bẩm Hoàng Thượng, những quả lê thơm ngon nhiều nước kia, dân nữ ăn được rất vui vẻ.” Kính sợ trong mắt hạnh lập tức biến mất sạch sẽ, nàng không đóng kịch nữa!

Hiện tại tâm tình của Hiên Viên Sơ rất phức tạp, một mặt thì vui mừng vì nhìn thấy nàng “khôi phục bình thường”, một mặt thì vẫn còn đang bức bối vì cảnh tượng nhìn thấy ở vườn hoa lúc nãy.

“Muốn ăn quả lê thì có thể nói với Trẫm, Trẫm nhất định ban thưởng cho người. Vì sao phải tự tay hái xuống?”

“Tự mình hái ăn mới ngon nha.” Nàng bày ra dáng vẻ thiên chân vô tà nhìn Hiên Viên Sơ hoàn toàn vô lực.

“Vậy cũng không nên để ột người nam nhân ôm người!” Nhớ tới vẻ mặt thẹn thùng của tên thị vệ kia, giọng điệu của hấn bỗng chốc trở nên ác liệt hơn.

“Ôm gì chứ? Vương đại ca chỉ là nâng ta lên à thôi, không như vậy ta làm sao với tới cái cây cao như thế chứ?” Nàng nói chuyện hùng hồn đúng lý hợp tình.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, chẳng lẽ người không biết?”

“Ta đương nhiên biết rõ.”

“Vậy người còn.”

“Vừa rồi không có người nhìn thấy!” Sắc mặt nàng tỏ vẻ không chịu nổi.

Cổ đại chính là rỗng tuếch cứng nhắc mà! Nam nữ vừa mới có tiếp xúc thì cứ nhất định phải kết hôn sống chung với nhau cả đời sao? Thấp kém! Thật là khủng khiếp!

“Trẫm không phải là người sao?” Hấn lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm.

“Dân nữ không có nói như vậy nha. Hơn nữa, Hoàng Thượng cứ xem như không nhìn thấy chẳng phải là được rồi sao?” Nàng thờ ơ nhún nhún vai.

Vậy là sao, chẳng qua cũng chỉ là hái một quả lê, có cần nghiêm trọng như vậy không?

“Nhưng nếu như Trẫm thật sự muốn so đo, thì hiện tại người không lấy người thị vệ kia cũng không được.” Nghe qua giọng điệu của hấn, giống như hiện tại nếu nàng không ngần ngại lần đập đầu vạn lần quỳ tạ chủ long ân thì sẽ rất có lỗi với hấn vậy.

Buồn cười!

“Gả thì gả thôi! Dù sao Vương đại ca đối xử với ta cũng rất tốt, hôm trước ta nói hoa tào thật đẹp, huynh ấy liền hái một bó to đưa ta. Hôm nay ta nói muốn hái trái cây, huynh ấy lập tức để cho ta được ăn thỏa thích như vậy. Hiện tại nghĩ lại, gả cho huynh ấy hình như cũng không có cái gì là không tốt?” Lý Mạt Nhi gật gù đắc ý, lúc nói chuyện còn liên tục gật đầu giống như đang ngâm thơ, hình như nàng cho rằng gả cho người thị vệ kia thật sự một chủ ý rất tốt.

Sắc mặt Hiên Viên Sơ trầm xuống, lòng bàn tay rắn chắc chế trụ khuôn mặt nhỏ nhắn đang hết sức vui mừng, trong nháy mắt cảm giác thoải mái tê dại quen thuộc thổi bay toàn bộ lý trí của hấn.

Hấn không nói hai lời trực tiếp kéo người lên long sàng.

7. Chương 7

Mãi cho đến khi bị người ta nhét vào chiếc giường mềm mại, Lý Mạt Nhi vẫn chưa hiểu được là đã xảy ra chuyện gì.

“Người...người làm gì vậy?” Nàng quá mức sợ hãi cho nên không để ý tới phép tắc, chỉ vào chóp mũi của Hoàng Đế kêu lên.

Tên Hoàng Đế này bị uống lộn thuốc hay sao vậy? Thế nhưng lại đại phát thú tính với loại nữ nhân xấu xí như nàng?

“Dám chỉ vào mũi Trẫm sao? Cũng được, bây giờ Trẫm sẽ dạy cho ngươi thế nào là phép tắc!” Hiên Viên Sơ vừa nói xong cũng lập tức leo lên giường, thân thể khôi ngô cao lớn dễ dàng bao vây chặt chẽ bộ dáng gầy bé không để lọt một kẽ hở.

“Phép tắc gì chứ?” Liều mạng đè ép hai bàn tay to lớn đang bò loạn ngay trên thân thể mình, Lý Mạt Nhi sợ hãi đến mức hai tròng mắt cũng muốn rớt ra luôn rồi.

Là phép tắc gì mà muốn dạy ở trên giường chứ? Còn động tay động chân với nàng nữa chứ! Nam nhân này có phải là điên rồi hay không?

“Ở trong hoàng cung này, Trẫm muốn người nào, thì người đó phải là người của Trẫm. Phép tắc này, Trẫm thấy ngươi hình như còn chưa hiểu được.” Hắn giữ chặt hông của nàng không để cho nàng lộn xộn nữa, loại cảm giác mềm mại không xương ở trong lòng bàn tay khiến cho hắn không nỡ buông tay.

“Được, ta hiểu rõ rồi! Hoàng Thượng không cần phải dạy ta nữa!” Nàng vội vàng la lên.

“Ngươi hiểu sao? Hiểu mà còn vọng tưởng gả cho tên thị vệ kia?” Hắn nắm chặt chiếc cảm nhon của nàng, khuôn mặt anh tuấn có một chút vặn vẹo.

“Cái gì?” Lý Mạt Nhi hơi sững sốt một chút, rồi mới bừng tỉnh hiểu ra, cau mày nói: “Ta cũng không phải là người của ngươi!”

Nàng nghĩ là hắn đang nói tới các Mỹ Nhân trong Hậu Cung, nếu không thì cũng là cung nữ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, lời đang nói đâu có điểm nào liên quan tới nàng, không ngờ hắn lại đứng là đang chỉ nàng!

“Ngươi không phải là người của Trẫm? Hừ hừ, thật sao?” Đối với sự phản bác của nàng, hắn lại có thể bật cười.

Giận quá hóa cười những lời này nàng đã nghe qua, cho nên bây giờ có thể khẳng định trong lòng hắn thật sự là rất tức giận.

“Hoàng Thượng. Hoàng Thượng nếu muốn, nếu như có nhu cầu, vậy bây giờ dân nữ lập tức đi gọi Phúc tổng quản mang Mỹ Nhân tới đây.” Nàng vừa nói vừa tránh né ánh mắt trần truồng của hắn.

Hắn thật sự muốn ăn nàng sao? Nhưng mà nàng xấu xí như vậy.

“Trẫm cũng không nghĩ tới Trẫm sẽ muốn ngươi. Dù sao thì gương mặt này.” Hắn nắm cảm của nàng thận trọng suy nghĩ, lắc đầu một cái.

“Như vậy thật không còn gì tốt hơn!” Nàng cắn răng xoay mặt, tránh thoát vòng tay của hắn.

Lúc này trên gương mặt căng phồng to bằng bàn tay của hắn, những chỗ không có vết bớt cũng đều bị nhiễm phải một chút sắc đỏ xinh đẹp, một nửa là vì xấu hổ, một nửa là vì tức giận.

Gương mặt tròn trịa này xác thực là còn kém so với các Mỹ Nhân trong Hậu Cung, nhưng mà thân thể này

Hai tay của hắn lưu luyến thân thể mềm mại ở dưới thân, ngọn lửa giấu ở bụng dưới bùng cháy càng ngày càng mạnh, nhìn lại khuôn mặt đỏ ửng một cách khác thường, cảm giác được hình như có vài phần xinh đẹp.

Hắn vẫn luôn cho rằng dục vọng của bản thân ở phương diện này tương đối lạnh nhạt, nhưng không ngờ lại nhiều lần nổi lên tà niệm đối với cái nha đầu xấu xí này, nhưng hắn chưa từng chuyển thành hành động. Không ngờ hôm nay lại vì nàng dung túng để cho tên thị vệ kia ôm nàng, thân mật với nàng, đã dạy cho hắn tuyệt đối không thể tiếp tục nhẫn nhịn chịu đựng nữa.

Đúng vậy, hắn là Hoàng Đế, nếu đã muốn một nữ nhân thì cần gì phải nhẫn nại?

“Nhưng hiện tại Trẫm chính là muốn ngươi, Trẫm không cho phép ngươi gả cho tên thị vệ kia, không cho phép ngươi thân mật như vậy với bất kỳ nam tử nào khác, biết không?” Hắn vươn tay nhẹ nhàng xoay gương mặt của nàng lại, ngón cái vuốt nhẹ qua chiếc cảm nhỏ của nàng.

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng, đồng thời hân cũng phát hiện lúc này mình thật sự rất nghiêm túc.

“Nhưng mà ta không muốn. Người nha.” Khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của hân giọng điệu nàng lập tức từ từ suy yếu.

Lời nói hiện tại của hân tràn đầy dự vọng chiếm hữu, khiến cho trái tim trong lồng ngực của nàng nhảy dựng lên, cả người nóng lên vù vù, giống như bộ dạng khi nhìn thấy Toàn Thế lúc trước.

Không, không đúng! Nàng nhất định là quá sợ hãi! Nếu không thì chính là bị lời nói của tên nam nhân đầu heo này làm cho nổi giận.

“Người đáp ứng Trầm” Hân vừa nói vừa cúi đầu xuống, đôi môi nóng bỏng giống như mưa rơi xuống trên da thịt mát lạnh của nàng, lực đạo vuốt ve ở trên eo nàng lúc nhẹ lúc nặng.

“Không cần. Không thể.” Nàng lo lắng giãy dụa thân thể.

Nàng không biết, da thịt nàng và thân thể hân tiếp xúc với nhau càng nhiều, thì càng cổ vũ cho dự hỏa của hân.

“Đương nhiên là có thể. Bởi vì Trầm muốn người.”

Lúc hân tuyên bố như đinh chém sắt như vậy, đồng thời một bắp đùi cường tráng thuận thể chen vào giữa hai chân của nàng, cách vãi vốc dây dưa với da thịt nhạy cảm của nàng, đồng thời cũng làm cho nàng cảm giác được dự vọng mạnh mẽ ở nơi kia đang bộc phát.

Nàng đỏ bừng cả khuôn mặt cắn chặt môi dưới, tình huống giữa hai người nam nữ như vậy vừa xa lạ lại vừa hiểu kỳ. Không ngờ sự vuốt ve bá đạo của hân thể nhưng lại khiến cho nàng đầu vầng mất hoa, khiến cho cả người nàng không còn một chút sức lực.

Nàng nên muốn đánh hân đá hân đáp hân mới đúng, thế nhưng nàng chính là một chút phản ứng nên có cũng không làm được.

Là bởi vì dáng dấp của hân rất giống Toàn Thế sao? Nhưng hân và Toàn Thế cũng không giống nhau nha!

Trừ làn da trắng một chút, còn có thể dung túng nàng tùy hứng không biết lớn nhỏ, đổi lại là người khác thì đã sớm thiên đao vạn quả trăm rồi ấy chứ? Hiện tại hân còn nói nghĩ muốn nàng. Cho nên, hân thích nàng?

Cõi đời này trừ cha mẹ còn có người mẹ ở kiếp trước của nàng, thật sự còn có người thích nàng sao? “Nàng thật đáng yêu.” Giọng nói của Hiên Viên Sơ bởi vì dự vọng mà trở nên khàn khàn.

Lúc hân nhìn nàng, vẻ mặt của nàng vừa mê mang lại vừa yếu ớt thoát nhìn lại càng khiến cho người ta thêm yêu thương, nhất thời khiến cho đáy lòng hân trở nên vô cùng mềm mại.

“Ừm.” Cảm giác có hai luồng ngọn lửa nóng bỏng đang dao động qua lại ở trên người nàng, điều này làm cho đầu của nàng càng choáng váng hơn.

Nàng còn chưa nói có thích hân hay không mà, tiến triển như vậy có phải là quá nhanh rồi hay không?

Suy nghĩ của Lý Mạt Nhi trở nên mơ mơ màng màng, lại không ngờ tới tốc độ phát triển như vậy còn chưa đủ hóa giải dự vọng của hân.

Không hề báo động trước, hân đột nhiên vén làn váy của nàng lên thật cao, lộ ra hai chân nhỏ nhắn trắng nõn của nàng.

Hân liếm liếm môi, giống như một con dã thú vừa mới bắt được con mồi.

Nàng vừa xấu hổ lại vừa sợ, không biết được có nên để cho hân tiếp tục hay không?

Hân là Hoàng Đế. Bọn họ.

Hiên Viên Sơ đứng trước dự vọng thì cũng không nghĩ nhiều giống Lý Mạt Nhi như vậy, hân chỉ muốn mau mau đoạt lấy thân thể mềm mại nhạy cảm này, nhìn thân thể nhỏ bé của nàng chỉ vì một cái hôn một cái vuốt ve của hân thì liên run rẩy, càng khiến cho dự vọng của hân đạt tới tình trạng trước nay chưa từng có.

“Trẫm thật sự rất thích thân thể này của nàng.” Vừa dứt lời, đôi môi mỏng phút chốc đã dán lên chiếc cổ trắng nõn.

Cả người Lý Mạt Nhi cứng ngắc giống như bị sét đánh.

Hắn thích thân thể của nàng?

Hắn thích.

Thân thể của nàng?

“Người cút ngay cho ta!” Nàng đột nhiên nhấc chân lên, Hiên Viên Sơ ở trên người nàng không kịp phòng bị cho nên lập tức lặn xuống phía dưới long sàng.

Một cú té nặng nề kia, cũng dập tắt toàn bộ dục vọng và yêu thương của Hiên Viên Sơ. Hắn chặt vật đứng lên, sắc mặt tái mét nhìn Lý Mạt Nhi chằm chằm.

Lý Mạt Nhi tức giận đến toàn thân phát run đã sớm nhảy xuống long sàng, như một làn khói vụt tới đứng ở một góc nhỏ cách xa Hiên Viên Sơ nhất.

Sự phòng bị và chán ghét của nàng khiến ột chút khiên nhẫn cuối cùng còn sót lại trong đáy lòng hắn lập tức biến mất hầu như không còn.

“Người đâu!”

“Hoàng Thượng.” Phúc tổng quản lộ ra vẻ mặt khấn trương lập tức bước nhanh vào trong.

“Dem điều dân này mang xuống đánh nặng hai mươi đại bản.” Mệnh lệnh này khiến cho sắc mặt của Phúc tổng quản và Lý Mạt Nhi không hên mà cùng tái xanh.

“Hoàng, Hoàng Thượng.” Phúc tổng quản do dự nhìn Lý Mạt Nhi một chút.

Thân thể nhỏ bé này nếu như bị đánh hai mươi đại bản, còn mạng để sống tiếp sao?

Phúc tổng quản ở bên này vẫn còn đang lo lắng căng thẳng, không ngờ người bị đánh Lý Mạt Nhi còn dứt khoát hơn so với kẻ đánh người như hắn, không nói một tiếng liền hướng ngoài cửa đi tới.

Nha đầu này thật là quật cường, ánh mắt cũng đã đỏ ngầu như vậy mà còn tỏ ra mạnh mẽ cái gì chứ? Cùng Vạn Tuế Gia ôn tồn xin khoan dung không phải là có thể miễn được bữa tiệc da thịt đau đớn này rồi sao?

Phúc tổng quản lắc đầu một cái, trước khi đi còn liếc mắt nhìn Hoàng Đế.

Thật đúng là không hối hận sao?

“Tử sắc phôi —— khổn kiếp! Cả đời này ta nhất định cũng sẽ không tha thứ cho ngươi!”

Lý Mạt Nhi nằm ở trên giường nệm mềm mại, nửa bên mặt cũng mềm mại giống hệt chiếc gối ở phía dưới, lộ ra cái miệng nhỏ nhắn hướng về phía không khí chửi mắng, đối tượng bị nàng chửi mắng dĩ nhiên là cái tên đầu sỏ gây họa hại mộng nàng đau đến mấy ngày vẫn không thể xuống giường.

Trong lúc chửi mắng đến cao hứng, còn nắm tay thành quyền đập xuống chiếc giường mấy cái, không đau, ngược lại cái mộng nhỏ của nàng lại khẽ giựt giựt liên tục khó chịu muốn chết.

Cái tên ‘Hiên Viên Trư Bát Giới’ kia lại dám đánh nàng?

Đúng vậy nha, hắn là Hoàng Đế cao cao tại thượng, có cái gì mà không dám chứ? Khó trách ngay cả chuyện mạnh mẽ chiếm đoạt dân nữ như vậy, mà hắn cũng có thể làm tới mức vô cùng tự nhiên như thế!

Cái gì mà hắn muốn nàng chứ? Hóa ra cũng chỉ là muốn thân thể của nàng mà thôi! Nàng lại còn ngây ngốc thật sự cho rằng hắn đối với nàng sẽ không giống như người khác. Quả nhiên mặc kệ là ở nơi nào, nam nhân đều chỉ là biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới, lúc tình trùng xông lên đầy não, thì ngay cả loại nữ nhân xấu xí như nàng cũng ăn được.

“Đại trư ca chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới! Tốt nhất là đi xuống Địa Ngục đi!” Nàng lại nguyên rủa một lần nữa. Đúng lúc này một cô gái mặc cung phục (trang phục trong cung) màu hồng đi vào, trong tay cầm một cái khay bằng gỗ, phía trên đặt mấy cái chén bát lớn nhỏ đủ kiểu.

“Mặt Nhi cô nương, người kêu la lớn tiếng như vậy có phải là đói bụng quá rồi hay không?” Cung nữ vừa hỏi, vừa cầm khay đồ ăn đặt lên cái bàn tròn ở trong phòng.

“Nghe người vừa nói như thế, ta hình như thấy rất đói bụng.” Lý Mặt Nhi nằm nghiêng ở trên giường sờ sờ cái bụng, cố gắng rướn cổ lên nhìn người mới đến.

Cung nữ này tên là Uyển Nhi, cũng là mười tám tuổi giống như nàng, nhưng mà dáng người duyên dáng yêu kiều hơn nàng, một thiếu nữ xinh đẹp như nụ hoa chớm nở.

Ở trong Hoàng cung này, chỉ cần tùy tiện bắt một cung nữ thì ai ai cũng đều là người trẻ tuổi có dáng người yếu điệu giống như Uyển Nhi, cũng không biết thần kinh của cái tên ‘ Trư ca ’ đó có gì bất thường mà lại đi tóm nàng khai đao?

Chắc! Không chừng hẳn chính là cố ý muốn tìm một lý do chính đáng để đánh nàng một trận mà thôi, tại sao đến bây giờ nàng mới nghĩ ra chứ?

“Thật là dần dần. Oái!” Nàng tức giận đến nổi nhảy dựng lên, đứng mũi chịu sào dĩ nhiên là cái mông chổng chát vết thương của nàng.

“Mặt Nhi cô nương, người cũng đã bị thương thành như vậy rồi còn không chịu an phận một chút hay sao? Tính tình bướng bỉnh như vậy khó trách lại bị ăn hèo!” Uyển Nhi giống như bắt đắc dĩ lắc đầu một cái. “Được Hoàng Thượng sung hạnh là chuyện tốt, làm sao người lại dám đập Hoàng Thượng xuống giường như vậy chứ?”

Mấy ngày qua ở nơi này nàng cũng đã nghe những lời này không dưới trăm lần rồi, giống như việc nàng không chịu ngoan ngoãn nằm trên long sàng là chuyện ngu xuẩn nhất trên đời này vậy.

“Người chưa từng nghe nói qua gần vua như gần cọp hay sao? Hoàng Đế đều có thời kỳ mẫn kinh, một khắc trước còn cười với người, một khắc sau lại có thể mặt không đổi sắc chém đứt đầu người, nếu như người muốn cả đời trải qua cuộc sống như vậy thì cứ để cho hẳn sung hạnh người đi!” Nàng cảm phần hừ mũi trút giận.

“Thời kỳ mẫn kinh là cái gì?” Uyển Nhi mở to cặp mắt trong veo như nước đặt câu hỏi, hiển nhiên là đã nắm sai trọng điểm.

“Grừ! Dù sao thì Hoàng Thượng cũng chính là người điên, ta có điên mới ngoan ngoãn để cho hắn ——”

Lý Mặt Nhi còn chưa kịp oán trách xong thì Uyển Nhi đã nhanh chóng vọt tới mép giường bịt chặt cái miệng nói không ngừng của nàng.

“Xuyết Người không muốn sống nữa à! Dám nói Hoàng Thượng như vậy?”

“Nếu hẳn thật sự có khả năng, tốt nhất nên một đao chém rớt đầu ta luôn đi!” Lý Mặt Nhi kéo hai tay của nàng xuống, không hề để ý tới lời khuyên của nàng.

“Nhưng mà ta không cảm thấy Hoàng Thượng muốn chém đầu của người nha!” Uyển Nhi cẩn thận đỡ Lý Mặt Nhi ngồi dậy.

“Sao người lại biết?” Lý Mặt Nhi vừa cẩn thận tránh làm đau cái mông của mình, vừa trợn trắng mắt liếc xéo tiểu cung nữ.

“Cái này cũng không khó đoán nha, nếu như Hoàng thượng thật sự muốn lấy mạng của người, một đao xuống đương nhiên tiết kiệm được nhiều việc, cần gì phải đánh người, đánh xong còn để cho người tiếp tục ở lại trong tầm cung, lại để cho người khác tới chăm sóc người? Có lẽ trái tim của Hoàng Thượng thật sự rất nhân từ.”

“Nhân từ cái rắm! Lần này ta không bị hắn giết chết coi như là mạng ta lớn có được hay không!” Lý Mặt Nhi nhe răng trợn mắt. Mấy hèo kia nàng chịu đựng không tới ba cái thì liền đau tới ngất đi, lần lượt hết hai mươi hèo còn chưa có chết, chỉ có thể nói nàng thân là vai chính chuyển kiếp, cũng sẽ giống như trong tiểu thuyết thường viết tính mạng cứng đến nổi ngay cả ‘ Tiểu Cường ’ cũng không sánh nổi, tuyệt đối không hề có chút quan hệ gì với ‘ tâm can tỳ phê thận ’ của cái tên hỗn trướng nam nhân kia.

“Mạt Nhi cô nương nói chuyện tại sao lại thô lỗ như vậy? Người còn không chịu sửa đổi tính khí một chút, sau này trở về nhất định sẽ lại bị ăn hèo lần nữa.” Uyển Nhi tận tình khuyên bảo.

“Ta dần dần mới tiếp tục ở lại nơi này. . . .” Lý Mạt Nhi khinh thường bĩu môi.

“Người mới vừa nói cái gì? Ta nghe không rõ.” Uyển Nhi đi tới bên cạnh chiếc bàn tròn chuẩn bị bưng khay tới quay đầu lại hỏi.

“Ta đang nói là ta không muốn ngồi ở chỗ này ăn, ta muốn đứng ăn.” Lý Mạt Nhi vừa nói vừa đứng lên, đỡ eo từ từ đi về phía Uyển Nhi.

Mặc dù qua chừng mấy ngày, Phúc tổng quản cũng đã sai người đưa cao hóa ứ gì đó của ngoại quốc tiến cống tới cho nàng xoa, nhưng mà cái mông của nàng vẫn còn rất đau!

Dù sao ngàn sai vạn sai cũng đều là lỗi của tên nam nhân khốn kiếp kia! Xem ra nàng vẫn nên nhanh chóng nghĩ cách mau mau rời khỏi địa bàn quản lý của tên khốn khiếp kia mới được, nếu không có trời mới biết lần sau hẳn còn muốn nghĩ ra phương pháp gì để lăng trì nàng?

“Mạt Nhi cô nương, người thật sự muốn đứng ăn sao?” Sắc mặt Uyển Nhi lộ vẻ kinh ngạc nhìn Lý Mạt Nhi đang nắm chặt chiếc đĩa mới được dọn ra.

“Nếu ngồi thì cái mông của ta cũng đau muốn chết làm sao mà ăn đây?” Lý Mạt Nhi ngang ngược đi tới, một tay cầm một muỗng canh nhỏ lên vừa đỡ vừa đưa thìa canh nóng vào trong miệng.

“Ăn ngon chứ?”

“Ăn ngon! Ăn ngon!” Nàng vừa bới cơm vừa gật đầu như bằm tỏi.

“Thật sự là rất ngon, không có thiếu dinh dưỡng giống như thức ăn của mấy người cung nhân bọn ta đâu! Nói cho cùng thì Hoàng Thượng đối với người vẫn còn rất nhân. . . .”

“Nhân gì?” Nàng ác thanh ác khí chặn đứng lời nói tiếp theo của Uyển Nhi, sau đó nhú mày hừ lạnh: “Cho ta ăn đương nhiên sẽ không giống người khác, nói không chừng bên trong còn hạ độc ấy chứ!”

“Làm sao có thể? Người ngày ngày đều ăn nhưng cũng không có việc gì mà!” Uyển Nhi phản bác.

“Cái này gọi là đánh úp có hiểu hay không? Nói không chừng bữa tiệc này sẽ xảy ra chuyện bất ngờ.” Nói thì nói như vậy, nhưng mà Lý Mạt Nhi vẫn liên tục đưa canh vào đầy miệng không ngừng.

8. Chương 8

Không ngờ ở chỗ này cũng có thể ăn được canh xương sườn nấu nấm kim châm, mặc dù mùi vị này còn kém xa so với mẹ nấu.

“Nhanh lên! Nhanh lên!”

“Tại sao lại như vậy chứ?”

“Còn hỏi gì nữa? Mau đi tìm người đi!”

Đột nhiên, trước cửa phòng Lý Mạt Nhi cực kỳ náo nhiệt, cùng lúc đó hình như có năm sáu người đang nói chuyện, khi truyền vào trong phòng toàn bộ lời nói đều trở thành những tiếng ồn không rõ ràng.

Lý Mạt Nhi kỳ quái nhú mày, nhưng cũng không dừng lại động tác ăn cơm, chỉ có Uyển Nhi là bước nhanh tới cạnh cửa, đứng lúc chặn lại một vị tiểu thái giám thần sắc hốt hoảng.

“Sao vậy? Tại sao lại ầm ĩ như vậy?”

“Phúc tổng quản kêu người truyền thái y!”

“Lúc này Phúc tổng quản tìm thái y làm cái gì? Hoàng Thượng bị bệnh à?”

“Bị bệnh gì chứ? Hoàng Thượng bị trúng độc!” Tiểu thái giám đưa tay che miệng, nói khẽ.

Hiện tại cứu ngũ chí tôn bị trúng độc chính là chuyện lớn, trước khi Hoàng Thượng thoát khỏi tình trạng nguy hiểm tuyệt đối không thể để tin tức truyền ra khỏi tầm cung Hoàng Thượng, dám truyền tin ra bên ngoài nếu bị bắt được nhất định sẽ bị cắt đầu lưỡi.

“Cái gì? Hoàng Thượng bị trúng độc!” Uyển Nhi quá mức khiếp sợ nhất thời hô lên, tin tức này cũng dọa cho Lý Mạt Nhi đang ăn cơm trong phòng bị hoảng sợ, lập tức phun sạch một miệng đầy thức ăn.

“Không phải chứ?” Đôi mắt hạnh của nàng trợn to nhìn về phía vẻ mặt hoảng sợ của Uyển Nhi.

Cái miệng quạ đen này của nàng có cần chuẩn như vậy không chứ?

“Mạt Nhi cô nương, chúng ta đứng ở chỗ này nhìn lên không tốt sao? Cái này nếu như Phúc tổng quản truy cứu tới.”

Trong ngoài tầm diện của Hoàng Thượng đã sớm trở nên hỗn loạn rối ren, phía trước long sàng bị một bức tường người trùng trùng điệp điệp bao quanh, không có ai chú ý tới có hai người không nên ở chỗ này đang đứng ở ngoài cửa.

Một là Lý Mạt Nhi, một người khác chính là Uyển Nhi đỡ nàng tới đây.

“Người cảm thấy bây giờ Phúc tổng quản còn rảnh rỗi truy cứu sao?” Lý Mạt Nhi hừ lạnh nói ra một câu cũng không quay đầu lại.

Nàng cũng không biết mình chạy tới nơi này để làm gì? Bụng vẫn còn kêu đói! Nhưng mà, vừa nghe đến tính mạng của tên thối Hoàng Đế đó hiện tại giống như ngàn cân treo sợi tóc, ngay cả khẩu vị của nàng cũng bị mất.

Lẽ ra nàng nên hã hê mới đúng chứ, nhưng mà nàng chỉ cảm thấy trái tim giống như co thắt không ngừng, khó chịu muốn chết.

“Mạt Nhi cô nương, người nói Hoàng Thượng người.” Giọng nói nhẹ nhàng của Uyển Nhi vang lên ngay bên tai nàng, gần như không thể nghe thấy.

“Hắn sẽ không có việc gì!” Lý Mạt Nhi không biết lời này là nàng đang nói cho Uyển Nhi nghe, hay là nói cho chính mình nghe.

Những ngày qua mỗi ngày nàng đều ở đây nguyên rửa hã, nhưng nàng thật sự không hề muốn hã chết nha! Tại sao hã lại đột nhiên bị người ta mưu sát cơ chứ?

“Hoàng Thượng!”

“Hoàng Thượng!”

Đột nhiên, tiếng la kinh hoảng kia vừa vang lên, một tiếng lại một tiếng khiến cho nàng khản trương muốn chết.

Lý Mạt Nhi không nhịn được lập tức tiến lên phía trước, Uyển Nhi vội vã muốn kéo nàng trở về nhưng lại bị nàng dùng sức hất ra.

Nàng càng chạy càng nhanh, lập tức chen vào trong bức tường người, mấy người này vừa thấy nàng thì đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng mà không ai đuổi nàng đi ra ngoài, trước mắt việc quan trọng nhất chính là người nam nhân đang nằm ở trên long sàng kia.

Thoạt nhìn sắc mặt của hã rất tái nhợt, ở lồng ngực một chút phập phồng cũng không có, giống như. . . . một dạng.

Không thể nào?

Tròng mắt của Lý Mạt Nhi mở to không dám tin, nhìn chằm chằm ông lão ngồi ở mép giường từ từ đặt tay lên cổ tay của Hiên Viên Sơ. “Hạ thái y, Hoàng Thượng người ——” Phúc tổng quản đứng ở mép giường lập tức tiến lên một bước, sắc mặt già nua đã sớm nhúu chặt đến mức trắng bệch.

Không ngờ dưới ánh mắt tràn đầy hy vọng của hã, Hạ thái y lại lắc đầu một cái, thở dài nói: “Tâm mạch của Hoàng Thượng đã không thể bắt được nữa rồi.”

Trong lúc nhất thời, trừ thái y ra thì tất cả mọi người đều giống như bị điểm huyết, động cũng không thể động, bao gồm cả Lý Mạt Nhi cũng thế.

Hắn. Không! Sẽ không! Làm sao có thể như vậy chứ? Hắn nên cố gắng giữ lại mạng sống, cả ngày tìm cách hung hăng chinh nòng mới đúng chứ!

Đột nhiên, dáng vẻ của hắn khi nói chuyện, khi mỉm cười đắc ý, và cả sắc mặt luôn luôn không đổi, vẻ mặt bất đắc dĩ tất cả đều lần lượt hiện lên ở trong đầu của nàng.

Những thứ này, về sau nàng không thể thấy được nữa sao?

“Người...người không phải là thần y sao? Tại sao lại không thể cứu được Hoàng Thượng chứ? Coi như ta xin người, hãy mau cứu Hoàng thượng! Mau cứu Hoàng Thượng đi!” Phúc tổng quản không dám tin hướng về phía Hạ thái y kêu la.

“Phúc tổng quản, độc này tính chất nguy hiểm đáng sợ, sợ rằng đã theo máu di chuyển đến toàn bộ Long thể, cho nên tâm mạch của Hoàng Thượng mới dừng lại, phương pháp duy nhất có thể cứu mạng Hoàng Thượng chính là khôi phục tâm mạch và ý thức, sau đó dùng nội lực ép hết máu độc ra khỏi long thể, nhưng mà chuyện này. Thứ cho ta không có cách nào làm được.” Hạ thái y lắc đầu một cái.

Tâm mạch mất hết không có gì khác biệt so với chết, coi như hắn là thần y có thể xoay chuyển trời đất thì cũng không có phương pháp gì cứu nổi.

“Làm sao người biết là không có cách nào làm được? Cầu xin người hãy mau suy nghĩ tìm biện pháp! Hạ thái y, ta đây quỳ xuống cầu xin người!”

“Phúc tổng quản hãy mau đứng dậy đi, ta thật sự là nhận không nổi!”

Lý Mạt Nhi kinh ngạc nhìn Phúc tổng quản khóc không thành tiếng quỳ gối xuống đất van xin Hạ thái y, sau đó lại nhìn về phía nam tử nằm trên giường vẫn không chút nhúc nhích.

Không đúng! Nhất định là còn có phương pháp gì đó có thể thử!

Khôi phục hô hấp và nhịp tim sao? Khôi phục hô hấp và nhịp tim sẽ phải.

“Lớn mật! Người muốn làm gì Hoàng Thượng vậy hả?” Một tên thái giám chỉ vào Lý Mạt Nhi.

Thì ra là Lý Mạt Nhi đã leo lên long sàng, nửa quỳ nửa ngồi ở giữa không gian phía trong tương đối thoải mái, hơn nữa còn vươn một cánh tay ra chạm vào khuôn mặt Hoàng Đế.

“Người! Người mau xuống cho ta!” Cùng lúc đó Phúc tổng quản cũng nhảy lên, cực kỳ tức giận hướng về phía Lý Mạt Nhi thét lên.

“Phúc tổng quản, người để ta thử xem một chút, thử xong ta nhất định mặc cho người xử trí!” Lý Mạt Nhi mở miệng cầu khẩn Phúc tổng quản.

Có lẽ là trên mặt nàng không còn sự bướng bỉnh kiên cường giống như ngày thường, cũng có lẽ là vì ôm chặt hy vọng chữa ngựa chết thành ngựa sống, Phúc tổng quản dĩ nhiên cũng tùy theo ý nàng.

Lấy được sự cho phép ngầm, lúc này động tác của Lý Mạt Nhi cũng tiến thêm một bước. Chỉ thấy nàng nâng cằm của Hoàng Đế lên, mặc dù Hoàng Đế vẫn còn hôn mê bất tỉnh, nhưng miệng hắn cũng theo động tác của nàng mà mở ra một chút, ngay sau đó hai tay của nàng đan lại đặt ở trên lồng ngực của Hoàng Đế, ép mạnh xuống từng cái một.

“Làm ơn cử động một chút đi. Làm ơn. Người có thể làm được mà.”

Lý Mạt Nhi vừa thực hiện động tác vừa nói chuyện cùng Hoàng Đế, trên khuôn mặt đỏ ửng xấu xí xen lẫn một tia nghiêm túc còn có hốt hoảng. Động tác này kinh người này của nàng khiến cho toàn bộ mọi người ở trong này, ngoại trừ Hiên Viên Sở đang nằm ở trên giường, đều hít vào một ngụm khí lạnh, hai tròng mắt của Hạ thái y lại càng muốn rớt xuống.

Không ngờ động tác dọa người hơn vẫn còn ở phía sau. Nàng thể nhưng lại đem miệng mình đè lên bờ môi của Hoàng Đế? !

“Người đây là. Đây là.” Về mặt của Phúc tổng quản thoát nhìn giống như tùy thời đều có thể bất tỉnh. Lý Mạt Nhi không rảnh giải thích với hắn, nàng chỉ chú ý tập trung tinh thần cúi đầu giúp Hiên Viên Sơ hô hấp nhân tạo.

Làm như vậy sẽ phạm phải phép tắc gì, sẽ có hậu quả gì nàng cũng đều không để ý, nàng chỉ biết, nàng không muốn hắn chết!

“Người mau tỉnh lại đi!” Nàng ảo não rời khỏi miệng hắn, hai tay lại đè xuống trái tim của hắn một lần nữa.

“Người.” Nàng dừng lại một chút, hai mắt sáng rực lên.

“Thái y! Thái y! Người mau tới bắt mạch cho hắn!” Nàng lập tức hướng về phía nhóm thái y ngoắc ngoắc tay, chỉ sợ lại phải thất vọng lần nữa.

Hạ thái y lập tức tiến lên, làm theo chỉ thị của nàng nắm lấy cổ tay của Hiên Viên Sơ.

“Chuyện này. Làm sao có thể? Tâm mạch của Hoàng Thượng đã khôi phục lại rồi!” Hạ thái y kinh ngạc nhìn Lý Mạt Nhi, sau đó lại nhìn về phía Phúc tổng quản, người sau vẫn còn đáng vẻ giống như sắp té xỉu.

“Thật, có thật không?” Giọng điệu của Phúc tổng quản suy yếu hỏi lại.

“Là thật! Mặc dù rất yếu ớt, nhưng đúng là đã khôi phục rồi!” Hạ thái y vui mừng tầm mắt lưu luyến ở trên người Lý Mạt Nhi không rời, cũng giống như tất cả những người đang ở chỗ này.

Cho dù là ai thì cũng không nghĩ tới ngay tại thời điểm toàn bộ thái y để đã bó tay hết cách, cái tiểu nha đầu này lại xuất hiện, trở thành cứu tinh của Hoàng Đế, ai ai cũng đều ngạc nhiên không hiểu tại sao nàng lại có được bản lĩnh này?

Nhưng mà hiện tại cũng không có thời gian để ọi người tra cứu cái vấn đề này, còn có một việc không nên chậm trễ, Phúc tổng quản lập tức sai người dùng nội lực ép toàn bộ chất độc trong người Hoàng Đế ra ngoài.

Cuối cùng, trong lúc mọi người đang cố gắng không ngừng thì Hiên Viên Sơ cũng từ từ tỉnh lại.

Hắn từ từ mở mắt ra, người đầu tiên đập vào mi mắt, chính là khuôn mặt tròn trịa đỏ ửng đang từ từ rời xa.

Tại sao nàng lại ở chỗ này? Tại sao thoát nhìn nàng lại có vẻ bi thương như vậy? Nàng không phải là còn giận hắn sao? Hiện tại lại muốn từ bên cạnh hắn trốn đi?

Hắn có quá nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng mà vừa mở miệng hắn liền cảm nhận được có mùi vị gì sắt trào lên.

“Oe!” Sau khi lồng ngực trải qua một trận đau nhức kịch liệt, Hiên Viên Sơ chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhõm đi không ít, lập tức ngủ thật say.

“Hoàng Thượng! Hạ thái y, người mau tới nhìn Hoàng Thượng một chút! Tại sao Hoàng Thượng lại hôn mê rồi?” Phúc tổng quản gấp đến mức giậm chân ở bên cạnh long sàng, Hạ thái y lập tức tiến lên bắt mạch cho Hoàng Đế.

“Phúc tổng quản tạm thời đừng nóng vội, Hoàng Thượng đã không còn đáng ngại. Hoàng Thượng có thể nôn ra được máu đen, chính là đại biểu cho việc độc tính đã bị ép ra khỏi cơ thể, đã không còn nguy hiểm tới tính mạng, hiện tại Hoàng Thượng chỉ là ngủ mê man mà thôi.” Hạ thái y chẩn đoán bệnh xong khiến ọi người không hẹn mà cùng nhau thở ra một hơi dài.

“Là thật sao? Hoàng Thượng thật sự không sao à?” Phúc tổng quản vui mừng quá đổi.

“Hắn không sao?” Tay chân Lý Mạt Nhi mềm nhũn, ngã người ngồi trên đất.

Hạ thái y đứng cách nàng gần nhất, rất tốt bụng đỡ nàng đứng dậy, chỉ là nhìn vẻ mặt của nàng thật sự là rất phức tạp, có kinh hãi có vui mừng cũng có một chút hoang mang.

Lý Mạt Nhi mờ mịt nhìn vòng quanh bốn phía một cái, phát hiện thật ra thì nét mặt của mỗi người cũng không sai biệt lắm. Suy nghĩ một chút cũng hiểu, bọn họ khẳng định là đã bị phương pháp cứu người không biết xấu hổ không rõ tên của nàng dọa cho ngây người không nhẹ đi!

“Vị cô nương này, Hoàng Thượng sẽ không có chuyện gì đâu. Đợi lão phu viết một vài phương thuốc để cho Hoàng Thượng đứng giờ dùng, tin tưởng Hoàng Thượng nghỉ ngơi mấy ngày, nhất định có thể hoàn toàn khôi phục, cho nên người cũng đừng khóc.”

“Ta khóc sao?” Trái tim của Lý Mạt Nhi đập mạnh và loạn nhịp một lát, gơ tay lên sờ sờ mặt của mình, đúng là rất ướt .

Nàng thế nhưng lại lo lắng hẩn như vậy.

“Mạt Nhi nha đầu, cảm ơn! Cảm ơn người đã cứu Hoàng Thượng!” Phúc tổng quản đi tới, hướng về phía Lý Mạt Nhi chân thành nói cảm ơn.

“Ta cũng không làm được cái gì.” Nàng tiện tay lau đi nước mắt trên mặt, liên tục lắc đầu.

“Tại sao lại nói là không làm được cái gì? Vị cô nương này.” Hạ thái y đối với nàng mỉm cười hết sức hòa nhã.

“Ngài gọi ta là Mạt Nhi là được rồi.” Nàng rất nhanh đã cảm thấy thích lão nhân gia mặt mũi hiền lành này rồi.

“ Mạt Nhi.” Hạ thái y giống như đang ngẫm nghĩ, sau đó mới mở miệng nói tiếp: “Lão phu cảm thấy rất hứng thú đối với y thuật mà người vừa mới thi triển, có thể mời người sau này có thời gian thì tới chỉ điểm sai lầm hay không? Lão phu cực kỳ mong đợi mỗi người trong Thái Y Viện đều có thể học tập loại y thuật có thể khôi phục tâm mạch này.”

“Cái đó. Cái đó cũng không xem là gì cả!” Dạy cổ nhân học CPR (kỹ thuật hồi sinh tim – phổi) có phải là quá kỳ quái rồi hay không?

“Sao lại có thể không xem là gì được chứ? Làm vậy cũng đã có thể đem Hoàng Thượng từ trong tay Diêm Vương đoạt lại! Càng nhiều người học được thì càng có thể tạo phúc cho dân chúng.” Phúc tổng quản giống như rất đồng ý với đề nghị của Hạ thái y.

“Vậy cũng được, đợi. Mấy ngày nữa ta sẽ tới Thái Y Viện tìm ngài.” Nói xong, nàng len lén liếc mắt nhìn Hiên Viên Sơ đang nằm trên giường.

Hắn có thể sống tiếp, thật sự là quá tốt.

Mấy ngày tiếp theo cũng đã bước vào cuối thu, khoảng thời gian này cho dù là ban ngày, thời tiết vẫn còn có chút hơi lạnh.

Lý Mạt Nhi toàn thân trắng như tuyết, khép lại chiếc áo khoác tơ tằm trên người, một chân bước vào Thái Y Viện.

“Mạt Nhi cô nương!” Hạ thái y mặt mày vui mừng tiến lên đón nàng.

Nhìn phía sau lưng hẩn trừ mấy vị thái y đã lớn tuổi ra, còn có mấy thiếu niên diện mạo trẻ trung đi theo, Lý Mạt Nhi cũng đoán được có lẽ đây chính là đồ đệ của hẩn, cũng chính là thái y trong tương lai.

Nghe nói Hạ thái y y thuật inh, y đức lại tốt, đi khắp nước Vị hành y cứu người, hơn nữa còn là làm việc thiện chữa bệnh miễn phí! Mấy tháng trước đi tới Thành Thiên Kinh thì được Hoàng Đế ời vào cung, với y thuật tinh xảo lập tức khuất phục toàn bộ đại phu lớn nhỏ trong Thái Y Viện, mặc dù ngày trước thiếu chút nữa là không cứu được Hoàng Đế, nhưng mà bây giờ xem ra hoàn toàn không có làm tổn hại đến hào quang của hẩn.

Đương nhiên rồi! Ở vào thời đại này nếu như không tìm được nhịp tim mạch đập thì chỉ có thể chờ cái chết cần kề mà thôi, nào có ai biết được phải cứu như thế nào đâu chứ? Nàng có thể biết được cũng là bởi vì nàng đến từ một thế giới có nền y học tân tiến, nếu không Hiên Viên Sơ đã sớm mất mạng rồi!

Nghĩ tới đây, nhịp tim của nàng cũng không tự giác đập nhanh hơn một chút.

“Mạt Nhi cô nương, người cuối cùng cũng tới, lão phu chờ người thật sự thấy rất sốt ruột nha!” Hạ thái y mỉm cười hết sức vui vẻ.

“Mấy ngày nay Phúc tổng quản không có việc gì thì lại tới gọi ta đi chăm sóc Hoàng Thượng, nghe phiền cũng phiền chết rồi, không bằng tới chỗ các ngài để lỗ tai được yên tĩnh một chút.” Nàng bĩu môi oán trách.

Từ ngày đó trở đi, nàng cũng không gặp qua Hiên Viên Sơ nữa. Nghe nói hần đã khôi phục được rất tốt, như vậy cũng tốt, nàng mới không cần đến gần hần thêm nữa đâu, để khỏi lại bị đánh đau lần nữa!

“Nếu như Hoàng Thượng cần Mạt Nhi cô nương chăm sóc.” Sắc mặt Hạ thái y lộ vẻ khó xử.

“Dừng! Hần không cần! Thật vất vả cứu hần sống lại, ngộ nhờ tay chân ta vụng về lại đem hần làm cho.” Nàng còn chưa nói hết lời, thì từng khuôn mặt ở đây đã lập tức trắng bệch cho nên nàng cũng ngậm miệng lại.

“Các người còn không mau bái kiến Mạt Nhi cô nương!” Hạ thái y xoay người phân phó cho các thiếu niên ở phía sau.

“Bái kiến Mạt Nhi cô nương.” Các thiếu niên rất nghe lời lập tức hướng nàng khom người cúi chào.

Nàng sợ hết hồn, vội vàng xua tay nói: “Bái kiến cái gì chứ? Danh hiệu của ta nào có lớn như vậy?”

“Danh hiệu lớn?” Một vị thiếu niên trong nhóm người mạo hiểm chấp nhận nguy hiểm bị Hạ thái y “coi trọng” đặt câu hỏi.

“Ý tứ chính là vĩ đại đó! Dù sao các người gọi ta là Mạt Nhi cũng được rồi, không nên lạy tới lạy lui như vậy, nghe nhiều không quen.”

“Nhưng mà người có thể cứu sống Hoàng Thượng chính là một việc rất vĩ đại nha!” Tên thiếu niên kia nói tiếp.

“Đúng! Đúng!” Những người khác cũng gật đầu phụ họa.

“Trời ơi, dù sao ta nghe cũng thấy rất kỳ cục, nếu các người còn như vậy, ta sẽ đi!” Nàng không thể làm gì khác hơn là ra hạ sách này.

Thật may là bọn họ lập tức ra sức giữ nàng lại, nếu không thì thật xấu hổ nha!

Cố lên cách mạng còn chưa thành công!

9. Chương 9

“Mạt Nhi cô nương.” Hạ thái y vừa mới mở miệng liền khiến cho Lý Mạt Nhi tràn đầy bất đắc dĩ lên tiếng ngắt lời.

“Ngài cứ gọi ta là Mạt Nhi là được rồi, tuổi của ta có khi cũng chỉ bằng với cháu gái ngài mà thôi.” Nàng sao có thể không biết xấu hổ để cho lão nhân gia xưng hô với nàng quá mức cung kính như vậy chứ.

“Được, được, Mạt Nhi Mạt Nhi. Sau này lão phu cứ gọi người như vậy nhé.” Hạ thái y cực kỳ vui mừng một hơi đồng ý.

“Vậy ta có thể gọi người là Hạ gia gia được không?” Thái y thái y gọi như vậy rất không thuận miệng nha!

“Đương nhiên là có thể!” Hạ thái y mừng rỡ khôn xiết, ngay cả miệng cũng muốn toét đến tận mang tai luôn rồi.

Mọi người nhìn thấy Lý Mạt Nhi và Hạ thái y ở cùng một chỗ nói chuyện hòa thuận như vậy, thì từng người cũng nhanh chóng nói ra tên của mình, đối với nàng rất là thân thiết, đặc biệt là mấy vị thiếu niên cùng tuổi với nàng, trong chốc lát mọi người đều đã thân thiện hòa đồng với nàng rồi.

“Vậy bây giờ chúng ta lập tức bắt đầu đi, ta nghĩ không cần tới một canh giờ thì có thể dạy xong rồi.” Nàng cũng không quên hiện tại là nàng tới dạy những người này.

“Mạt Nhi, loại y thuật này là người học được từ nơi nào vậy? Lão phu đã đi du ngoạn khắp nước Vĩ nhưng đây vẫn là lần đầu tiên thấy được.” Sắc mặt trước sau vẫn luôn giữ vững bình tĩnh của Hạ thái y hiện lên tò mò.

“Cái này sao.” Khuôn mặt tươi cười của Lý Mạt Nhi trong nháy mắt lập tức cứng ngắc.

Hồng bét! Nàng không nghĩ tới Hạ thái y sẽ đột ngột hỏi như vậy, hiện tại nàng phải trả lời như thế nào đây?

“Ách, cái này là ta được lắng giềng gợi ý cho.” X! Nàng hiện tại là đang nói cái gì vậy?

“Lắng giềng?” Mọi người chỉ biết ngây ngốc nhìn chằm chằm vào nàng.

“Chính là. Chính là hàng xóm của ta có nuôi một con gà mái! Cả nhà đều phải dựa vào trứng của con gà mái này để lấp đầy miệng. Nhưng mà có một ngày. Có một ngày con gà mái này đột nhiên không còn nhúc nhích nữa, vị đại thúc lắng giềng kia của ta gấp đến độ đối với gà mái vừa đập vừa đánh, dù sao thì cách làm của hắn với cách làm của ta đối với Hoàng Thượng cũng không sai biệt lắm, không ngờ con gà mái này liền sống lại, bây giờ vẫn còn sống rất vui vẻ đó!” Nói xong, Lý Mạt Nhi chỉ cảm thấy toàn thân đã đổ mồ hôi hột.

Hi vọng cái chuyện xưa rách nát này có thể lừa gạt được những người này, nàng đã nỗ lực hết sức rồi!

“Vị đại thúc kia cũng cùng với gà mái hôn. hôn.” Sắc mặt của người thiếu niên kia vừa trắng vừa đỏ, nhìn dáng dấp cũng biết là hắn nghĩ sai lệch.

Gò má của Lý Mạt Nhi cũng theo đó mà nóng lên, xấu hổ trách mắng: “Hôn gì chứ? Cái đó gọi là hô hấp nhân tạo! Là vì muốn cứu mạng! Đại thúc mới phải đem không khí truyền vào cho con gà đó! Cho nên ta liền đem mình làm giống như đại thúc, đem Hoàng Thượng xem như gà.”

“Xem Hoàng Thượng giống như gà!” Mọi người đồng thời mạnh mẽ hít vào một ngụm khí lạnh.

“Khụ!” Ai da! Nàng không nhịn được thật sự rất muốn cười!

“Thật lớn mật, lại dám xem Trẫm giống như gà?” Một câu nói đột nhiên vang lên ngay sau lưng Lý Mạt Nhi. Có thể nói chuyện lớn tiếng như vậy còn có thể là ai?

Nàng cảm thấy trái tim của mình giống như đang đập thình thịch thình thịch thật nhanh, toàn bộ lượng máu trong người giống như trong nháy mắt đều sôi trào.

Nàng đột nhiên quay đầu lại, đối diện với gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, hô hấp của nàng giống như cũng đang ngừng lại ngay tại lúc đó, cả người không thể động đậy.

Nàng chỉ có thể dùng ánh mắt hơi phiếm hồng đang nóng lên, tham lam quan sát nam tử mặc một thân trang phục tơ lụa màu đỏ mận ở trước mắt.

Giống như trên thế giới này chỉ còn lại một mình hắn, khiến cho nàng chỉ muốn mãi mãi nhìn hắn như vậy, một khắc cũng không thể dời mắt.

Lúc này nam tử kia trên mặt vẫn còn hiện lên một chút tái nhợt vậy mà cũng giống như nàng không hề nhúc nhích, hai tay chấp ở sau lưng, cười như không cười ngắm nhìn nàng.

Hiên Viên Sơ và Lý Mạt Nhi không nói một câu, khiến cho tất cả mọi người trong Thái Y Viện cũng chỉ có thể giương mắt đứng nhìn, lúc này, Phúc Tổng quản đứng ở bên cạnh Hoàng Đế mới chậm nửa nhịp kêu lên

“Hoàng Thượng giá lâm.”

Một đoàn người trùng trùng điệp điệp bước vào trong sân Thái Y Viện.

Hoàng Đế Hiên Viên Sơ dẫn đầu đi ở phía trước, bên tay phải cũng chính là tổng quản nội đình Phúc Toàn, sau đó hắn đặc biệt cho phép Lý Mạt Nhi đi ở bên tay trái của hắn.

Hừ! Mới vừa rồi quá mức vui vẻ lại trên chộc uy phong của Hoàng Đế rồi!

Lý Mạt Nhi trong lòng hừ lạnh, nhưng ánh mắt lại len lén nhìn trộm nam nhân ở bên cạnh.

Sắc mặt cũng hồng hào hơn nhiều rồi.

“Yên tâm, Trầm đã hoàn toàn bình phục.” Hiên Viên Sơ đột nhiên mở miệng.

Hắn cố gắng đè nén giọng nói xuống mức thấp nhất, nhưng vẫn đủ để truyền hết trọn vẹn câu nói vào trong tai Lý Mạt Nhi. Chính Hiên Viên Sơ cũng không biết được tại sao chỉ cần một ánh mắt lo lắng của nàng, cũng sẽ khiến cho trái tim hắn hết sức khẩn trương.

Giống như cảm giác đặc ý hả hê khi đánh thắng trận.

Nhớ tới hôm đó ra lệnh đánh nàng, trong lòng hắn vẫn còn rất hối hận. Lúc đó đều là vì thể diện cho nên mới không nhận được mà ra lệnh đánh nàng. Không ngờ tới lúc hắn trúng độc ngược lại trong họa được phúc, nghe Phúc Tổng quản nói lại, hôm đó nàng gấp đến mức muốn khóc, hơn nữa còn thi triển một loại y thuật kỳ lạ mới có thể kéo hắn từ Quỷ Môn Quan trở về.

Hắn đối với y thuật kỳ lạ kia đương nhiên cũng có hứng thú, nhưng mà khiến cho hắn để ý vẫn là phản ứng của nàng, rõ ràng nàng không có hận hắn, nhưng sau đó nàng lại là mặc cho Phúc tổng quản tam thối tứ thỉnh (ba lần bốn lượt mời tới) cũng không chịu trở lại bên cạnh hắn, xem ra có lẽ là nàng vẫn còn đang giận hắn.

Hắn đương nhiên sẽ không để cho nàng tránh hắn suốt cả đời, cho nên lúc vừa mới nghe được tin mật báo nói nàng sẽ đến Thái Y Viện để truyền dạy y thuật kỳ lạ kia, hắn không nói hai lời lập tức bãi giá tới nơi này.

Hắn không biết lúc nhìn thấy hắn trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì, hắn chỉ biết sự rung động trong lòng hắn đã vượt xa mong đợi.

Chỉ mới mấy ngày không thấy nàng, hắn lại có cảm giác giống như đã trải qua mấy đời người, khiến cho hắn sinh ra một cổ kích động muốn ôm nàng vào trong ngực thật chặt. Nhưng mà hắn phải nhẫn nại, chỉ sợ lại nhìn thấy một chút xú chán ghét trên khuôn mặt của nàng thêm lần nữa.

Chưa từng có một nữ tử nào khiến cho hắn để ý như vậy.

“Ai lo lắng cho ngươi chứ?” Lý Mạt Nhi dùng sức trừng mắt liếc hắn một cái rồi mới xoay mặt đi.

Hiện tại nàng cũng không sợ lại bị hắn bắt đi đánh mười mấy cái đại bản nữa, nếu có bản lãnh hắn liền vong ân phụ nghĩa đánh chết cái ân nhân cứu mạng như nàng thử xem!

“Chính là ngươi.” Hắn mặt không biến sắc ngang nhiên đề cập lại vấn đề một chút, trong lòng mừng thầm vì nàng đã thả lỏng phòng vệ phản ứng như bình thường.

“Ngươi bớt chảnh chọe đi! Ta ai không lo lắng, lo lắng cho ngươi làm gì chứ? !” Nàng tặng cho hắn một khuôn mặt mỉm cười giả dối.

“Bởi vì Trầm trúng độc, thiếu chút nữa là chết, ngươi không phải là còn gấp đến mức khóc lên sao?” Hắn nói xong còn rất hài lòng dương dương đắc ý, khiến cho khuôn mặt đỏ ửng của Lý Mạt Nhi thiếu chút nữa là đổi thành màu đen.

Nàng hung dữ dùng ánh mắt nhọn như dao khoét trên người Phúc tổng quản đang đứng ở bên kia giả bộ nhìn trời.

Ngọn nguồn mọi chuyện đúng là do cái tên vuốt móng ngựa này tiết lộ ra mà!

”Ai nói ta khóc là vì lo lắng cho ngươi? Ta đây, vào thời điểm kích động cũng sẽ rơi nước mắt, bản thân ta cũng cảm thấy...”

Ta ngàn vạn lần đều quá tốt! Hơn nữa, ta đã sớm biết ngươi sẽ không chết, ta cần gì phải lo lắng chứ?”

“Hả? Ngươi đã sớm biết Trầm sẽ không chết?” Trên khuôn mặt điển trai của Hiên Viên Sơ tràn đầy hứng thú.

“Đương nhiên rồi!” Nàng cười hắc hắc hai tiếng, rồi mới nói tiếp: “Chưa từng nghe qua câu tai họa lưu lại ngàn năm à!”

“Hít...ít...t!” Phía sau vang lên từng trận hít không khí khiến cho Lý Mạt Nhi ngay tại chỗ liếc mắt nhìn lại.

Thì ra là những người này đều ở đây nghe lén!

“Ý của người là, Trầm chính là tai họa lọt lưới sao?” Hiên Viên Sơ không nhanh không chậm hỏi lại.

Ngay lúc đó, hiện trường lặng ngắt như tờ.

Nguy rồi! Lời nói này của nàng đã vượt phép tắc quá mức rồi, ngộ nhỡ nam nhân này thật sự vong ân phụ nghĩa trở mặt nhanh như lật sách, liền bắt nàng kéo ra đánh cho gần chết thì sao?

“Cái người này người tại sao lại chọn trúng chỗ không tốt trong lời nói để nghe chứ? Ta là đang nói người có thể sống lâu trăm tuổi nha ” Hai tròng mắt đen lầy của Lý Mạt Nhi không ngừng xoay tròn, bày ra bộ dáng hết sức vô tội.

Nàng cũng không muốn cái mông lại nở hoa nữa đâu!

“Thật?” Đỉnh lông mày của hắn nhếch lên.

“Thật.” Nàng ra sức gật đầu.

“Vậy thì tốt, Trầm thích cách nói này của người, chỉ là nếu như.” Hiên Viên Sơ kéo dài đoạn cuối, bông chốc cúi đầu xuống thấp, thối hơi ở bên lỗ tai nàng. “Nếu như người có thể cùng với Trầm sống lâu trăm tuổi thì tốt hơn.”

“Hít...ít...t!” Lúc này cuối cùng cũng tới lượt Lý Mạt Nhi hít không khí.

Nàng vỗ vỗ lỗ tai, chỉ cảm thấy hai má nóng bừng lên, giống như bị lửa đốt làm bị thương.

Nam nhân này có phải là ăn vào một bụng độc dược, độc tính quá mạnh nên xuyên thấu lên đầu luôn rồi hay không? Tại sao hiện tại lại trở nên tà khí. như vậy?

Hiên Viên Sơ nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng tràn đầy hoài nghi, vậy mà lại muốn bắt lấy tiểu cô nương này kéo vào trong ngực, không bao giờ muốn buông ra nữa, cái ý nghĩ này khiến cho hắn nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng mang theo một chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ y thuật kỳ lạ của nàng không chỉ cứu mạng hắn, mà còn có thể khống chế được con tim của hắn?

“Mạt Nhi cô nương, bây giờ chúng ta nên bắt đầu thôi.” Hạ thái y giống như là cuối cùng cũng không nhịn được nữa mới đứng ra nói chuyện.

“Đúng rồi, thậm chí lại quên mất cả chuyện đứng đắn.” Tất cả đều chỉ có thể trách cái tên nam nhân không đứng đắn này!

Lý Mạt Nhi oán thầm Hiên Viên Sơ, sau đó mới xoay người lại đối diện với nhóm đại phu bên phía Hạ thái y.

“Như vậy đi, các người cứ hai người một tổ, vừa nhìn vừa học.” Nàng vỗ tay một cái, tập trung sự chú ý của mọi người.

Thái Y Viện đã sớm đặt một chiếc ghế đệm thật thoải mái ở dưới mái hiên, để cho Hiên Viên Sơ có thể thoải mái ngồi ở dưới mái hiên nhìn Lý Mạt Nhi dạy học.

“Được!” Hạ thái y gật đầu một cái, nhanh chóng cùng với vị thái y xấp xỉ tuổi mình ở bên cạnh lập thành một tổ.

“Vậy còn ta thì sao? Nơi này lại không có Annie.” Lý Mạt Nhi gãi đầu tự lẩm bẩm.

“Ta với người một tổ, được không?” Một người thiếu niên bước lên phía trước, bộ dáng xấu hổ.

Lý Mạt Nhi nhận ra người thiếu niên này tên là Thanh Chí, nhìn thoáng qua chính là một loại bạch diện thư sinh hiền lành trung thực, hiện tại hiển nhiên là chỉ còn sót lại một mình hắn.

“Dĩ nhiên là được!” Nàng hướng về phía hắn lộ ra hai hàm răng trắng, không ý thức được cử động này đã khiến cho sắc mặt của Hiên Viên Sơ ở dưới mái hiên trong nháy mắt xanh tái hết nửa bên.

Không cần nóng vội, hẩn nhẹn!

“Vậy bây giờ ta phải làm gì?” Thanh Chí hỏi.

“Ách, trước tiên phải ủy khuất người nằm xuống trên mặt đất. Các người cũng thế, một người trong đó phải nằm xuống.” Lý Mạt Nhi nhìn về phía nhóm người đã chia thành hai người một tổ nói ra chỉ thị.

Đội những người phải nằm đều đã nằm ngang hết, lúc này Lý Mạt Nhi mới bắt đầu một bên nói khẩu lệnh một bên làm động tác, chuẩn bị đem tất cả những bước thực hiện và yêu cầu trọng yếu trong thủ thuật hồi sinh tim – phổi tử mĩ truyền thụ từng cái một ọi người biết.

Tất cả lớn nhỏ trong Thái Y Viện đều rất nghiêm túc, Hiên Viên Sơ đứng ở bên cạnh thấy thế cũng không chớp mắt, nhìn chăm chăm bàn tay nhỏ bé của nàng sờ lên lồng ngực của vị thiếu niên kia.

Sau đó, sắc mặt Hiên Viên Sơ ở bên kia cũng xanh tái đi.

Hắn chạm vào nàng, nàng liền đập hắn, bây giờ nàng lại ở trước mặt hắn chủ động chạm vào nam nhân khác?

“Hoàng Thượng, chẳng lẽ Người không muốn xem thử ngày đó Mạt Nhi cô nương cứu Người như thế nào sao?” Lời nói của Phúc tổng quản thành công áp chế trận lôi đình sắp bùng nổ của Đế Vương.

Được, hẩn tiếp tục nhẹn!

Hiên Viên Sơ nghiêng răng nhìn chăm chăm bàn tay nhỏ nhắn đang đặt trên lồng ngực của thiếu niên kia, người kia hiển nhiên là một chút cũng không chú ý tới hắn, đôi tay nhỏ bé trắng nõn ngọc ngà kia một tay sờ sờ lồng ngực của vị thiếu niên kia, một tay lại vỗ vỗ bả vai của vị thiếu niên kia, cuối cùng lại đem mặt tiến tới gần khoe miệng của vị thiếu niên kia

Thiếu niên đỏ mặt.

“Hoàng Thượng! Đại cục làm trọng! Đại cục làm trọng!” Phúc tổng quản hoảng sợ vừa nhìn Hoàng Đế đứng ngồi không yên vừa nhìn Lý Mạt Nhi.

Chờ nha đầu này dạy xong, cái mạng già này của hắn chắc cũng không giữ nổi nữa rồi!

“Đây là cách kiểm tra xem bệnh nhân có còn hô hấp, nhịp tim và ý thức hay không, nếu như không có, vậy chúng ta cần nhanh chóng tiến hành bước kế tiếp.” Lý Mạt Nhi hiếm khi nghiêm túc như vậy, đây đều là bởi vì liên quan tới mạng người!

“Sau đó tìm một điểm ở chính giữa lồng ngực của bệnh nhân.” Đầu ngón tay của nàng gõ nhẹ trên ngực của Thanh Chí, không hề chú ý tới toàn bộ khuôn mặt của Thanh Chí đều đã đỏ ửng giống như Quan công.

“Rồi sau đó lấy tay của các người giống như ta vậy đặt lên.” Nàng đứng thẳng người, bàn tay nhỏ nhắn trắng như tuyết đè lên vạt áo màu đen của Thanh Chí, sự tương phản của màu sắc khiến cho người ta nhìn vào cảm thấy vô cùng chói mắt.

“Cái này cũng giống như là một loại hỗ trợ xoa bóp tim, chỉ là tốc độ xoa bóp phải nhanh một chút, nhưng không thể dùng lực quá lớn, nếu không sẽ khiến cho khớp xương ở chỗ này bị gãy ảnh hưởng tới tính mạng! Liên tục đè xuống như vậy khoảng ba mươi lần, tiếp theo chính là giúp bệnh nhân hô hấp nhân tạo.” Lý Mạt Nhi vỗ vỗ hai tay, tạm thời rời khỏi thân thể của thiếu niên kia, lúc này cuối cùng cũng trấn an được Hiên Viên Sơ ở dưới mái hiên đang muốn nổi giận.

Chẳng qua đây cũng chỉ là tạm thời, lúc hẩn nhìn thấy ngón tay của nàng lại trở về trên khuôn mặt của thiếu niên kia, hẩn vừa mới bình tĩnh lại trong nháy mắt máu trong người lại tiếp tục sôi trào.

“Bước đầu tiên của hô hấp nhân tạo chính là nâng cằm bệnh nhân lên giống như vậy. Ủa? Thanh Chí, mặt của người tại sao lại đỏ như vậy? Bị cảm nắng rồi à?” Nàng cuối cùng cũng chú ý tới sắc mặt của thiếu niên kia.

“Ta không sao, Mạt Nhi cô nương cứ tiếp tục.” Lúc này Thanh Chí liền lên tiếng.

Vừa nghe thấy hẩn nói như vậy, nàng liền yên tâm thoải mái tiếp tục dạy họ.

“Sau khi làm cho bệnh nhân mở miệng ra như vậy, bước kế tiếp, chính là áp miệng của các người lên miệng của bệnh nhân.” Nàng làm mẫu cúi người xuống.

Nàng dám ——

Toàn bộ khuôn mặt của Hiên Viên Sơ từ xanh tái chuyển sang đen, lực nắm tay của hắn cơ hồ muốn bóp vỡ tay vịn của ghế đệm.

Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa!

Hắn từ trên ghế đứng lên, ba bước thành hai bước đi tới chắn giữa Lý Mạt Nhi và thiếu niên kia, dùng khí thế mạnh mẽ không thể xem nhẹ tách hai người ra.

“Trẫm làm.” Hắn nhìn nàng.

“Làm gì?” Nàng lập tức không chịu yếu thế nhìn lại hắn.

“Không phải muốn luyện tập hô hấp gì đó sao? Trẫm cũng có thể làm!” Hiên Viên Sơ ưỡn ngực nói với nàng.

Mặc dù hắn cũng không hiểu rõ cái loại hô hấp đó là cái gì, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng thiếu niên kia đỏ mặt khác thường, hắn liền có dự cảm xấu.

Tuyệt đối không thể để cho nàng thử với người khác!

“Người làm chỉ càng thêm loạn?” Lý Mạt Nhi từ nhìn chằm chằm chuyển thành không sao giải thích được, sau đó tầm mắt không nhịn được dừng ở trên miệng của hắn.

Ngày đó, nụ hôn đầu của nàng cả kiếp trước và kiếp này cứ như vậy mà hiến tặng cho hắn. Không đúng! Thân là phụ nữ hiện đại của thế kỷ hai mươi mốt, chỉ là một nụ hôn đầu thì có cái gì hay mà phải để ý? Huống chi thân thể này còn không phải là của nàng! “Bớt nói nhảm đi, còn không mau bắt đầu?” Hắn khẽ khom người, đôi môi xinh đẹp ở trước mắt nàng khẽ chuyển động.

giống bị táo bón quá nha

nhìn... nhìn... mặt tái xanh mới không cần luyện tập với người!” Lý Mạt Nhi vội vàng lui về phía sau hai bước, không nói tới lỗ tai và gương mặt, lúc này ngay cả phía dưới cổ cũng đều đỏ ửng lên.

Không được! Nàng vẫn cảm thấy rất kỳ quái, ngay cả trái tim nàng cũng đập nhanh như muốn từ trong miệng nàng nhảy ra.

“Không muốn luyện tập cùng Trẫm vậy người muốn luyện tập với ai?” Mặt rồng lạnh lùng, ánh mắt sắc nhọn quét qua thiếu niên đại phu ở bên cạnh.

“Ta.”

“Người nói người nào Trẫm liền chém người đó! Dù chưa bắt đầu tiến hành Trẫm cũng muốn chém!” Hắn híp mắt đe dọa, cũng không quản lời nói của mình hù dọa bao nhiêu người mặt trắng bệch không còn chút máu.

“Người!” Nàng khẽ cắn răng đầu hàng! “Vậy người còn không mau nằm xuống.”

Dám nói chuyện với Hoàng Đế bằng cái loại giọng điệu này, chỉ có thể nói là chán sống, nhưng mà bản thân vị Hoàng Đế này lại cố tình vui vẻ để cho nàng sai bảo.

Phúc tổng quản tìm người trải một tấm nệm mềm trên mặt đất, kích thước vừa vặn để cho Hiên Viên Sơ có thể nằm ngang.

10. Chương 10

Lý Mạt Nhi trầm điều không tình nguyện quỳ trên mặt đất, đầu ngón tay hơi lạnh từ từ sờ lên cằm của Hiên Viên Sơ. Cảm giác tiếp xúc mềm mại ở trên cằm khiến cho Hiên Viên Sơ một mặt liều mạng đè nén tiếng thở dài thoát ra khỏi khóe miệng, một mặt khác lại thỏa mãn nhếch miệng lên.

“Người cười cái gì?” Nàng nghi hoặc nhìn hấn chăm chăm.

“Trẫm muốn cười liền cười, không được sao?” Hấn lý lẽ hùng hồn đáp lại nàng.

“Được! Người là Hoàng Đế người là lớn nhất!” Nàng liếc mắt khinh thường.

“Trong lòng người thật ra cho rằng như vậy quả thật không thể tốt hơn đúng không?” Khóe miệng hấn hiện lên nụ cười ranh mãnh, cười đến mức khiến cho lỗ tai nàng nóng lên.

“Bây giờ lập tức bắt đầu tiến hành mời người im lặng được không?” Lý Mạt Nhi tức giận hừ lạnh, sau đó quay đầu lại đối với “nhóm học sinh” nói: “Sau khi chạm lên miệng của bệnh nhân thì tiếp tục làm giống như cách chúng ta hít thở bình thường, đem không khí từ từ chuyển vào. . . .” Một tay của nàng vẫn còn đỡ ở trên cằm Hiên Viên Sơ, khuôn mặt xinh xắn làm mẫu cúi xuống.

Làm mẫu chính là đại biểu nàng hoàn toàn không có ý định đích thân làm thật, nhưng mà phía sau ót của nàng có một lực tác động vào ép nàng không thể không đích thân chạm lên miệng của hấn.

Mềm mại chính là cảm giác đầu tiên của nàng, cảm giác thứ hai chính là cả người như nhũn ra.

Bờ môi của hấn và nàng dính sát vào nhau, một lần lại một lần, nhiệt độ trên cánh môi vào khóe miệng của nàng nhanh chóng tăng lên. Chỉ là một nụ hôn nhẹ lướt qua như vậy thôi, mà nàng đã cảm thấy mình giống như sắp bị hòa tan.

Rõ ràng đây không phải nụ hôn đầu, nhưng mà tại sao lần này lại có cảm giác như vậy? A, bởi vì lần đầu tiên là vì cứu mạng sao!

“Ừm. . . .” Hấn rời đi khiến cho nàng lập tức phát ra tiếng than nhẹ bất mãn.

Trong lòng Hiên Viên Sơ lập tức sinh ra một tia hài lòng, hấn giữ lấy khuôn mặt của nàng cúi đầu xuống khẽ bật cười.

“Thích Trẫm đối với người như vậy sao?”

Những lời này giống như sấm sét giữa trời quang đánh cho Lý Mạt Nhi tỉnh lại.

“Ai thích chứ? Đồ cuồng tự luyện!” Nàng cố gắng chịu đựng nhiệt độ nóng bỏng trên mặt, rống lên đáp lại lời hấn.

“Cuồng tự luyện là cái gì?”

Ngay cả mắng chửi người cũng phải giải thích nghĩa của từ ngữ trong đó chính là chuyện mà Lý Mạt Nhi cảm thấy vô lực nhất khi xuyên tới nơi này.

“Cuồng tự luyện chính là chỉ người không có bản lãnh mà còn tự cho là mình rất lợi hại.” Nàng vừa nói xong, Hiên Viên Sơ liền nhảy lên.

“Trẫm không lợi hại sao? Chẳng lẽ người đã từng cùng người khác thử qua?” Hấn đương nhiên là không thể tiếp nhận khả năng này.

“Không cần cùng người khác thử qua cũng biết kỹ xảo của người thật sự là quá kém có được hay không! Ngay cả đảo lưỡi cũng không có, chỉ là tạm được còn dám nói mình lợi hại?” Hai tay của nàng ôm ngực, cuối cùng còn làm ra vẻ mặt ghét bỏ, cực kỳ đả kích lòng tự ái của nam nhân.

“Đảo lưỡi là cái gì?” Hiên Viên Sơ hỏi lại, mười mấy cặp mắt ở bên cạnh cũng tò mò nhìn sang.

“Đảo lưỡi chính là. . . .” Oa không phải chứ! Ngay cả cái này cũng cần nàng dạy sao?

Lý Mạt Nhi đầu tiên là không nhận được nhìn chăm chăm Hiên Viên Sơ, trường đến khi ánh mắt của nàng ề ẩm, hấn vẫn còn nghiêm trang đứng đó chờ câu trả lời của nàng. Đột nhiên, một loại cảm giác kỳ quái cứ như vậy từ từ, từ từ nảy sinh từ tim của nàng.

Người này thật sự sẽ không đến mức ngay cả đảo lưỡi là cái gì cũng không biết chứ? Thật sự là ngây thơ như vậy sao?

“Người thật sự muốn biết?” Nàng hỏi hấn, hấn quả quyết dứt khoát gật đầu.

Nàng mỉm cười xấu xa hướng hấn vẫy vẫy tay, một ý niệm tà ác đang hình thành ở trong đầu nàng.

Nhìn xem nàng làm sao hù dọa cái tên Hoàng Đế ngu ngốc này!

Trong đầu Lý Mật Nhi nghĩ cái gì không ai biết, thấy nàng hướng mình vẫy vẫy tay, Hiên Viên Sơ chẳng những không nghi ngờ gì, thậm chí còn vội vàng bước tới gần nàng.

“Đảo lưỡi chính là.” Cánh tay lớn mật của nàng vòng tới phía sau cổ của hấn.

“Là cái gì?” Hấn thuận thế cúi đầu, hướng về phía cặp mắt linh động kia của nàng, giọng nói của hấn liền giống như ma xui quỷ khiến phát ra từ tính dịu dàng nhất.

“Chính là. như vậy!” Lời nói vừa dứt, nàng liền nhón chân, nâng đôi môi của mình lên.

Miệng của bọn họ lại một lần nữa dán chặt vào nhau không một khe hở, âm thanh duy nhất trong lúc này chính là tiếng hút không khí trầm thấp kia.

Hiên Viên Sơ sửng sốt một chút nhưng không có đẩy nàng ra, ngược lại còn vươn tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, một tay khác lập tức kéo thân thể nhỏ nhắn vào trong ngực mình.

Hấn cho rằng nàng cũng chỉ là làm chuyện giống như mới vừa rồi hấn làm với nàng, chính là hôn miệng, nhưng không ngờ, cái miệng nhỏ nhắn của nàng không chỉ là dính lên trên miệng của hấn mà thôi, mà còn ở phía trên vừa hút vừa gặm, cảm giác. Cực kỳ không giống nhau!

“Ngươi.” Hấn vừa mới há miệng, một “vật” mềm mại liền nhân cơ hội đó xông vào trong miệng của hấn, thân thể của hấn đầu tiên là cứng đờ, ngay sau đó không tự chủ được thả lỏng.

“Vật” mềm mại này sau khi đi vào trong miệng của hấn, lại lần lượt liếm mát từng chỗ một, mang đến một loại cảm giác sáng khoái kỳ lạ, đồng thời cũng khiến cho thân thể của hấn càng ngày càng nóng, càng ngày càng khẩn trương căng thẳng.

“Ừm.” Lý Mật Nhi đang cường hôn nam nhân cũng không nhịn được rên rỉ, thân thể tự động dán vào càng chặt hơn, sau đó chính nàng cũng bị hù cho hoảng sợ hết hồn.

Thật ra thì đây cũng là lần đầu tiên nàng hôn kiểu đảo lưỡi, nàng hoàn toàn chỉ là đem những gì học được từ trên điện ảnh ở kiếp trước ra sử dụng mà thôi, nhưng mà cái miệng này của hấn được tẩm thuốc mê sao? Khiến cho nàng đầu óc choáng váng mê man, thiếu chút nữa đã quên mất mục đích chính của mình rồi.

Nàng vẫn là buông hấn ra tương đối xa!

“Hử? Ngươi đây là.” Hiên Viên Sơ giống như ở trong mộng mới tỉnh, ánh mắt mê man nhìn chăm chăm tiểu cô nương đang nhảy ra xa ba bước.

Lý Mật Nhi ôm chặt khuôn mặt đỏ bừng nóng hổi, sau đó lại dùng sức cắn chặt cái miệng nhỏ nhắn đặc biệt đỏ thắm, lúc này mới hoàn toàn khôi phục lý trí.

“Đây chính là đảo lưỡi! Hiểu chưa?” Ánh mắt của nàng nhìn Hiên Viên Sơ rất là khinh thường.

Hai mắt Hiên Viên Sơ cũng lập tức sáng lên, vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi.

“Còn chưa hiểu lắm, không bằng làm thêm lần nữa.” Hấn tiến lên một bước, nàng lập tức lui về phía sau ba bước, hơn nữa còn tặng cho hấn một mặt quỷ cực kỳ xấu xí.

“Làm thêm lần nữa gì chứ? Bản thân tư chất không có gì nổi bật lại còn xúi bậy linh tinh! Bụng đã đói chết rồi, ai còn quan ngươi nhiều như vậy?” Lý Mật Nhi bô bô nói xong, nhanh như chớp bỏ chạy không thấy bóng dáng, dám vứt lại Hoàng Đế cao cao tại thượng ở đó quả thật là không muốn sống nữa mà.

Vậy mà Hiên Viên Sơ cũng chỉ phát phát ổng tay áo, không cho phép thị vệ bắt người trở lại.

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, bọn họ mới vừa phục hồi lại tinh thần sau một màn kinh thế hãi tục kia, hiện tại lại bị phản ứng của Hiên Viên Sơ làm cho cả kinh, lại tiếp tục thất hồn lạc phách lần nữa.

Chỉ thấy Vạn Tuế Gia tôn quý không nhanh không chậm bái giá rời đi, trên khuôn mặt tuấn mỹ chẳng những không thấy một chút ảo não nào khi bị nữ nhân trêu chọc, ngược lại sắc mặt còn hiện lên một tầng ửng hồng tản ra xung quanh nhưng cũng không hề mất đi.

Nhìn bộ dạng mê man bối rối này, không thể nghi ngờ đây là mới biết yêu nha!

Đêm đã khuya, cả Hoàng Cung chìm vào khoảng không yên tĩnh.

Lúc này đã sớm qua thời gian ngủ thích hợp của Lý Mạt Nhi, nàng lấy lại tinh thần phần chấn ngồi ở trước bàn luyện chữ bằng bút lông.

Hiên Viên Sơ để cho nàng ở căn phòng này ngược lại rất sang trọng, nên có tất cả đều có, còn có một bàn đọc sách rất lớn, trên bàn, giấy và bút mực mọi thứ đều không thiếu, đúng lúc để cho nàng lấy ra luyện chữ.

Sau khi vào cung, nàng chưa từng quên việc viết thư gửi cho cha mẹ, mặc dù cho đến bây giờ chữ nàng viết vẫn chỉ giống như mấy con sâu màu đen bò loạn trên giấy khó có thể nhận ra, nhưng mà bản thân nàng cho rằng mình cũng có một chút tiến bộ rồi! Cho nên buổi tối mỗi ngày nàng đều nhất định luyện hơn mấy hàng chữ rồi mới bằng lòng an tâm lên giường ngủ, nàng cũng không viết nhiều bởi vì tính nhẩn nại của nàng không đủ.

Chỉ là tối hôm nay nàng đã viết đầy một trang giấy Tuyên Thành lớn, nhưng chỉ được mấy chữ là nàng nghiêm túc viết, còn lại tất cả đều là nét vẽ chằng chịt, giống hết như suy nghĩ hỗn loạn khó phân biệt của nàng.

“Hừ! Sớm biết như vậy thì cũng không cần chỉnh hấn rồi, lần này hại cả đến chính mình nữa! Thật là ngu ngốc chết đi được!” Nàng vừa nói vừa gõ lên cái đầu quả dưa của mình.

Hiện tại nàng chỉ cần vừa nhắm hai mắt lại, thì trong đầu sẽ tự động hiện lên khuôn mặt của Hiên Viên Sơ, liên tục xuất hiện lại chính là miệng của hấn, còn có loại cảm giác tê dại mềm mại khi môi lưỡi quần quít lẫn nhau.

Ngừng! Bây giờ cũng đã qua một ngày rồi, nàng tại sao còn nhớ rõ ràng như thế? Như vậy làm sao mà ngủ đây chứ?

“A a a - quả nhiên là dính vào cái tên xú nam nhân đó sẽ không có chuyện gì tốt mà!” Nàng đập bàn gầm nhẹ.

“Tên nam nhân nào?” Đạo âm thanh này vang lên lúc nửa đêm nghe cực kỳ lạnh lẽo.

“Hít...ít...t!” Nàng nhảy lên, nhìn chăm chăm Hiên Viên Sơ đột ngột xuất hiện ở trong phòng của nàng thần không biết quỷ không hay.

Nàng vỗ ngực một cái, trong lồng ngực, trái tim của nàng nhảy thình thịch thình thịch vừa nhanh vừa mạnh.

Nam nhân này ngoại trừ khinh công, chẳng lẽ còn có thuật xuyên tường hay sao?

“Trẫm có gõ cửa, là người không có trả lời Trẫm.” Hiên Viên Sơ nhún nhún vai, nhìn đáng vẻ rõ ràng là không có ý định chịu trách nhiệm vì đã khiến cho nàng bị kinh sợ.

“Tốt nhất là người đã gõ cửa rồi!” Nàng không tin liếc mắt nhìn hấn.

Đến lúc này nàng mới chú ý tới trên người hấn chỉ mặc một bộ đồ màu đen thêu chỉ vàng mà hấn thường xuyên mặc nhiều nhất, y phục bằng gấm vừa vặn bó sát thân thể hoàn mỹ đầy khí phách của hấn, đồng dạng với màu sắc và hoa văn của đai lưng đeo ngang bên hông hấn, vạt áo phía trước hơi mở rộng miêu tả sinh động lồng ngực màu mật ong ở bên trong.

Nhẹ nhàng lấy hơi, nàng phát hiện mình thế nhưng nhìn hấn đến nỗi quên cả hô hấp.

Tận đáy lòng rửa thắm một tiếng, nàng vội vàng quay mặt đi, cúi đầu nhìn chăm chăm “thể chữ như sâu bò loạn” do mình viết .

“Người ở đây làm cái gì nhập thần như vậy, ngay cả Trẫm gõ cửa cũng không nghe thấy? Người ở đây. . . . viết chữ sao?” Cách nàng ước chừng năm bước Hiên Viên Sơ vươn cổ dài ra, chuẩn bị đi tới tìm đáp án.

Lý Mạt Nhi vội vàng đem trang giấy trên bàn vò thành một cục ném xuống đất, nhìn hấn chăm chăm: “Người nửa đêm canh ba không ngủ được, chính là vì tới đây xem thử ta làm cái gì sao?”

Làm sao có thể để cho hắn phát hiện chữ viết của nàng rất xấu xí chứ? Nàng mới không để cho hắn có được cơ hội cười nàng đâu!

Hiên Viên Sơ nghi ngờ nhìn cục giấy trên mặt đất một chút rồi lại nhìn nhìn nàng, cuối cùng vẫn là không tiếp tục truy cứu vấn đề này nữa, dù sao thì đây cũng không phải là mục đích tới đây của hắn.

Hắn tới nơi này là vì muốn.

“Trẫm mặc kệ ngươi làm cái gì, nhưng mà Trẫm nửa đêm canh ba không ngủ được quả thật đúng là chỉ vì ngươi.” Nụ cười bên khóe miệng của hắn lại càng thêm cổ quái.

“Ta?” Nàng chỉ chỉ cái mũi của mình.

“Trẫm suốt đêm. không, là cả ngày đều nhớ tới việc ngươi và Trẫm hôn đảo lười.” Giống như dư vị vẫn còn sót lại vô tận, Hiên Viên Sơ nói xong cư nhiên lại còn liếm liếm môi.

Ầm! Lý Mạt Nhi không cần soi gương cũng biết hiện tại khuôn mặt của mình nhất định là giống như một trái cà chua chín. Nam nhân này có còn biết xấu hổ hay không vậy? Nửa đêm canh ba chạy tới trong phòng nàng nói lời này! Hắn không biết nàng đã đủ dằn vặt lắm rồi sao? Không ngừng nghĩ tới cái hôn đảo lười đó cũng không phải chỉ có một mình hắn!

Hừ! Hắn cần bản chính là hóa thân của tà ác mà!

“Ngươi thích nghĩ cái gì là chuyện của ngươi, ta muốn đi ngủ rồi, ngươi mau trở về đi!” Nàng duỗi cánh tay trắng nõn ra, đầu ngón tay trắng mịn mềm mại thẳng tắp chỉ về phía cửa phòng.

“Không, Trẫm vẫn còn muốn thử lại tư vị đó một lần nữa.” Hiên Viên Sơ đứng bất động tại chỗ vững như núi, tuyên bố không đạt được mục đích thì không bỏ cuộc.

Hoàng Đế có thể vô lại như vậy sao?

“Tại sao ngươi không đi tìm người khác mà thử?” Nàng hừ lạnh, cố gắng không để ý tới một chút mất mát vừa mới thoáng qua trong lòng.

Dù sao thì hắn muốn loại nữ nhân nào mà không có, muốn một nữ nhân xấu xí như nàng làm gì chứ? Cái hắn muốn cũng chỉ là thứ mới lạ mà thôi, lúc nào thì hắn lại nổi điên giống như ngày đó đem nàng đánh nặng một trận còn chưa biết đâu!

Hiên Viên Sơ nhú chặt mi tâm, nhìn chằm chằm tiểu cô nương đang muốn đẩy hắn ra bên ngoài.

Gương mặt đó, hắn biết là không nên thương nhớ. Nhưng mà, hắn lại cố tình hết lần này đến lần khác giống như bị ma nhập, đột nhiên không hề chú ý tới vết bớt đỏ ửng xấu xí kia nữa, lúc này, đôi mắt to tròn linh động của nàng, cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp lại không bỏ qua cho bất kỳ người nào, còn có vẻ mặt đáng yêu thiên biến vạn hóa, tất cả đều khiến cho hắn không thể dời mắt khỏi vẻ đẹp trước mặt.

Hắn nói với Phúc tổng quản, Phúc tổng quản cũng chỉ mỉm cười cổ quái không ngừng, còn khiến cho hắn tùy tâm sở dục muốn gần gũi với nàng nhiều hơn, dĩ nhiên là để có đáp án.

Cho nên đây chính là lý do vì sao đã hơn nửa đêm hắn còn đứng ở nơi này.

“Trẫm không muốn tìm người khác, Trẫm chỉ muốn một mình ngươi.” Hắn nói thật, nhưng lại không biết những lời này thiếu chút nữa là làm hại Lý Mạt Nhi bị bệnh tim.

Không được, không được, nàng sẽ không tiếp tục mắc lừa!

“Ta biết rồi, ngươi chỉ là muốn thân thể của ta đúng không?” Hai tay của nàng khoanh trước ngực, thông thả bước tới trước mặt hắn.

“Trừ thân thể, Trẫm còn muốn thứ khác.” Hiên Viên Sơ suy nghĩ một chút liền trả lời như thế.

Lý Mạt Nhi không biết tâm tình của mình lúc này là nên khóc hay nên cười, có lẽ nên đánh hắn một trận mới đúng, hắn thể nhưng không hề phủ nhận hắn ham muốn thân thể của nàng?

Trời ạ, nàng nghe được lời như thế tại sao còn có thể đỏ mặt hồi hộp cơ chứ?

“Người còn muốn cái gì? Người nói đi.” Nói xong trước tiên nàng thật sự muốn đánh bả đầu của hắn!

“Trẫm không biết, Trẫm vẫn còn đang tìm đáp án.” Biểu tình trên khuôn mặt của hắn cực kỳ nghiêm túc.

“Cái gì chứ?” Nàng từ một bụng đầy lửa giận nhanh chóng hóa thành một đồng dấu chấm hỏi.

Lời nói của hắn nàng nghe cũng nghe không hiểu, nhưng tốc độ của nhịp tim chẳng những không giảm mà còn tăng lên, tất cả đều là vì hắn càng ngày càng tiến lại gần.

“Người còn không mau trở về?” Nàng hốt hoảng lui thẳng về phía sau, vừa lui lại chưa được mấy bước thì sống lưng của nàng đã dựa sát vào vách tường lạnh lẽo rồi.

11. Chương 11

Hiện tại nàng chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới lồng ngực của hắn. . . . Hai khối cơ ngực kia nhìn qua cũng rất rắn chắc đầy đặn.

“Không. . . .” Không biết là hắn hay là nàng khá lớn tiếng, bởi vì bọn họ hai người đều đồng thời nói ra cái chữ này.

Sự trùng hợp này khiến cho gò má của nàng liên tục nóng rần lên, đôi mắt long lanh ngập nước nhìn thẳng lên phía trên, ánh mắt vừa chạm nhau lập tức liền khiến cho bụng dưới của hắn cực kỳ căng thẳng đồng thời làm bùng lên một ngọn lửa.

Hắn liếm liếm đôi môi đang trở nên khô khát, đưa tay ra vây tiểu cô nương ở trước ngực hắn vào trong lồng ngực.

“Cùng Trẫm thử lại tư vị kia lần nữa được không?” Trán của hắn đặt lên trán của nàng, không khí giữa hai người trở nên hết sức kiều diễm.

Giọng nói khàn khàn khác thường của hắn nghiêm nhiên trở thành loại thuốc mê hữu hiệu nhất, khiến cho nàng hoàn toàn quên mất phải kháng cự sự đụng chạm quá mức của hắn, mặc cho đôi mắt đen láy kia gắt gao khóa chặt ánh mắt bối rối của nàng, để mặc cho ngón tay cái của hắn nhẹ nhàng lướt qua cánh môi đang lạnh run của nàng, cuối cùng còn để cho hắn càn rỡ hôn lên .

Nàng tuyệt đối không ngờ được nụ hôn của hắn khiến cho nàng thỏa mãn rên rỉ thành tiếng, nhưng mà nàng không thể kiềm chế được, tư vị này thật sự là rất hoàn mỹ.

Rất được, nàng cơ hồ suy nghĩ cả ngày.

Hiện Viên Sơ dĩ nhiên sẽ không giễu cợt vẻ mặt say mê của nàng, bởi vì chính hắn cũng giống y như vậy.

Suốt một ngày hôm nay trong đầu hắn chỉ lặp đi lặp lại hình ảnh hai người cùng nhau đảo lồi, hiện tại tự nhiên học được có da có thịt (đại loại là học được rất thuần thực).

Hắn lưu luyến cắn mút cánh môi của nàng thêm vài lần, đầu lưỡi mạnh mẽ tiến vào chiếm lấy hương thơm trong khoang miệng nhỏ nhắn, nhanh chóng cùng với chiếc lưỡi thơm tho của nàng dây dưa không ngừng.

Muốn tránh cũng không được nàng chỉ có thể thuận theo, khả năng học tập tiếp thu của hắn thật sự là rất cao khiến cho nàng phải tỉ mỉ đánh giá một phen, tay nhỏ mềm mại vô lực khoắc lên trên bờ ngực rắn chắc của hắn.

Tay của hắn gắt gao đè chặt ở phía dưới eo thon của nàng, lại càng thêm ôm chặt nàng vào trong ngực, cho đến khi đường cong thân thể của nàng và hắn cuối cùng cũng dán chặt vào nhau, không một khe hở mới thôi.

Ở tư thế này, nàng đương nhiên có thể cảm nhận được bụng dưới và vật cứng xao động ở giữa hai chân của hắn đang cực kỳ căng thẳng. Mà hắn, lại một mực mất hồn ma sát trong bắp đùi mềm mại của nàng.

Lý Mạt Nhi cực kỳ bội phục chính mình, tại thời điểm then chốt cần phản ứng nhanh như thế này, lại còn có thể do dự có nên để cho hắn tiếp tục hay không?

Ừm. Thật ra thì nàng cũng.

“A!” Nàng khê kêu lên một tiếng, phát hiện hắn đã ôm nàng lên, để cho hai chân của nàng móc qua thắt lưng cường tráng của hắn, đồng thời để cho vật cứng ở giữa hai chân ma sát qua lại với bắp đùi nhạy cảm của nàng.

“Trẫm có thể không?” Âm thanh của hắn cơ hồ muốn phát run.

Hắn không ngờ được bản thân hắn thế nhưng lại thật sự không dám cưỡng bức nàng. Hắn hi vọng nàng cam tâm tình nguyện.

“Đến trên giường đi.” Đầu nhỏ gục xuống nằm ở trên đầu vai hắn, cái miệng nhỏ nhắn hướng về phía lỗ tai của hắn thổi khí nóng.

Nếu như hắn đang trưng cầu sự đồng ý của nàng, như vậy đây chính là câu trả lời của nàng.

Tối nay, nàng nguyện ý trở thành người của hắn.

Trên người Lý Mạt Nhi chỉ mặc một chiếc áo mỏng, bên trong là cái yếm cùng với quần lót, hiện tại toàn bộ đều đã bị Hiên Viên Sơ cởi ra sạch trơn.

Nàng then thùng đưa tay lên che mặt, thân thể trần truồng giống như con tôm nhỏ bị nấu chín từ đầu đến đuôi cuộn mình ở trên giường nệm, dây cột tóc ở trên đầu đã bị tháo ra, tóc đen xõa dài đến eo tôn lên da thịt trắng nõn của nàng, tạo thành một cỗ kích thích thị giác mãnh liệt.

Hiên Viên Sơ đứng ở mép giường hai mắt đăm đăm nhìn chằm chằm thân thể cực kỳ nhỏ bé ở trên giường, tâm mắt tham lam không muốn bỏ sót bất kỳ một chỗ nào dù rất nhỏ, cuối cùng trở lại trên hai tay đang che kín gương mặt của nàng.

“Không cần che.” Hắn bò lên giường, chuyện thứ nhất chính là kéo hai tay của nàng ra.

Lúc này nàng mới nhìn thấy rõ ràng, hắn đã sớm đem chính mình cởi ra sạch trơn, thân thể trần truồng trôi qua quỳ gối ở hai bên đùi của nàng.

Hơn nữa hắn đâu phải là Bạch Trảm Kê? Cơ ngực của hắn cũng còn lớn hơn cả bộ ngực phát triển chậm của nàng, cơ bụng ở phía dưới còn hiện rõ tám múi!

Ở niên đại không có phòng tập thể thao này, hắn có thể có được dáng người như vậy thật sự là rất đáng khen ngợi.

Lý Mạt Nhi nuốt nước miếng, lần đầu tiên phát hiện thì ra bản thân nàng lại thích người có cơ bắp, hiện tại nàng thế nhưng cả người đều nóng ran, đôi môi trở nên khô khát, cảm giác này đại khái chính là cái mà người ta gọi là dục hỏa thiêu đốt ư?

“Lá gan thật lớn, dám... nhìn chằm chằm nam nhân như vậy?” Đầu ngón tay của hắn nhẹ nhàng nắm được cằm của nàng, nhìn đôi mắt long lanh của nàng, cảm giác khác thường lại một lần nữa di chuyển khắp thân thể của hắn.

“Thế nào, ngươi còn sợ bị người ta nhìn sao?” Nàng ngược lại còn hást cằm lên hỏi.

Chỉ bằng lời nói và hành động trái phép tắc của nàng, hắn đã sớm có lý do đem nàng nghiêm hình tra khảo, nếu không thì cũng nên trục xuất khỏi cung sau đó nhắm mắt làm ngơ mới đúng, nhưng hắn không muốn, cứ cố tình luyến tiếc không nỡ buông.

Từ sau khi biết nàng, hắn liền thể nghiệm đủ loại tư vị trước nay chưa từng trải qua, thấy nàng nhanh mồm nhanh miệng tức chết người sẽ cảm thấy vui mừng hưng phấn, thấy nàng thân thiết với các nam nhân khác sẽ ghen tỵ, thấy nàng cự tuyệt mình đến gần sẽ tay chân luống cuống, cứ như thế then quá thành giận đánh nàng một trận, sau đó thấy nàng lại chịu tiếp cận mình, lại khiến cho hắn còn thỏa mãn hơn so với khi đánh thắng trận.

Những thứ này, cực kỳ giống như ngọt bùi đắng cay của tình yêu mà trên sách miêu tả, hơn nữa hắn đối với nàng còn có dục vọng dâng trào mãnh liệt khác thường.

Hắn yêu nàng, đây chính là đáp án?

“Không sợ. Trẫm đặc biệt cho phép nàng nhìn, còn cho nàng vuốt ve, được không?” Hấn nói xong liền nắm lấy tay nàng đặt lên lồng ngực của hấn.

“Sờ liền sờ!” Nàng cắn chặt môi nhịn xuống xúc động muốn liếm môi, hai tay dao động qua lại ở trên người hấn, cẩn thận cảm nhận xúc cảm mềm mại mang theo cứng rắn.

Chỉ là vuốt ve như vậy, nàng lập tức liền mong đợi chuyện kế tiếp, tại sao nàng lại háo sắc như vậy chứ?

Nàng xấu hổ liền muốn lấy tay ra, nhưng lại làm cho vẻ mặt thỏa mãn của nam nhân dừng lại, bỗng chốc liền dời xuống phía dưới.

Nàng vẫn luôn cố gắng né tránh tầm mắt nhưng cuối cùng cũng vẫn rơi vào giữa hai chân của hấn, sau đó liền có cảm giác giống như dòng máu đang chảy khắp người đều đã vọt lên trên khuôn mặt của nàng, khiến cho nàng đầu vầng mắt hoa.

“Quá.” Lớn.

Vật tương trưng cho nam tính đầy đặn to dài, hiện tại đã hoàn toàn hưng phấn dựng đứng, đồng thời nhanh chóng dán lên bụng dưới của nàng, vật cực kỳ vĩ đại ở trước mắt hiện tại đang có chất lỏng óng ánh nhỏ giọt.

Hiển nhiên hấn là thân thể nam tính hoàn toàn thành thực, mà nàng lại là dáng người nhi đồng chậm dậy thì, thật sự có thể hoàn toàn tiếp nhận hấn sao?

“Vuốt ve Trẫm.” Hấn ép buộc tay của nàng nâng lên vật thể giống như lửa nóng, đồng thời hấn cũng thở gấp trong lòng cũng có chút ngượng ngùng.

Nhưng mà để cho nàng sờ như vậy, hấn cũng sắp chịu không nổi rồi.

Nàng nghe lời cầm lấy chỗ yếu ớt kia của hấn, nhìn nét mặt cực kỳ hưng phấn của hấn, khiến cho da đầu nàng cũng theo đó mà nóng lên.

“Người cũng vuốt ve, vuốt ve ta.” Nàng chủ động lôi kéo một bàn tay của hấn tới giữa chân của mình thăm dò.

Động tác mạnh dạn của nàng khiến cho hấn cả người căng thẳng, kích tình mãnh liệt hoàn toàn phá vỡ sự tự chủ còn sót lại không bao nhiêu của hấn.

Hấn liếm liếm môi, lấy tay của nàng ra, sau đó mở rộng hai chân của nàng, đem chỗ non nớt nhất giữa hai chân của nàng hoàn toàn thu hết vào đáy mắt.

Lông tơ ở nơi đó thừa thớt, lộ ra trên làn da trắng nõn mê người gần như trong suốt của nàng, cảnh đẹp này khiến cho hấn không nhịn được cúi đầu xuống, đầu lưỡi lập tức tấn công trực tiếp vào điểm trọng yếu của nàng, thăm dò khe hở đã có chút dịch ướt trào ra.

“A!” Nàng ôm lấy đầu của hấn, hạ thân lại không tự chủ được đón lấy đầu lưỡi linh hoạt của hấn.

Vật mềm ướt nhanh chóng khiến cho khe hở chảy ra nhiều dịch hơn, toàn bộ lập tức chảy vào trong miệng của hấn.

“Rất ngọt!” Hấn nói như vậy xong lại tiếp tục liếm liếm hoa huyệt ướt át kia không ngừng, không quên trêu đùa viên trân châu ẩn giấu ở bên trong, vừa mút vừa liếm, giống như đó là tư vị ngon nhất trên đời là món ngon quý giá hiếm lạ.

“A. . . không. như vậy ta sẽ.” Cả người nàng bỗng chốc căng thẳng, cảm giác giống như từng đợt thủy triều từ trong thân thể cực kỳ ảm áp của nàng chảy ra ngoài.

Lúc này Hiên Viên Sơ mới ngồi dậy, hài lòng nhìn thiên hạ dưới thân bởi vì cao trào mà hưng phấn đến phát run.

Hấn thích nhìn dáng vẻ nhanh mồm nhanh miệng đặc ý vênh vác của nàng, lại càng thích nhìn dáng vẻ yếu điệu cầu xin như hiện tại, khiến cho hấn có loại cảm giác chinh phục rất sướng khoái.

“Bắt đầu từ bây giờ, nàng chính là nữ nhân của Trẫm.” Một tay của hấn kéo nàng hướng về phía mình.

Hai chân mảnh khảnh mềm nhũn của nàng khoác lên ngang hông của hắn, vật nóng cứng rắn thẳng đứng cuối cùng cũng chống đỡ ở phía trước nụ hoa đang chảy dịch vận sức chờ phát động.

Nàng vô thức cọ xát chỗ nóng bỏng kia, cuối cùng chỉ cảm thấy bản thân giống như bị vết sạch, khổ sở khó nhin.

“A, Trầm hiện tại liền cho nàng.”

Nàng mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng cười trầm thấp của hắn, sau đó cảm thấy có một cổ sức mạnh đang mạnh mẽ chen vào trong thân thể của nàng.

.

Sau khi chân chính có được nàng, tư vị vui sướng khi thể xác và tinh thần đều hợp nhất khiến cho Hiên Viên Sơ cực kỳ hài lòng, dự vọng lại càng lớn hơn lúc trước.

Vật cứng lại một lần nữa chống đỡ ở giữa hai chân khiến cho Lý Mạt Nhi không thể không giương mắt lên nhìn về phía nam nhân kia, thể nhưng lại phát hiện dự vọng trong mắt hắn so với vừa rồi còn nồng đậm hơn, không nhìn được phát ra một tiếng than nhẹ.

Đột kích tình mãnh liệt này sẽ vĩnh viễn không ngừng, xem ra nàng tránh không thoát rồi.

“Mạt Nhi cô nương”

“Mạt Nhi cô nương! Mạt Nhi.”

Ai vậy? Âm ỉ chết đi được...!

Lý Mạt Nhi ở đáy lòng mắng một tiếng, từ từ tỉnh táo lại, chỉ là mắt còn chưa muốn mở ra.

Nàng chỉ cảm thấy bản thân rất mệt mỏi, cũng không muốn nhúc nhích.

“Mạt Nhi cô nương mau dậy đi, tới giờ dùng bữa rồi!”

Đây không phải là giọng nói của Uyển Nhi sao? Nàng ấy đưa cơm tới cho nàng ăn à? Nhưng mà nàng còn muốn nằm lại trên giường thêm một chút.

“Ừm. Đợi một chút. Uyển Nhi, để cho ta ngủ thêm một lát nữa thôi.” Nàng vẫn tiếp tục nhắm chặt hai mắt lại.

“Mạt Nhi cô nương, đợi một chút nữa thức ăn sẽ lạnh, Hoàng Thượng vẫn đang đợi người cùng nhau dùng bữa sáng đây, người mau dậy đi.” Uyển Nhi hiển nhiên là không chịu buông tha.

“Lạnh thì lạnh, đợi ta một chút.” A, không đúng.

Nàng nghi hoặc nhăn mày lại, từ từ mở to hai mắt.

Vật đầu tiên đập vào mắt nàng chính là hoa văn được chạm trổ trên nóc giường, quay đầu lại, liền nhìn thấy Uyển Nhi mặc cung trang màu hồng, nàng ấy vừa nhìn thấy nàng đã tỉnh liền đối với nàng lộ ra một nụ cười kỳ quái.

Lý Mạt Nhi muốn hỏi nàng ấy tại sao lại cười như vậy? Nhưng mà nàng căn bản còn chưa kịp mở miệng, nguyên nhân thứ nhất chính là bởi vì Uyển Nhi đã nhanh chóng rời khỏi phòng, còn một nguyên nhân khác chính là “Người khác” duy nhất vẫn còn ở trong phòng lúc này, lại chính là Hoàng Đế toàn thân mặc y phục màu đen thêu chỉ vàng.

Hiên Viên Sơ tâm tình cực kỳ tốt hướng về phía nàng cười không ngừng, cười đến giống như con mèo ăn trộm được cá. Hắn. Nàng. Hắn. Nàng.

Đủ mọi chuyện xảy ra đêm qua giống như thủy triều xông tới, nàng lập tức cảm nhận được tư vị băng hỏa ngũ trọng thiên, thân thể bỗng chốc nóng ran bỗng chốc lại rét run, trên mặt đủ loại biểu tình thay đổi có thể đếm rõ số lượng.

“OH! NO!” Nàng ôm đầu kêu to.

” dày nồng là cái gì vậy?” Hiên Viên Sơ hiển nhiên là không có cách nào hiểu hết được tâm tình của nàng, hẩn mang theo vẻ mặt tươi cười đi về phía nàng.

Trải qua đêm qua, hẩn phát hiện nàng nhìn như thế nào cũng đều rất đáng yêu, nhưng mà hẩn vẫn còn chưa quá cao hứng khi bị người ta chỉ vào lỗ mũi.

“Cung nữ kêu nàng nửa ngày nàng đều không có phản ứng, có phải Trầm đã khiến nàng mệt muốn chết rồi hay không?” Hẩn bắt lấy ngón tay ngọc ngà thon dài trước mắt, còn tiến tới khước miệng hôn một cái.

Lý Mạt Nhi cảm thấy không rõ ràng lắm là bởi vì lời nói của hẩn cùng với động tác của hẩn, dù sao hiện tại nàng thật sự là rất mắc cỡ chỉ hận không thể tìm một cái động dưới đất mà chui xuống.

“Tại sao ngươi vẫn còn ở nơi này?” Giọng nói của nàng còn yếu ớt hơn gấp mười lần tiếng hét sợ hãi vừa rồi.

“Tại sao Trầm không thể ở chỗ này?” Hẩn đặt mông ngồi xuống giường, một tay duỗi ra ôm lấy thân thể của nàng, dùng thân thể cao to bao vây thật chặt tiểu cô nương cùng với cái mền.

Nàng cố gắng đè xuống e lệ giải thích: “Sẽ bị người khác nhìn thấy nha! không phải Uyển Nhi đều đã thấy rồi sao? Hiện tại khẳng định là nàng ấy đã đi nói khắp nơi rồi.”

“Thì cứ để cho nàng ấy đi nói, nàng lo lắng cái gì? Dù sao chuyện này sớm muộn gì người trong thiên hạ cũng sẽ biết.” Hiên Viên Sơ không chút phật lòng.

“Tại sao người trong thiên hạ sẽ biết? Người không có việc gì lại nói với người trong thiên hạ làm cái gì?” Nàng giật nảy người.

Hẩn cười ra hai tiếng trầm thấp, nắm lấy chiếc cầm màu hồng phấn đang phình ra của nàng.

“Trầm muốn lập phi, người trong thiên hạ sao có thể không biết?”

“Lập phi? Là ta sao? Ta không muốn!” Lý Mạt Nhi đột ngột hất tay của hẩn ra, chịu đựng cơn đau nhức đang lan khắp toàn thân, thối lui đến trong góc.

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng lác đác đến nỗi sắp rơi xuống, ánh mắt của Hiên Viên Sơ lạnh xuống.

“Không cần? Tại sao?” Nàng cho rằng hẩn có thể tùy tiện để cho người khác làm phi tử của hẩn sao?

“Vậy ngươi nói trước đi tại sao ngươi lại muốn lập ta làm phi?” Sắc mặt của nàng cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“Trầm muốn lập nàng làm phi, đương nhiên là vì Trầm thích.”

“Yêu thích ta?” Nàng mĩa mai, sau đó không khách khí liếc mắt khinh thường, rồi mới tiếp tục nói tiếp: “Sự yêu thích của ngươi có thể kéo dài bao lâu? Hôm nay thích ta, ngày mai lại thích người khác, không tới bao lâu phi tử hậu cung của ngươi cũng đủ lập thành một đội quân rồi.”

“Trầm là Hoàng Đế.”

“Đúng! Ta biết rõ, cho nên ta không muốn trở thành một trong số những nữ nhân trong tam cung lục viện của ngươi, cảm ơn.” Lần này nàng thần nhiên quay mặt đi, không nhìn hẩn nữa.

“Nếu như nàng không thích, Trầm có thể lập tức đưa những Mỹ Nhân kia ra khỏi cung, nàng sẽ là phi tử đầu tiên của Trầm.”

Dù sao đi nữa hẩn cũng không yêu thích những nữ nhân kia.

“Đầu tiên cũng không phải là người cuối cùng, đúng không?” Giọng điệu của nàng bình tĩnh, một lần nữa quay đầu lại nhìn về phía tròng mắt sâu thẳm giống như bầu trời buổi đêm không có một ánh sao của hẩn.

Dưới ánh nhìn nghi hoặc của hẩn, nàng mới buông ánh mắt xuống trở nên nhu hòa hơn, nói tiếp.

“Có lẽ ngươi sẽ cảm thấy ta không biết phân biệt, nhưng mà ta. thật sự không muốn trải qua cuộc sống như thế. Ta tới nơi này không phải là vì muốn trải qua cuộc sống như thế nên mới tới. Mặc

dù ta cũng không phải là tự nguyện đi tới nơi này, nhưng mà. Thôi, bỏ đi. Dù sao ý của ta là, ta giống như. Giống như cũng thích người.”

“Vây vì sao nàng.” Hần mới vừa muốn nói liền bị nàng ngăn lại.

12. Chương 12

“Ta thích người...người thích ta, vậy chúng ta cứ như vậy ở chung một chỗ là được rồi! Ta muốn nói là, không cần để cho người trong thiên hạ biết, cứ như vậy là tốt rồi. Nếu như người lại thích một nữ tử nào đó, cứ việc nói cho ta biết, đừng ngại, ta sẽ rời đi.” Có lẽ hiện tại nàng nên rời đi, nhưng mà. Nàng vẫn là không bỏ được.

“Tại sao nàng lại muốn rời đi?” Hần chưa bao giờ nghe qua chuyện như vậy, càng không nghĩ tới sẽ có một nữ tử không muốn làm phi tử danh chính ngôn thuận của hắn.

“Ta không có biện pháp trải qua tháng ngày cùng người khác tranh đoạt, người nhìn tính tình này của ta thì cũng biết, nếu thật muốn giở thủ đoạn cung đấu, nhất định chết chắc không thể nghi ngờ nha!” Nàng bắt đầu dĩ liếc hắn một cái.

“Xem ra nàng cũng có mấy phần biết tự lượng sức.” Hần cuối cùng cũng không nhẫn tâm.

“Cho nên, đến lúc đó nhớ thả cho ta một con đường sống, làm ơn làm ơn.” Nàng cười cười giống như đang nói giỡn với hắn, nhưng đáy lòng lại căng thẳng thật chặt lại.

Đến lúc đó, nàng thật sự có thể rời đi một cách nhẹ nhõm sao?

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Lý Mạt Nhi, Hiên Viên Sơ một chút cũng không vui, lời nói của nàng ở trong lòng hắn từ từ lên men, khiến cho cho hắn cảm nhận được đủ loại ngũ vị tạp trần.

Hắn thế nhưng lại muốn thuyết phục một nữ tử an tâm làm phi tử của hắn?

Cũng được, ai bảo hắn chỉ chung tình với một mình nàng.

“Trẫm vẫn muốn lập nàng làm phi.” Hần giơ tay ngăn lại kháng nghị của nàng: “Nàng có từng nghĩ tới cha mẹ ở kinh thành không? Nàng không danh không phận ở lại trong cung ngày đêm với Trẫm, cha mẹ nàng sẽ có cảm tưởng gì?”

Quan trọng hơn là, hắn không muốn ý trung nhân của mình bị người ta chỉ chỗ ở sau lưng.

“Trải qua lời nói của người này đến người kia, thật sự là sẽ rất dọa người. Ý ta muốn nói là, chuyện của chúng ta bị truyền đi, cha mẹ nhất định sẽ phải nghe không ít lời ong tiếng ve.” Phải chịu đựng ánh mắt xem thường của người đời, nàng lập tức giải thích rõ ràng.

“Cho nên hiện tại hãy nghe lời Trẫm, làm phi tử của Trẫm, để cho người trong thiên hạ biết nàng là nữ nhân của Trẫm. Trẫm cũng sẽ cố gắng chiếu cố tiệp vũ Lý Gia cùng với cha mẹ nàng, để cho nàng an tâm ở lại trong cung cùng với Trẫm.”

Hắn đều đã thay nàng nghĩ xong, nàng cũng không có cách gì tiếp tục từ chối nữa? Nhưng mà “Trước tiên người phải đồng ý với ta, hậu cung này nếu như xuất hiện nữ nhân thứ hai, thì người phải để cho ta rời đi.”

“Nếu như nàng thật sự cảm thấy như vậy mới tốt, Trẫm liền đáp ứng nàng.” Hần vừa nói xong liền mở rộng hai cánh tay, nhìn nàng nhu thuận bò vào trong lòng ngực của hắn, hắn liền có một loại cảm giác rất hài lòng.

Chuyện Hiên Viên Sơ lập phi cứ như vậy liền quyết định xuống.

Một tháng sau, Lý Mạt Nhi ở dưới sự chứng kiến của văn võ bá quan, trở thành phi tần đầu tiên được Hiên Viên Sơ đưa vào hậu cung, thậm chí Hiên Viên Sơ còn vì nàng mà đưa hết toàn bộ Mỹ Nhân hậu cung ra khỏi Hoàng Cung, quyết tâm độc sủng một mình nàng. Nhưng tất cả những thứ này so ra đều kém hơn dung mạo “Kinh người” chỉ công khai trong vài phút đã kinh động toàn bộ mọi người của nàng, trong khoảng thời gian ngắn nàng và tiệp vũ Lý Gia song song trở thành đề tài sốt dẻo nhất của dân chúng trong cả nước.

Bên trong Lũng Tâm Trai, vẫn giống như trước chỉ có Hiên Viên Sơ, Phục Khuyết, Liên Bình cùng với Phúc tổng quản.

“Hoàng Thượng, vi thần nghe Chu Thượng Thư nói, lão già Ngụy Huệ kia đã tìm được Vĩnh Lạc Công Chúa rồi, chuyện này là thật sao?” Phục Khuyết bắt chéo hai chân, uống ly trà do Liên Bình đưa tới.

“Không tin người cứ việc đi hỏi Tả Tướng.” Hiên Viên Sơ nghiêng người dựa vào trên nhuỷ tháp, không chút để ý lên tiếng. “Lão già kia nếu như chịu để ý đến ta, thì trên trời cũng muốn hạ hồng thủy xuống rồi.” Phục Khuyết hừ lạnh, rồi lại uống tiếp một ngụm trà.

“Ai bảo người không chịu vào triều sớm một chút chính tai nghe thử hần nói như thế nào.” Hiên Viên Sơ liếc hần một cái, vẫn cứ cố tình không nói rõ ràng.

Khuôn mặt tươi cười của Phục Khuyết không chút thay đổi, cất cao giọng nói: “Vi thần mới đi du ngoạn từ Đông Linh Thành trở về, đêm qua thân thể cảm thấy khó chịu, sợ rằng liên lụy đến long thể của Hoàng Thượng cho nên cả đêm mới thượng tấu xin nghỉ, nhưng sáng nay vi thần cảm thấy tinh thần sảng khoái, hiện tại không phải là đã lập tức vào cung thỉnh an Hoàng Thượng hay sao?”

— “Tinh thần sảng khoái? Là ngủ đủ rồi đi?” Hiên Viên Sơ nhướn mày cười lạnh.

“Ha ha ha.” Phục Khuyết ngược lại không có phủ nhận, mà là Liên Bình ở bên hần thay hần đỏ mặt.

“Dù sao lời nói của Ngụy Huệ là thật hay giả thì cũng sẽ nhanh chóng biết được thôi, hần nói sẽ đích thân dẫn người tới đây.”

“Vĩnh Lạc Công Chúa hiện tại ở trong Tướng phủ sao?” Phục Khuyết nói xong liền đem ly trà để xuống.

“Nếu không người cho rằng hần có thể sắp xếp người ở nơi nào?” Hiên Viên Sơ nắm mấy quả nho ở trong chiếc chén bằng thạch anh lên ném vào trong miệng.

Ăn xong rồi, hần sờ sờ bụng, Phúc tổng quản tinh mắt hiểu ý lập tức phân phó cung nhân đi chuẩn bị một chút điểm tâm. “Xem ra Ngụy Huệ khẳng định là rất đặc ý, không chính xác mà nói là còn đặc ý hơn cả Hoàng Thượng nha! Theo vi thần thấy, đôi mắt khắp thiên hạ, sợ rằng không có người nào muốn tìm được Vĩnh Lạc Công Chúa hơn hần. Ngay cả vi thần thân là thúc phụ của Vĩnh Lạc, cũng không có để tâm giống Tả Tướng như vậy đâu!”

“Để tâm liên đại biểu trong lòng có toan tính, Trẫm chờ xem hần muốn toan tính cái gì.” Sắc mặt Hiên Viên Sơ hiểm khi lộ ra một tia lạnh lùng.

Những người quen thuộc với hần cũng biết, trước giờ hần tính tình hiền hoà nhưng cũng không phải là người ăn lạt.

“Đúng vậy, bắt được Công Chúa tiền triều cho dù không hỏi qua Hoàng Thượng liền xử trảm cũng là hợp tình hợp lý, nhưng mà Tả Tướng này lại giữ lại một mạng của Vĩnh Lạc, không biết là có dụng ý gì?”

“Lời này của người nói ra cũng thật nhẫn tâm, cháu gái ruột chết không có gì buồn tiếc sao?”

“Nếu để đứa bé kia trở thành con rồi, vi thần cho là nên như vậy.” Phục Khuyết cúi đầu hạ lông mi xuống, cánh tay Liên Bình đồng thời đặt lên đầu vai của hần, vỗ nhẹ.

Đối với suy nghĩ của Phục Khuyết, cũng là cùng tâm đầu ý hợp với hần, Hiên Viên Sơ đương nhiên hiểu rất rõ.

Hoàng Hậu và Công Chúa tiền triều có thể nói là hai cây gai trong tim Phục Khuyết. Thật ra thì hần tương đối kính trọng Hoàng Hậu Đông Vân của tiền triều, trước khi nàng và Vĩnh Lạc Công Chúa vào ở trong lãnh cung, hần thường xuyên vào cung thăm họ. Trước lúc tạo phản, hần còn thường xuyên đem bộ dạng đáng yêu ngây thơ của Vĩnh Lạc treo ở ngoài miệng, thậm chí hần còn yêu cầu Hiên Viên Sơ sau khi lên ngôi hãy bỏ qua ẹ con hai nàng, nhưng mà chuyện này, đã vượt ra khỏi kế hoạch của bọn họ.

Phục Khuyết yêu Liên Bình không yêu giang sơn cũng không hối hận đã chủ đạo cuộc tạo phản này, hần hối hận chính là hần đã gián tiếp thúc đẩy Đông Vân hương tiêu ngọc tấn còn có Vĩnh Lạc mất tích. Hần đương nhiên hi vọng Vĩnh Lạc vẫn còn sống trên đời này thật tốt, trải qua một cuộc sống không phiền không lo.

“Hoàng Thượng, nô tài đã phân phó Ngự Thiện Phòng làm chút điểm tâm, người có muốn đưa vào hay không?” Phúc tổng quản cung kính thở dài.

“Đưa vào đi.” Hiên Viên Sơ ngồi thẳng người, trong tay nắm mấy quả nho, con người lộ ra lưỡi biếng không chút nào để ý tới hướng cửa ra vào.

Phụt một tiếng! Quả nho nát, chất lỏng chảy ra tay hắn.

Lý Mạt Nhi theo mấy tên cung nhân bưng một chén nhỏ đi tới, cũng không để ý tới người khác nàng vừa đi vừa nhảy, cứ như vậy trực tiếp chạy đến trước mặt hắn mới đứng lại.

Thấy nàng, hắn mới phát hiện bản thân lại nhớ nàng, rõ ràng sáng sớm hôm nay vừa mới tách ra.

“Sao nàng lại tới đây?” Trong đáy mắt và lời nói của hắn hoàn toàn không có ý trách cứ, khiến cho Lý Mạt Nhi rất hài lòng.

Kể từ sau khi nàng và hắn có da thịt thân thiết, bọn họ hiện tại cơ hồ là như hình với bóng, trừ thời điểm hắn làm chuyện đứng đắn ra, nàng cơ hồ đều là bị hắn ôm vào trong ngực, nếu không thì cũng sẽ là tay trong tay, những lời tâm tình lưu luyến lại càng thêm không thiếu được. Lúc này chỉ mới tách ra nửa ngày, nàng đã thấy rất nhớ hắn rồi!

“Nhớ chàng thôi!” Nàng lặng lẽ ghé vào lỗ tai hắn nói một câu, cố ý trêu chọc khiến hắn đỏ mặt.

Bây giờ nàng mới biết, hắn thật ra thì vẫn còn rất ngây thơ, nàng có thể nói là mối tình đầu của hắn nha! Chuyện này khiến cho nàng vừa nghĩ tới liền âm thầm dễ chịu không ngừng.

Từ trong đáy mắt nàng thấy được vài tia nghịch ngợm, Hiên Viên Sơ bắt đắc dĩ lắc đầu một cái.

“Trẫm thấy nàng là cố ý không để cho Phúc tổng quản thông báo, cố ý muốn hù dọa trẫm.”

“Chàng đây không thể trách ta nha! Ai bảo chàng đặt cho ta cái danh hiệu kỳ quái kia, Mạt Phi, Mạt Phi, nghe liền thấy kỳ quái, nếu như kêu Mạt Phi giá lâm, người không biết sợ rằng còn có thể hỏi lại một câu, chẳng lẽ cái quái gì đến đây à?” Nàng nói lý lẽ hùng hồn.

Làm phi tử của hắn cũng đã nửa tháng, cái gì cũng tốt, tất cả đúng như hắn đã nói, nàng ở trong cung rất được ưa thích.

A, ngay cả cha mẹ đang ở bên ngoài cung cũng được ăn thơm uống cay, cuộc sống của Lý Mạt Nhi nàng cứ bình ổn trôi qua một cách vô cùng thoải mái, ngoại trừ cái danh hiệu Mạt Phi này, khiến cho nàng vừa nghe xong trên đầu liền đầy vạch đen.

“Khụ!”

Một tiếng cười vang lên cắt đứt lời oán trách của Lý Mạt Nhi, mắt to của nàng lập tức tìm được Phúc tổng quản, người sau lập tức giơ hai tay kêu oan.

“Khụ, đây là Mạt Phi lần đầu tiên gặp qua Khuyết Vương và Liên tổng quản đúng không?” Đầu ngón tay của Hiên Viên Sơ chỉ về phía hai người đã bị xem nhẹ một lúc lâu.

“Đã nói là không nên gọi ta như vậy rồi!” Cái miệng nhỏ nhắn của Lý Mạt Nhi cong lên thật cao, sắc mặt tràn đầy không tình nguyện đem thân thể chuyển tới bên cạnh, ai biết vừa xoay người liền thiếu chút nữa là khiến cho cái cổ của nàng bị trẹo.

“Khuyết Kiên!”

Nàng sợ hãi kêu to một tiếng khiến cho cung nhân thiếu chút nữa làm đổ khay điểm tâm, một hai người mặt trắng bệch vội vàng đặt điểm tâm xuống rồi chạy thật nhanh. Bên trong Lũng Tâm Trai rất nhanh chỉ còn dư lại đội ngũ ban đầu, lúc này lại có thêm một Lý Mạt Nhi.

Hiên Viên Sơ kinh ngạc nhìn Lý Mạt Nhi tiện tay đặt chiếc chén nhỏ trên tay vào trong tay hắn, sau đó vọt tới trước mặt Phục Khuyết, nàng làm như vậy không phải là để thỉnh an, mà là để nàng có thể thuận tiện cẩn thận đánh giá gương mặt kia của Phục Khuyết.

Ở trước mặt hắn quan sát nam nhân khác ư?

“Nàng còn không mau tới đây cho Trẫm!” Hắn dùng sức đặt chiếc chén nhỏ lên trên bàn nhỏ ở bên cạnh nhuyễn tháp, sắc mặt cực kì khó coi.

Trên căn bản, trong phòng này trừ Lý Mạt Nhi, sắc mặt của mọi người đều khó coi giống như hắn.

Nàng thân là phi tử của Hoàng Đế lại không hề biết phép tắc, thế nhưng lại đưa tay chỉ vào Khuyết Vương Gia người dưới một người, trên vạn người, loại hành động không có khuôn phép như vậy khiến cho sắc mặt của Phúc tổng quản và Liên Bình đều bị hù đến trắng bệch.

“Người, người, người là Khuyết Kiên?”

Gương mặt này rõ ràng chính là ca ca cùng cha khác mẹ của nàng ở kiếp trước nha! Màu da của Hiên Viên Sơ và Toàn Thế còn có chút không giống nhau, thế nhưng người này, gương mặt này, cùng với Khuyết Kiên mà nàng quen biết căn bản là cùng một khuôn mẫu in ra .

“Khụ. Bổng vương không thiếu tiền.” Phục Khuyết hiềm khi bị người ta chỉ vào lỗ mũi nhưng lại không hề cảm thấy tức giận chút nào cả.

Trên mặt của hắn ngoại trừ ngạc nhiên còn có vui mừng.

Nguy rồi!

Khóe miệng Hiên Viên Sơ co quắp, lập tức tiến lên đem người kéo trở lại.

“Trời ơi! Chàng chờ một chút đã!”

Nàng còn dám giầy dụa?

Hiên Viên Sơ hít sâu mấy hơi, liều chết đè xuống tâm tình kích động muốn rống giận, dùng sức kéo nàng trở về trên nhuyễn tháp mà hắn vừa mới ngồi.

Sự kiềm chế của Hoàng Đế và sự phản nghịch của Mạt Phi khiến cho Phục Khuyết và Liên Bình ở đối diện vừa nhìn một cái, trên mặt của bọn họ đều không che giấu nổi sự hiếu kỳ.

Đồng thời cũng chuyển ánh mắt hỏi thăm về phía Phúc tổng quản, Phúc tổng quản có vẻ cũng xấu hổ liền che mặt lại.

Phi tử được Hoàng Thượng độc sủng điểm khiến cho người ta kinh ngạc hình như không chỉ có dung mạo.

“Trời ơi! Muội là Lý Mạt Nhi! Huynh có nhớ không? Lý, Mạt, Nhi!” Lý Mạt Nhi chỉ chỉ vào mình, dáng vẻ khẩn thiết khiến cho Hiên Viên Sơ nhìn thấy thiếu chút nữa là hộc máu.

Nàng cư nhiên ở trước mặt hắn nhiệt tình với nam tử khác như vậy?

“Bổng Vương khẳng định hôm nay là lần thứ hai gặp qua nương nương, lần đầu tiên là ở trên đại lễ lập phi tử xa gặp qua một lần.” Nhìn Hoàng Đế đen mặt, nói thật Phục Khuyết không nhịn được cười trộm ở trong lòng.

“A? Huynh thật sự không nhận ra muội sao? Huynh thật sự không phải là Khuyết Kiên sao?” Về mặt thất vọng của Lý Mạt Nhi khiến cho sắc mặt của Hiên Viên Sơ trong nháy mắt liền đen lại thêm một lần nữa.

“Bổng Vương thật sự không thiếu tiền.” Phục Khuyết nói như vậy chính mình cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng mà cũng không kỳ quái bằng vị phi tử mặt đỏ kia của Hoàng Đế.

Hóa ra Hiên Viên Sơ thích chính là bộ dạng như vậy? Khó trách mấy vị thiên kim đoan trang hiểu phép tắc ở hậu cung lại không lọt nổi vào mắt xanh của hắn.

“Nhìn cái gì?” Hiên Viên Sơ lập tức quăng tới cho hắn một ánh mắt sắc như dao, đối với việc Phục Khuyết đang nghĩ gì hắn rõ như bàn tay.

“Không có gì.” Phục Khuyết rất thức thời im lặng.

Hiên Viên Sơ trừng mắt nhìn hắn lần nữa rồi mới nhìn về phía Lý Mạt Nhi, nhưng không nghĩ tới nàng lại nhú chặt mi tâm tự mình lẩm bẩm “Chỉ có mình ta sao. . . .” Nói xong, đáng vẻ có chút thất hồn lạc phách.

“Mạt Nhi?” Hiên Viên Sơ lo lắng kéo nàng vào trong ngực. Thân thể nhỏ nhắn mềm mại không xương vỉnh viễn đều có thể làm cho đục vọng của hắn nóng rực, nhưng mà bây giờ, hắn chỉ quan tâm nàng đang suy nghĩ cái gì.

“Hả?” Lý Mạt Nhi vừa mới lấy lại tinh thần, liền đối diện với ánh mắt lo lắng của Hiên Viên Sơ.

Trong lòng nàng chợt mềm nhũn, đáy mắt nhiều hơn vài phần thư thái.

Coi như chỉ có một mình nàng ở chỗ này thì sao chứ? Hiện tại nàng còn có hắn mà!

“Mạt Phi. . . . Mạt Nhi bá kiến Khuyết Vương điện hạ.” Nàng cuối cùng cũng an phận thỉnh an với Phục Khuyết, nhưng lời nói lại có chút suy yếu rời rạc.

Trải qua một chút ồn ào mới vừa rồi Hoàng Đế cũng không nói chuyện, Phục Khuyết dĩ nhiên sẽ không so đo cấp bậc lễ nghi không đầy đủ của nàng, theo hắn thấy vị Mạt Phi này thật sự là rất rất thú vị.

“Mới vừa rồi Nương Nương luống cuống như vậy, chính là vì Bồn Vương lớn lên giống với cổ nhân của Nương Nương sao?”

“Thật sự là rất giống! Ngài là Khuyết Vương, quan hệ với Hoàng Thượng tốt như vậy. . . . ta muốn nói là rất tốt, tại sao đại lễ lập phi hôm đó ta lại chưa có thấy qua ngài?” Sắc mặt nàng lộ vẻ khó hiểu.

“Đại lễ hôm đó, Bồn Vương có chuyện quan trọng trên người không thể không rời tiệc sớm, nếu không thì hôm nay cũng sẽ không dọa tới Mạt Phi rồi.” Phục Khuyết tỏ vẻ đáng tiếc khiến cho Hiên Viên Sơ một bụng hỏa.

“Mạt Phi quả là trăm nghe không bằng một thấy, cách ăn mặc quả nhiên khác biệt rất thú vị.” Liên Bình đột nhiên mở miệng.

Lời này của hắn cũng không tính là khen tặng quá mức, Lý Mạt Nhi cho dù là ngày thường luôn lộ ra khuôn mặt không được xinh đẹp lắm, nhưng mà thật sự có thể khiến cho người ta có một loại cảm giác giống như tắm trong gió xuân.

“Cám ơn! Nhưng mà, huynh là ai?” Lý Mạt Nhi tò mò liếc nhìn nam nhân có khuôn mặt thư sinh đứng bên cạnh Phục Khuyết.

Sau khi Phục Khuyết chứng thực hắn không phải là Khuyết Kiền, nàng cũng liền mất đi hứng thú đối với hắn. Nói không chừng hắn chính là kiếp trước của Khuyết Kiền, dù sao Khuyết Kiền ở kiếp sau cũng chưa từng đối xử khách khí với nàng, nàng cũng không cần quá quen thuộc đối với hắn

13. Chương 13

“Tại hạ là Liên Bình, tổng quản Phủ Khuyết Vương.”

“Tổng quản? Thật là trẻ tuổi nha! Ta còn tưởng rằng tổng quản đều là người bảy tám chục tuổi!” Lý Mạt Nhi không hề hay biết một câu nói của mình sẽ khiến cho nét mặt già nua của Phúc tổng quản ở bên cạnh lập tức chuyển thành màu đen.

“Trẻ tuổi thì thế nào? Liên Bình là người của Khuyết Vương, nàng nên cách xa hắn một chút để tránh chọc giận tới Khuyết Vương.” Hiên Viên Sơ lạnh lùng ném ra lời cảnh cáo.

“Tại sao ta lại cảm thấy người tức giận là chàng đây chứ?” Lý Mạt Nhi kỳ quái nhìn hắn, sau đó trong nháy mắt mặt mày trở nên hớn hờ.

“A. . . . Ta biết rồi!”

“Biết cái gì?” Hiên Viên Sơ bị nàng nhìn đến mức có một luồng khí nóng xông lên hai má.

“Biết chàng đây là do ăn” Ánh mắt của nàng xoay tròn đảo qua đảo lại như tên trộm, nụ cười trên mặt cũng giống như tên trộm.

Hiên Viên Sơ mặt không đổi sắc, thật ra thì trái tim chính là đang bị nhấc lên cao vút.

Để người ta biết hẳn đường đường là một nam tử, còn là Đế Vương, lại vì một Tần Phi khẩn trương ăn giấm, mặt mũi biết để ở chỗ nào?

Thật ra thì trong lòng Lý Mạt Nhi cũng đang nghĩ như vậy, chỉ sợ đây chính là sức mạnh của tình yêu, thần kinh thô sơ của nàng thể nhưng lại có lúc cẩn thận tỉ mỉ như vậy?

Cặp mắt to tròn của nàng khê đảo, mỉm cười nâng chén nhỏ nàng mang từ Ngự Thiện Phòng tới lên, đưa tới trước mặt Hoàng Đế giống như đang hiến tặng vật trân quý.

“Ăn cái này đi!”

“Đây là cái gì? Tại sao Trẫm chưa từng thấy qua?” Hiên Viên Sơ thở phào một cái, đồng thời cũng tò mò nhìn chăm chăm vào thứ đặt bên trong chén nhỏ.

“Cái này gọi là dấm táo, ăn vào sẽ kích thích vị giác (khiến người ta ăn ngon miệng hơn) đấy! Ta thấy trên cây táo kết quả rất nhiều lại không ai hái thật sự rất đáng tiếc, cho nên mới mượn Ngự Thiện Phòng làm cái này. Ăn xong đảm bảo bữa tối chàng sẽ ăn nhiều thêm một chén cơm!” Lý Mạt Nhi nói xong còn rất đắc ý.

Mặc dù tài nấu nướng của nàng không giỏi, nhưng mà nàng cũng hiếm khi lại chịu nguyên ý theo mẹ học làm những món ăn như vậy, lại còn làm được rất tốt, nàng nghĩ đến liền làm thử, khẩu vị giống y đúc mẹ, vừa mới ăn hết một chén to, ít nhiều cũng làm vui đi nỗi nhớ quê của nàng.

“Ai giúp nàng hái táo?” Về mặt của Hiên Viên Sơ lập tức u ám nghĩ tới “Trọng điểm” .

Người thị vệ họ Vương kia đã sớm bị hấn phái đi trông nom chuồng ngựa rồi, nàng còn có thể tiếp tục trêu hoa ghẹo nguyệt sao?

“Yên tâm! Yên tâm! Lần này là ta kêu thị vệ công nhau trèo lên hái táo, ta cũng không có đụng vào ai hết!” Nàng gơ hai tay lên tỏ vẻ trong sạch.

Thật không nghĩ tới hẳn lại có thể dễ dàng ghen như vậy, làm ột Phi tử như nàng tràn đầy cảm giác thành tựu vừa thấy đắc ý vừa thỏa mãn!

Nghe xong lời giải thích của nàng, lúc này Hiên Viên Sơ mới an tâm bắt đầu cầm lát táo trong chén lên ăn.

“Như thế nào? Ăn ngon không?” Về mặt Lý Mạt Nhi đầy mong đợi.

“Ngon! Chua ngọt ngon miệng, quả thật là kích thích vị giác!” Hấn vừa lòng khen ngợi.

“Hoàng Thượng, có thể để cho Bồn Vương cũng được ném qua hay không?” Phục Khuyết không thềm để ý tới điểm tâm nhỏ rục rở muôn màu bày trong mâm, hai con mắt tham lam nhìn chăm chăm chén nhỏ trong tay Hiên Viên Sơ.

“Không thể.” Hiên Viên Sơ cực kỳ hẹp hòi xoay người sang chỗ khác, một hơi đem tất cả những lát táo còn sót lại nhét vào trong miệng.

Phục Khuyết không vui, híp mắt mím môi, giọng nói tràn đầy bi thương: “Vậy tốt xấu gì cũng nên nói cho Bồn Vương cách làm như thế nào, Bồn Vương để cho Liên Bình về nhà học làm theo là được rồi?”

“Cái này cũng đơn giản. Đem qua táo cắt lát, tốt nhất là chọn táo trong mùa mới đủ ngọt, thêm vào một chút dấm mơ và mật ong còn có nước chanh, ném thử thấy hài lòng là được.” Lý Mạt Nhi không chút giấu giếm, hướng về phía Liên Bình hết lòng giảng dạy.

“Tốt lắm, chúng ta trở về cùng làm thử cái này.” Phục Khuyết đứng lên, ngay cả chào hỏi cũng không có, nắm tay Liên Bình rời đi.

Xem ra giao tình của hấn và Hoàng Đế cũng không phải là ít, cùng với Liên Bình lại càng. “lấy sâu đo dài”, nhượng mảy, trực giác vụ án vô cùng không đơn thuần.

Lý Mạt Nhi tự mình nghĩ tới lại buồn cười, đột nhiên ngang hông có một lực mạnh kéo nàng về phía sau, nàng đặt mông ngồi ở trên đùi của Hiên Viên Sơ, vui vẻ nhìn về phía long nhan đang hết sức thỏa mãn.

“Thích không?” Nàng là muốn hỏi miếng táo hắc đang ăn trong miệng.

“Thích.” Hắc là đang nói tới thân người đang ôm trong tay.

“A? Chàng làm sao lại.” Trên làn da trắng nõn của nàng lập tức giăng đầy tầng tầng ửng hồng.

Phúc tổng quản khán giả duy nhất ở chỗ này ánh mắt cực kỳ tốt rời khỏi Lũng Tâm Trai, thậm chí còn thân thiết mang theo tất cả nô tài thị vệ đi ra ngoài.

Lúc này bên trong Lũng Tâm Trai xuân tình nhộn nhạo, những người không có nhiệm vụ tất nhiên là phải tránh xa rồi.

Thời tiết vào những ngày mùa thu hay thay đổi, ngày hôm qua còn nhìn thấy mặt trời, hôm nay lại đã nổi gió đổ mưa. Chỉ là mặc cho bên ngoài cửa sổ mưa to tầm tã cũng không gọi tắt được lửa nóng kích tình bên trong cửa sổ.

“Ừm. Ừ.”

Hiên Viên Sơ ngồi ở đầu giường, cúi xuống giữa hai chân Lý Mạt Nhi, bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng giữ chặt bộ vị hình trụ nóng bỏng màu đỏ tía, cái miệng anh đào nhỏ nhắn trên gương mặt đỏ ửng đang cố gắng nuốt nhả nam căn của hắc.

Tiếng rên ngâm trong phòng đã không còn phân rõ là của hắc hay là của nàng, hắc chỉ biết tư vị này thật sự mất hồn giống như là có thể bay lên trời.

“Chàng làm sao lâu như vậy còn không.” Nàng nhả vật cứng không thấy mềm đi chút nào ra, oán giận nói.

“Không cái gì?” Hắc khó nhịn hít sâu một hơi, khắc chế bụng dưới.

“Không ra được.” Đối thoại lớn mật như vậy dễ dàng có thể khiến cho nàng cả người nóng lên.

“Trẫm muốn ở trong thân thể của nàng. xuất ra.” Hắc tà nịnh cười một tiếng, ôm thân thể nhỏ bé đặt lên đùi của mình.

Dục vọng thẳng tắp gồng gượng chống đỡ ở khe hở mềm mại, sớm tiếp nhận hắc hai lần nơi đó đã trở thành một mảnh ướt mềm, khiến cho hắc yên tâm lập tức đẩy tới chỗ sâu nhất.

“A!” Nàng ôm chặt cổ hắc, vòng eo không tự chủ bắt đầu chuyển động.

Bất luận ban ngày hay ban đêm, hắc đều muốn lôi kéo nàng làm chuyện này, giống như có một loại mê luyện khó có thể giải thích đối với thân thể của nàng, nhưng mà nàng không phải là cũng như vậy sao?

Nàng thích cảm giác cùng hắc kết hợp thành một thể, khiến cho nàng cảm thấy được bản thân được yêu thật sâu, khiến cho nàng cảm thấy ở trên cái thế giới này nàng thật sự chân chính thuộc về một người nào đó.

Chỉ là.

“Vẫn có tâm tư suy nghĩ tới cái khác sao? Như vậy là lỗi của Trẫm rồi.” Sắc mặt của Hiên Viên Sơ lộ vẻ bất mãn, sau đó giữ chặt vòng eo của nàng, bụng dưới và thắt lưng vì đụng chạm mà căng lên, đem thân thể của nàng lần lượt lấp đầy rồi lại lấy ra.

“A a. Thật là tuyệt.” Nàng khó nhịn cắn một cái lên bả vai chắc nịch của hắc.

Bụng dưới của hắc chợt căng cứng, cuối cùng dục thú đang không ngừng co rút trong hoa kính cũng được thỏa mãn hơi chút ngừng lại, làm cho Long tinh (‘ tinh dịch ‘ của vua) nóng bỏng rót hết vào hoa huyết hết sức mặn cảm không sót giọt nào, bảo đảm thân thể của nàng vĩnh viễn nhớ rõ nhiệt độ và mùi của hắc.

Không biết qua bao lâu, Hiên Viên Sơ nằm nghiêng ở trên giường cuối cùng cũng cảm thấy thiên hạ trong ngực đã hoàn toàn trầm tĩnh lại, hô hấp cũng dần dần ổn định, lúc này mới đứng dậy đốt một chút hương giúp nàng ngủ ngon hơn.

Sau khi hẩn mặc quần áo xong xuôi, liền từ từ dạo bước rời khỏi nội thất, đi tới phòng khách nhỏ ở bên ngoài.

“Phúc Toàn.” Hẩn trầm thấp kêu lên một tiếng, Phúc tổng quản lập tức đi vào.

“Bẩm Hoàng Thượng, Công Chúa Vĩnh Lạc xin đợi ở Ngự Hoa Viên đã lâu.” Phúc tổng quản nhẹ giọng nhắc nhở.

“Vậy còn không mau thay Trầm chuẩn bị.” Khóe miệng Hiên Viên Sơ hàm chứa nụ cười lười biếng, ánh mắt quét nhanh nội thất một cái.

Trong nội thất, trầm hương lượn lờ, người lễ ra nên ngủ say đã từ từ mở mắt, trong mắt hoàn toàn không có ý buồn ngủ.

Một ngày kia bầu trời cuối cùng cũng trong xanh, người tận hưởng ánh nắng mặt trời mùa thu để phơi nắng mắt mở không ra.

Bên trong Thái Y Viện, Lý Mạt Nhi đi theo phía sau môn hạ thái y, kiểm tra một đồng dược liệu được phơi nắng ở trong cái sàng. Ở trong Thái Y Viện hình ảnh này đã có như không thấy gì, kể từ sau khi Lý Mạt Nhi truyền dạy y thuật thần kỳ kia, bóng dáng của nàng liên thường xuyên xuất hiện ở đây, cho dù là sau khi nàng được sắc phong làm Đế Phi cũng không hề có chút lạnh nhạt đối với Thái Y Viện.

Nàng không tập luyện y thuật, đến chỗ này chỉ thuần túy là tìm người nói chuyện, người kia chính là Hạ thái y.

Hạ thái y chu du khắp cả nước, học vấn và hiểu biết đều rất lợi hại, lại còn rất thích nói chuyện xưa, mỗi lần nàng đều nghe rất say sưa ngon lành, quan trọng hơn là, Hạ thái y đối đãi với nàng giống như gia gia đối với cháu gái, hết mực thương yêu không nói, người còn là người duy nhất sẽ mỉm cười khi nghe nàng nói xấu Hoàng Đế nữa! Không giống như những người khác, không phải bị sợ đến tè ra quần, thì chính là chuẩn bị mắng nàng cầu huyết lâm đầu [1].

[1]: Cầu huyết lâm đầu: Theo mê tín dị đoan trước đây, nếu cầu huyết dính trên đầu yêu nhân, thì sẽ làm cho yêu pháp mất tác dụng. Về sau được dùng để tả sự mắng chửi rất hung dữ khiến cho người bị mắng chửi giống như yêu nhân bị nhiễm phải cầu huyết trên đầu, không có cách gì chống đỡ, bất lực không làm gì được.

Cho nên mới nói, nàng thích Hạ thái y, tại thời điểm Hiên Viên Sơ bận rộn, nàng nhàn rỗi không chuyện gì sẽ chạy tới nơi này lưu lại. Gần đây, nàng thường xuyên tới nhiều hơn.

Lý Mạt Nhi khe khẽ thở dài, giúp Hạ thái y đem một vài dược liệu đã được phơi khô đưa tới được phòng nơi chuyên bảo quản dược vật, hiện tại ở chỗ này chỉ có hai người bọn họ.

“Mạt Nhi, con có tâm sự sao?” Hạ thái y đang phân loại dược liệu cho ổn thỏa thì đột nhiên mở miệng.

Lý Mạt Nhi ngây ngốc đứng ở bên cạnh hẩn thoáng sững sốt một chút, gượng cười nói: “Nào có? Ngày nào con cũng nhàn rỗi như vậy, sao có thể có tâm sự gì chứ.”

“Là Hoàng Thượng sao?” Hạ thái y hiển nhiên không tin nàng.

“Gia gia, người nói xem, con có phải là rất không biết tự lượng sức mình hay không? Con sao có thể dám hy vọng xa với hẩn vĩnh viễn chỉ thích một mình con chứ? Đây căn bản là chuyện không thể nào nha!” Lý Mạt Nhi gầy gầy dược liệu đã phơi khô câu được câu không, trên khuôn mặt đỏ ửng hiện lên một chút thương cảm.

Nàng biết Tả Tướng đã tìm được Công Chúa Vĩnh Lạc của tiền triều, cũng biết Công Chúa đã sớm gặp Hiên Viên Sơ, còn một lòng hướng về hẩn, cũng có ý đồ muốn lấy kết thân hóa giải ân oán hai triều.

Nàng cũng biết, Hiên Viên Sơ chưa từng cự tuyệt tâm ý của Công Chúa.

Nàng thường xuyên đi tới Thái Y Viện giết thời gian, cũng là bởi vì thời gian Hiên Viên Sơ xuất hiện ít đi, hẩn đi nơi nào, làm cái gì, ở chung một chỗ với ai, nàng đều không có mở miệng hỏi tới, mà hẩn cũng chưa từng giải thích. Nhưng nàng vẫn là từ trong miệng của những cung nhân nhiều chuyện biết được, thời điểm hẩn xa lánh nàng vẫn luôn cùng Công Chúa ở chung một chỗ.

Nàng không tức giận, chỉ là có chút khổ sở mà thôi.

Nàng và hắn đã từng ước định, hắn quên rồi sao?

“Nha đầu.” Hạ thái y thỉnh thoảng sẽ kêu nàng như vậy, nàng dĩ nhiên sẽ không để ý.

“Hả?” Nàng cố gắng nặn ra một nụ cười.

“Nhưng mà nếu hắn không làm được, con lại chịu không được, có từng nghĩ tới muốn rời khỏi nơi này hay không?”

Lời này Lý Mạt Nhi nghe có chút kinh ngạc, chỉ là suy nghĩ một chút lời này từ trong miệng Hạ thái y luôn thương yêu nàng nói ra, giống như cũng không phải là quá kỳ quái.

“Đúng, con đã nói qua với hắn, nếu hắn có. . . . người khác, thì phải để cho con đi.” Tim của nàng đau quá!

“Có thật không? Hắn đã đồng ý?” Lần này đổi lại là Hạ thái y kinh ngạc.

“Hắn sao lại không đồng ý chứ? Hắn cũng đã có người mới, còn tiếp tục giữ lại người cũ xấu xí muốn chết như con chẳng phải là chướng mắt sao? !” Nàng hít sâu một hơi, đem nỗi ghen ngào vừa tới miệng nuốt về trong bụng.

“Nha đầu, gia gia không cho phép con nói mình như vậy!” Nét mặt già nua nghiêm túc thoáng qua một tia đau lòng.

Trong lòng Lý Mạt Nhi càng thêm khổ sở, nháy mắt mấy cái, miễn cưỡng lên tinh thần mà nói: “Gia gia, người không phải là thần y sao? Không bằng người suy nghĩ một chút xem làm sao chữa trị cho gương mặt này của con đi?”

“Nha đầu, con thật sự muốn thay đổi gương mặt sao?” Nhìn dáng vẻ Hạ thái y cực kỳ khó xử.

Dĩ nhiên là khó xử rồi, ở niên đại này lấy đâu ra công nghệ à thay đổi gương mặt chứ? Coi như Hạ thái y cố ý muốn làm, cũng phải cần nàng nuốt một chút tiên đan diệu dược làm chuột bạch thí nghiệm, nàng mới không dám nha!

“Con chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi, gia gia người đừng làm thật. Gương mặt này con nhìn đã quen rồi, nếu thật phải đổi con vẫn còn không nổi!” Nàng vừa nói vừa vuốt da mặt của mình.

Trước kia nàng là hận không thể nào đổi gương mặt không sai, bất quá về sau cùng Hiên Viên Sơ ở chung một chỗ, nàng lại rất vui mừng vì có gương mặt này xem như là chứng minh hắn thích thật sự chính là con người này của nàng. Nghĩ tới nghĩ lui, có gương mặt xấu cũng không có gì không tốt.

“Mạt Nhi cô nương nói rất đúng.” Bỗng nhiên một giọng nam ôn hòa chen vào giữa hai người, người tới chính là Thanh Chí đang cầm một cái sàng màu đỏ tiến vào.

“Thanh Chí, miệng của người ăn mật rồi hả ? Lại nói chuyện ngọt như vậy!” Lý Mạt Nhi cười hì hì nhìn thiếu niên đem phụ tử để xuống.

“Tại hạ xác thực là vừa mới ăn điểm tâm Mạt Nhi cô nương mang tới, mùi vị rất tốt.” Trên khuôn mặt trắng nõn của Thanh Chí hiện lên một chút ửng đỏ, thật là một thiếu niên dễ dàng xấu hổ.

Ở dưới sự kiên trì của Lý Mạt Nhi, người bên trong Thái Y Viện vẫn là giống như lúc đầu gọi nàng như vậy, tránh khỏi mở miệng một tiếng Mạt Nhi Nương Nương làm cho nàng cả người không được tự nhiên.

“Đúng rồi! Những thứ đó không phải là các người đều đã ăn hết rồi chứ? Có để lại cho gia gia một chút hay không?” Hôm nay nàng chính là đặc biệt làm một hũ dấm táo mang tới cho bọn họ đánh giá.

“Đương nhiên là có để lại. . . . một chút, hình như còn dư lại không tới nửa miếng táo.” Thanh Chí cười đến vô cùng xấu hổ, Hạ thái y lập tức liếc xéo hắn một cái.

“Mấy thằng nhóc này!” Hạ thái y thở phì phò trợn mắt.

“Thật sự ăn ngon như vậy sao? Vậy gia gia lần này ăn không đủ cũng không sao, Mạt Nhi lần tới làm nhiều hơn một chút cho người, hiện tại người tạm tha cho Thanh Chí bọn họ đi.” Lý Mạt Nhi cực kỳ đắc ý vỗ vỗ bả vai của Thanh Chí, trên mặt người nọ lại nổi lên một tầng ửng đỏ, sau đó chạy tóe khói ra ngoài.

“Hắn chạy đi đâu vậy?” Nàng khó hiểu nhìn bóng lưng Thanh Chí thoáng cái đã biến mất.

“Nha đầu, lần sau con cũng đừng cùng nam tử kẻ vai sát cánh, sẽ khiến cho người ta bàn tán.” Sắc mặt Hạ thái y lộ vẻ khó xử.

“Kẻ vai sát cánh gì chứ? Con cũng chỉ là võ võ hần mà thôi.” Nàng bĩu môi rất uất ức.

“Không nói đến người khác, cái này nếu để Hoàng Thượng thấy được.”

“Hắn ư, chỉ sợ sẽ không để ý thôi.” Nàng ngượng ngùng muốn đi tới cửa, Hạ thái y liền ngăn nàng lại.

“Nha đầu, nhớ kỹ một câu của gia gia. Ở đây lòng của gia gia, ai cũng không xứng với con...con chớ coi thường mình, biết không?”

“Biết! Cũng biết gia gia người là tốt nhất!” Lý Mạt Nhi chột ôm Hạ thái y một cái sau đó buông ra, trong ánh mắt sáng ngời có chút nước mắt.

“Nếu như con thật sự có thể rời khỏi nơi này, nhất định cầu xin Hoàng thượng để cho con mang theo người cùng nhau rời đi, cũng không biết gia gia người có chịu đi theo con không mà thôi?”

“Dĩ nhiên chịu! Mạt Nhi đi đến đâu, gia gia ta liền đi theo con đến đó!” Hạ thái y nói xong cũng có chút kích động.

14. Chương 14

Mặc dù biết không thể đem lời này cho là thật, nhưng mà nàng nghe được vẫn rất cảm động.

“Thật sao? Vậy thì tốt quá! Đến lúc đó hai ông cháu chúng ta coi như một đôi du khách đeo ba lô lưu lạc chân trời đi!” Mới vừa bước ra khỏi được phòng tay phải của nàng đã nắm thành quyền giơ lên cao, làm ra bộ dáng đầu tranh anh dũng.

“Du khách đeo ba lô?” Hạ thái y đi theo phía sau nàng bước tới nghi hoặc nhíu chặt lông mày.

“À, chính là du khách đeo túi trên lưng.” Nàng tỉ mỉ chậm rãi giải thích danh từ không thuộc về thời đại này. Giọng nói của nàng trong trẻo, giống như thường ngày hấp dẫn không ít ánh mắt, bộ dáng quơ tay múa chân giống như đứa trẻ ngây thơ tràn đầy thoải mái, nụ cười xán lạn làm cho người ta nhìn thấy cũng không nhịn được cười thầm.

“Hoàng Thượng giá lâm, Công Chúa Vĩnh Lạc giá lâm.”

Lúc Hoàng Đế Hiền Viên Sơ bước vào thì từng tiếng hô cao vút cũng đã truyền khắp cả Thái Y Viện, đương nhiên cũng truyền vào trong lỗ tai Lý Mạt Nhi .

Ngay sau đó nụ cười của nàng liền biến mất, huyết sắc trên mặt giống như bị rút cạn.

Hiền Viên Sơ mặc một bộ long bào màu vàng rực rỡ đi vào Thái Y Viện, đi theo ngay phía sau hắn là nhóm cung nhân thị vệ cùng với Tả Tướng Ngụy Huệ và đại thần triều đình, phô trương hiem thấy mệnh mệnh cuộn cuộn, ngay cả Khuyết Vương và Liên Bình cũng đi theo ở bên cạnh.

Hiền Viên Sơ nhấc tay ra hiệu ọi người trong Thái Y Viện không cần quỳ thỉnh an, thế là tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn Hoàng Đế và một nữ tử đi lên phía trước, từng đôi mắt đều hiện lên vẻ sáng tỏ.

Vị thiếu nữ xinh đẹp xuất chúng này nhất định chính là Công Chúa Vĩnh Lạc của tiền triều rồi.

Tục truyền nàng chính là được Hoàng Hậu Đông Vân của tiền triều đưa ra khỏi cung, nhờ cạy cổ nhân ở dân gian chăm sóc, trên người còn mang theo tín vật của Hoàng Hậu Đông Vân, cũng chính là Ngọc Phật Châu mà Đông Vân khi còn sống yêu thích nhất luôn cầm trên tay. Công Chúa Vĩnh Lạc cứ như vậy ở tại một thôn nhỏ bên ngoài Thành Thiên Kinh trải qua năm năm này, mãi cho đến khi cái gia đình bách tính

chăm sóc cho nàng cuối cùng cũng không nhận được khối tiền thưởng kék xù kia, len lén đi tới Phủ Tế Tướng mật báo, thân phận của nàng mới được phơi ra ánh sáng.

Công Chúa Vĩnh Lạc quả nhiên là xinh đẹp động lòng người giống như lời đồn, nhưng mà càng làm ọi người giât mình, thật ra chính là trên người nàng và Hiên Viên Sơ đều mặc y phục màu vàng sáng bóng giống nhau như đúc.

Hoàng Đế lại đồng ý đem màu sắc dành riêng cho Đế Hậu để cho nàng mặc vào? Chẳng lẽ là.

Hạ thái y lo lắng nhìn về phía Lý Mật Nhi, người sau cắn chặt môi, không hé một tiếng.

“Hoàng Thượng, Vĩnh Lạc còn tưởng rằng trong Thái Y Viện này chỉ có nam tử, không ngờ còn có nữ tử?” Lời này của Công Chúa Vĩnh Lạc vừa nói xong, ánh mắt của mọi người liền cùng nhau rơi vào trên người Lý Mật Nhi.

Lý Mật Nhi không được tự nhiên nhếch miệng, nhưng mà vẫn không nói một câu chỉ nhìn chăm chăm vào Hiên Viên Sơ, ánh mắt của người kia vẫn rơi vào trên người của Công Chúa Vĩnh Lạc, giống như đối với hần đó là cảnh đẹp hấp dẫn nhất trên thế giới.

Hần thật sự là.

“Người tên là gì?” Công Chúa Vĩnh Lạc hướng về phía Lý Mật Nhi hỏi một câu như thế.

“Lý Mật Nhi.” Nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp lời.

“Mặt Phi lớn mặt! Đối với Công Chúa sao có thể vô lễ như thế? Người đâu! Vả miệng!” Tả Tướng Ngụy Huệ đứng ra phát lệnh.

Ở dưới luật lệ của thời đại này, một vị Cung Phi nhỏ nhẻ đương nhiên là kém xa so với địa vị của Công Chúa triều, huống chi vị Công Chúa này còn rất có khả năng sẽ trở thành Hoàng Hậu tương lai.

Mắt thấy mấy cung nhân nghe lời đã tiến lên trước, Hạ thái y và mấy môn sinh của hần cũng lập tức đứng ra che chở ở trước mặt Lý Mật Nhi.

“Hạ thái y, người đừng cho là lần trước người cứu mạng Hoàng Thượng, mà có thể bảo vệ cho cái tiện phi dĩ hạ phạm thượng này!” Ánh mắt cảnh cáo của Tả Tướng quét qua bức tường người che ở trước người Lý Mật Nhi.

“Hồi Thừa Tướng, cứu mạng Hoàng Thượng không phải là lão phu, mà là Mặt Phi nương nương.” Hạ thái y không nhanh không chậm trả lời.

“Người cho rằng ta sẽ tin tưởng sao?”

“Không tin cũng phải tin, bởi vì đây là sự thật.” Lý Mật Nhi đứng dậy, không để cho đám người Hạ thái y vì nàng mà chịu liên lụy.

“Cho dù là như vậy.” Ngụy Huệ còn có lời muốn nói.

Phục Khuyết cắt ngang lời nói của hần, cười lạnh nói: “Cho dù là như vậy cũng không tới phiên Tả Tướng người nói chuyện. Không thấy Hoàng Thượng còn đứng ở chỗ này sao? Phải mà Hoàng Thượng không vội, mà thái giám đã gấp mới đúng, thế nào lại là người? Chẳng lẽ.”

“Khuyết Vương Gia!” Bị ám chỉ là tự cung sắc mặt Ngụy Huệ vô cùng khó coi.

“Đủ rồi, ngay cả việc nhỏ như vậy cũng có thể ầm ĩ?” Hiên Viên Sơ hiển nhiên là không muốn tiếp tục đề tài vả hay không vả miệng này, lập tức muốn đổi đề tài, liền nói: “Mặt Phi đã từng cứu Trầm xác thực là thật, Mặt Phi đến từ dân gian không quen với những lễ nghi trong cung, Trầm đã hứa sẽ không truy cứu việc nàng thất lễ, Thừa Tướng không nên làm khó dễ.”

“Vi thần tuân chỉ.” Ngụy Huệ hậm hực thối lui đi xuống.

“Mặt Phi, thì ra muội là Thái Y à? Nhưng tại sao ta lại nghe được dường như không phải là như vậy? Vậy hiện tại là như thế nào?” Công Chúa Vĩnh Lạc cau mày suy tư, bộ dáng ngây thơ đáng yêu, vậy mà Lý Mật Nhi chỉ cảm thấy cực kỳ chói mắt, lập tức xoay ánh mắt sang phía khác.

“Ta vốn là vào cung để giúp trang điểm cho các Mỹ Nhân trong hậu cung.” Nàng cúi đầu đáp lại.

“Vĩnh Lạc, con có từng nghe nói qua cửa hàng vải của lão Lý trong thành Thiên Kinh chưa?” Phục Khuyết nhìn qua đối với Vĩnh Lạc thật sự là càng thêm yêu thương.

“Đã từng nghe qua! Nổi danh chính là công phu giúp mọi người trang điểm của khuê nữ Lý lão bản! Chẳng lẽ Mạt Phi chính là. . . .” Ánh mắt của Công Chúa Vĩnh Lạc nhìn Lý Mạt Nhi nhiều hơn một phần vui mừng.

“Ừ.” Lý Mạt Nhi nhàn nhạt đáp một tiếng.

“Vậy thì tốt quá!” Công Chúa Vĩnh Lạc vỗ tay một cái, vô cùng vui vẻ kêu lên.

Vẻ mặt Lý Mạt Nhi có chút khó hiểu nhìn nàng, không hiểu tại sao nàng lại nhìn mình chằm chằm như vậy.

Tốt cái gì? Tại sao nàng lại có một loại cảm giác không được tốt lắm?

“Hoàng Thượng, Vĩnh Lạc muốn giao hỉ phục cho Mạt Phi sắp xếp, không biết ý Hoàng thượng như thế nào?” Công Chúa Vĩnh Lạc bộ dáng ngây thơ hỏi ý kiến Hiền Viên Sơ, không hề hay biết một câu nói này của nàng khiến cho hiện trường không ít người sắc mặt đều trắng bệch.

Lý Mạt Nhi lão đạo lui về phía sau một bước, Thanh Chí đứng ở sau lưng nàng lập tức đỡ nàng, sau đó lại còn đem một cánh tay đặt ở sau lưng nàng hết sức bảo vệ.

Lý Mạt Nhi không hề tránh khỏi cánh tay của Thanh Chí, trên thực tế nàng một chút cảm giác cũng không có, trong đầu của nàng chỉ không ngừng lặp lại hai chữ mới được truyền ra.

Nàng không dám tin ánh mắt lập tức quét về phía Hiền Viên Sơ, liền nhìn thấy hắn cực kỳ cứng chiều nhìn vị Công Chúa kia, nhẹ nhàng cười nói: “Trong cung cũng không hề thiếu nhân tài như vậy, Công Chúa đừng nên lo lắng.”

Hắn không phủ nhận hắn muốn cưới vị Công Chúa này?

Lý Mạt Nhi trợn to hai mắt, chỉ có cảm giác toàn bộ máu trong người mình lập tức đều đã bị rút cạn rồi, giống như đặt mình trong hầm băng, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy cực kỳ khổ sở.

“Mà ta chỉ muốn nàng giúp ta trang điểm thôi!” Công Chúa Vĩnh Lạc dù sao lúc nhỏ cũng lưu lạc ở dân gian nhiều năm, nói chuyện mặc dù mất quy củ nhưng về tình cũng có thể tha thứ. Lại nhìn bộ dáng Hoàng Đế và Vương Gia đối với nàng đều hết sức sủng ái, tất nhiên cũng sẽ không so đo.

“Như vậy chỉ cần Mạt Phi đồng ý là được.” Hiền Viên Sơ cuối cùng cũng nguyện ý đem tầm mắt từ trên người Công Chúa dời đi, nhưng mà thời điểm quét về phía Lý Mạt Nhi thế nhưng trong nháy mắt lại trở nên lạnh lẽo vô tình.

Ánh mắt của hắn lại giống như đang nhìn người xa lạ từ trên xuống dưới quan sát nàng, mi tâm nhíu chặt giống như đang nhìn một thứ gì đó rất chán ghét.

Nhìn hắn như vậy, Lý Mạt Nhi chỉ cảm thấy từ trong xương tủy hiện lên một cỗ lạnh lẽo, lan tới từng sợi dây thần kinh của nàng.

Không thương, chính là như vậy sao?

“Mạt Phi chắc sẽ đồng ý chứ?” Giọng nói tràn đầy tự tin của Công Chúa Vĩnh Lạc đem ý thức của Lý Mạt Nhi kéo trở về. Nàng không chút nghĩ ngợi lên tiếng: “Xin lỗi, ta bây giờ sẽ phải xuất cung về nhà, sợ rằng lực bất tòng tâm.”

“Cái gì? Về nhà!” Công Chúa Vĩnh Lạc làm như khó có thể tin, giọng nói cũng cao vút lên vài độ.

“Lớn mật. . . .” Tả Tướng lại muốn nhảy ra trách cứ.

“Hoàng Thượng đã đồng ý với ta rồi.” Lý Mạt Nhi nhìn thẳng vào Hiền Viên Sơ.

Ánh mắt của mọi người cũng theo đó tập trung ở trên người Hoàng Đế, chờ hắn đáp lại.

“Trẫm không cho phép.” Sắc mặt của Hiền Viên Sơ trở nên lạnh lẽo, giống như nổi giận.

“Người đã đồng ý với ta rồi!” Hấn lại dám nuốt lời?

“Trẫm không cho phép.” Hiên Viên Sơ vẫn là một câu nói này.

“Người đã đồng ý! Người đã đồng ý!” Nàng tức giận xông lên một phen níu lấy vạt áo của Hiên Viên Sơ, ồng tay áo rộng rãi làm lộ ra cánh tay trắng nõn, da thịt lỏa lồ ở trước mặt mọi người khiến ột màn kinh thể hãi tục này lại càng thêm vẻ hoang đường.

“Cung phi hèn mọn này lại dám công kích Thánh Thượng! Người đâu! Còn không mau đem nàng bắt lại!” Lần này Ngụy Huệ rất là thuận lợi điều động thị vệ đem Lý Mạt Nhi từ trên người Hoàng Đế kéo xuống.

Nàng bị hai người thị vệ ấn mạnh quỳ xuống trên mặt đất, hai tay bị buộc đề ở sau lưng khiến nàng khổ sở nhúu mày, nhưng mà cặp mắt đỏ ửng vẫn như cũ không rời khỏi khuôn mặt của Hiên Viên Sơ.

“Hoàng Thượng, đây chính là tội chết đại nghịch bất đạo, xin Hoàng Thượng nhanh chóng hạ lệnh xử tử tội phi này!” Ngụy Huệ liên tục nói không ngừng.

“Lý cô nương từng cứu Hoàng Thượng một mạng, tuổi còn quá nhỏ, lẽ ra tội không đáng chết.” Hạ thái y tiến lên một bước, trên khuôn mặt già nua ngoại trừ khấn trương còn có tức giận. Hấn và Lý Mạt Nhi tình cảm đã giống như ông cháu, có cái phản ứng này cũng chẳng có gì là lạ.

“Hoàng Thượng, Mạt Phi nhất định là rất nhớ nhà cho nên mới có thể làm ra hành vi phản nghịch này, vì thần cả gan thay Mạt Phi xin tha mạng, xin Hoàng Thượng khai ân!” Liên Bình vẫn luôn không hề mở ra miệng nói chuyện thể nhưng lại đứng ra thay Lý Mạt Nhi cầu cạnh.

“Buông nàng ra.” Hiên Viên Sơ quét thị vệ một cái, thân thể Lý Mạt Nhi bắt đầu co rút đau đớn cuối cùng cũng đạt được tự do, nàng tức giận thở hổn hển được Liên Bình và Hạ thái y đỡ dậy.

“Trẫm niệm tình người có công cứu mạng, tạm tha cho người lần này. Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Người.” Đoạn cuối Hiên Viên Sơ thoáng ngừng lại, khiến cho đáy lòng mọi người lập tức bất ổn nhảy loạn, chỉ ngoại trừ Lý Mạt Nhi. Nàng bình tĩnh như vậy không giống như người đang chờ xử lý, chỉ vì tim của nàng tựa như có lẽ đã quên nhảy lên rồi.

“Trẫm lệnh cho người đóng cửa suy nghĩ ba ngày.”

Lời này của Hiên Viên Sơ vừa nói ra, có thể nói là mấy nhà sung sướng mấy nhà buồn, Ngụy Huệ lại càng không hài lòng với cái phán quyết này, vậy mà Lý Mạt Nhi tránh được một kiếp cũng vẫn không nhúc nhích, mặt xám như tro tàn.

“Người đã đồng ý với ta rồi.” Nàng mở miệng lần nữa vẫn là cùng một câu nói.

Hiên Viên Sơ hít sâu một hơi, Long nhan lại lạnh xuống một lần nữa, mọi người cho rằng hấn sẽ nổi giận nghiêm trị Lý Mạt Nhi vẫn còn dám tiếp tục khiêu chiến hoàng uy lần nữa, nhưng mà hấn lại không nói gì thêm nữa liền bãi giá rời khỏi Thái Y Viện.

Mãi cho đến khi đoàn người mệnh mông cuồn cuộn đều đã rời đi không thấy một bóng người, bên cạnh Lý Mạt Nhi chỉ còn lại đám người Hạ thái y và Thanh Chí, nàng vẫn còn thẳng tắp đứng nguyên tại chỗ.

“Nha đầu.” Hạ thái y thật sự là rất đau lòng.

“Gia gia, hấn đã đồng ý với con rồi. Hấn đã đồng ý với con rồi.” Nước mắt Lý Mạt Nhi nín nhịn thật lâu cuối cùng cũng lăn xuống hai má.

Bắt đầu từ ngày nàng tỉnh lại ở cái thời không này cho tới bây giờ, đây là lần đầu nàng để mặc ỉnh khóc giống như một đứa bé.

Ban đêm dần dần lạnh, Lý Mạt Nhi nhốt mình ở trong phòng đóng cửa suy nghĩ, dĩ nhiên là nơi nào cũng không thể đi. Thật ra thì nàng nơi nào cũng không muốn đi, trong lòng tràn ngập suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra ở Thái Y Viện, nghĩ quá nhiều quá lâu, nàng liền ngủ không được, không ngủ được, nàng liền an vị ở trước bàn sách luyện chữ.

Trên giấy Tuyên Thành viết đầy những chữ lớn nhỏ, những chữ này đại khái cũng không ngoài ba chữ: Hiên Viên Sơ.

“Hoa Tử ở trong phim nói câu nói kia quả thật là không sai! Nói không giữ lời, chính là súc sinh! Trư Bát Giới! Đồ tiểu nhân! Coi như ta nhìn lầm người rồi!” Trong miệng nàng mắng rất sảng khoái, nước mắt cũng không ngừng rơi xuống đất.

Nàng chính là đặc ý quên mình cho nên hôm nay mới có thể rơi vào tình cảnh như thế này.

“Sao lại khóc?” Giọng nói của Hiên Viên Sơ chợt vang lên.

Lý Mạt Nhi nâng đôi mắt đầm lệ nhìn lên trên, lúc này mới phát hiện ra người khác đã ở gần trong gang tấc, tất cả biểu tình trên mặt nàng nhìn cũng không hiểu.

Nàng kinh ngạc, tiện tay ném nhẹ bút lông, cả người lập tức nhảy lên.

“Người tới đây làm gì?” Nàng lau mặt một cách qua loa, khí thế một chút cũng không có yếu đi.

“Đây là tẩm cung của Trẫm, Trẫm muốn tới thì tới, còn cần lý do sao?”

“Vậy ta đi được chưa?” Lý Mạt Nhi cầm giận vòng qua bàn đọc sách, nhắc chân rời đi.

Hiên Viên Sơ đứng tại chỗ cũng không nhúc nhích, mãi cho đến khi nàng lướt qua bên cạnh hắn, hắn mới vươn một tay kéo nàng vào trong lòng.

“Trẫm cho phép người đi rồi sao?” Hiên Viên Sơ lạnh mặt hỏi lại.

Giọng điệu của hắn khiến cho nàng lập tức nhớ lại chuyện ở Thái Y Viện, nhớ lại hắn nói không giữ lời, còn nhớ tới hôn sự của hắn và Công Chúa kia!

“Thân là Đế Vương, làm sao người có thể lật lọng phản lời?”

“Trẫm không có.” Hắn ngược cầm, vẽ mặt ra vẻ đạo mạo.

Thúi lắm!

“Còn nói không có? Chẳng lẽ người mất trí nhớ sao? Haaaa...! Khó trách có câu nói, tình nguyện tin tưởng trên thế giới có quỷ, cũng không thể tin tưởng nam nhân mở miệng! Nói chính là loại nam nhân như người!” Nàng chỉ vào chóp mũi của hắn càng mắng càng hăng say.

Theo lẽ thường mà nói, cái Hoàng Đế di tình biệt luyến này nên lập tức kêu người tóm nàng lên vứt xuống địa lao, hoặc là lại đánh mười mấy đại bản mới đúng, nhưng hắn không có, hắn lại ôm nàng lên ném lên trên giường!

“Không cho phép người nói muốn rời khỏi Trẫm nữa.” Hắn đứng ở bên giường nghiêm túc cảnh cáo nàng, hai tay nhanh chóng cởi bỏ trường bào trên người ra.

“Ta có cái gì không thể nói? Người đã đồng ý với ta rồi! Ta không muốn đợi ở chỗ này! Ta không muốn phải nhìn thấy người thêm nữa!” Lý Mạt Nhi la lên giống như phát điên.

Hiên Viên Sơ cũng giống như đã mất đi không chế nhào tới trên giường, gắt gao đè nàng ở phía dưới.

“Trẫm nói, không cho phép người nhắc lại chuyện này. Nghe rõ chưa?”

“Không, có!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, không ngờ hắn lại liên tiếp hôn xuống môi của nàng.

Nàng hết sức phản kháng, còn cắn hắn một cái, cuối cùng cũng khiến cho gương mặt khô ngô anh tuấn của hắn vụn vỡ.

15. Chương 15: Chương Kết

“Không cho phép đụng vào ta!” Cái nam nhân bắt cá hai tay ích kỷ này!

“Không cho phép? Vậy người cho phép người nào đụng vào người? Những thiếu niên ở Thái Y Viện kia sao?” Hắn trợn to đôi mắt hổ, bàn tay nắm lấy cằm của nàng.

“Ai cũng có thể! Chỉ có người là không thể!” Lý Mạt Nhi cực kỳ tức giận hướng về phía mặt của hắn rống lại

Hình như đến lúc này, Hiền Viên Sơ mới hoàn toàn bị nàng chọc giận.

Trên mặt của hắn không hề còn một chút thả lỏng, chỉ còn lại vẻ mặt đóng băng hiem thấy.

“Xem ra Trầm còn chưa để cho người biết rõ, có thể đụng vào người, chỉ có một mình Trầm mà thôi.”

“Đừng!” Bị hắn lật người lại giống như con chó con nằm sấp ở trên giường, nàng không ngừng giãy giụa gào thét, nhưng mà nàng làm sao có thể chống lại sức lực của một nam nhân? Dĩ nhiên chỉ có thể cực kỳ nhục nhã mặc cho hắn định đoạt.

Hắn nhanh chóng vén làn váy của nàng lên tới thắt lưng, một phen kéo quần lót của nàng xuống.

.

Cứ như vậy không biết đã trải qua bao lâu, hắn cuối cùng cũng chịu buông nàng ra, không giống lúc trước ôm nhau lưu luyến, lần này hắn không nói một câu đã đi xuống giường, lưu lại một mình nàng ở trên giường, giữa hai chân đã nhể nhại không chịu nổi.

“Rốt cuộc phải làm sao người mới bằng lòng thả ta ra?” Nàng lẳng lặng hỏi Đế Vương đang mặc lại quần áo.

Nàng thật sự yêu hắn, nhưng nàng không có biện pháp cùng các nữ nhân khác cùng hưởng hắn.

“Nếu như chỉ có một con đường chết, người cũng muốn thử sao?” Hiền Viên Sơ trầm mặc một chút, sau đó giọng điệu vô cùng lạnh lẽo quăng xuống những lời này.

Đợi đến khi tiếng bước chân càng lúc càng xa, Lý Mạt Nhi đang co rúc ở trên giường cuối cùng cũng nghẹn ngào khóc rống.

Sau lần đó Hiền Viên Sơ cũng không có xuất hiện qua lần nào nữa, Lý Mạt Nhi cũng không hề bước chân ra khỏi sương phòng lần nào nữa.

Ở bên ngoài cửa phòng của nàng chẳng những có thị vệ đóng giữ trong mọi thời tiết, trong phòng lại còn có ít nhất ba cung nữ theo sát ở bên cạnh. Đối đãi như vậy thật sự là giống như giam lỏng khiến cho Lý Mạt Nhi không biết nên có cảm tưởng như thế nào.

Nàng không biết Hiền Viên Sơ làm như vậy là bởi vì không bỏ được nàng, hay là thuần túy không cho phép nàng khiêu chiến tôn nghiêm của hắn? Hắn là cái sau đi.

Ngày hôm trước nghe lén hai cung nữ trông chừng nàng tán gẫu, nàng mới biết được trong ngoài Hoàng Cung đều đang chuẩn bị cho Hôn Khánh của Hoàng Đế và Công Chúa Vĩnh Lạc.

Nghe thấy cái tin tức này, nàng mới biết thì ra bản thân đối với chuyện Hiền Viên Sơ sẽ cưới người con gái khác đã từ rất có cảm giác trở thành hoàn toàn không có cảm giác, hoàn toàn chết lặng.

Nàng chỉ không hiểu là rốt cuộc hắn đang có ý đồ gì, nếu như hiện tại chuyện hắn cố chấp đối với nàng truyền vào trong tai Công Chúa Vĩnh Lạc, nàng ấy sẽ có cảm tưởng gì đây?

Sợ rằng sẽ muốn giết nàng mất? Đường đường là một Công Chúa lại phải chia sẻ trượng phu với nàng một nữ nhân xấu xí như vậy.

“Công Chúa Vĩnh Lạc giá lâm!”

Ngoài cửa truyền đến một tiếng hô to, Lý Mạt Nhi vẫn còn đang dựa vào trên giường liền ngơ ngác nhìn bốn cung nữ hiện tại đang phục vụ nàng đã xếp hàng đứng ở cạnh cửa cung nghênh Công Chúa đại giá.

Mẹ nó. Phía bắc á! Có cần chuẩn như vậy hay không!

Nàng nhảy dựng lên, ép buộc bản thân ít nhiều gì cũng phải giả bộ cung kính một chút.

Nói tốt thì không linh, vị Công Chúa này chẳng lẽ thật sự là tới lấy mạng nàng sao?

“Phi phi phi. Cái miệng quạ đen này!” Nàng khẽ tát mình một cái, cẩn thận từng li từng tí nhìn Công Chúa Vĩnh Lạc đang chậm rãi đi tới.

Càng nhìn, nàng lại càng muốn thở dài.

Cùng là mười tám tuổi, Công Chúa người ta muốn mặt có mặt, muốn ngực có ngực, muốn hông có hông, khó trách hẳn muốn di tình biệt luyện. Không đúng! Nàng sao còn có thể tìm lý do thay lòng đổi dạ giúp hẳn chứ?

“Các người đều đi ra ngoài hết đi, Bốn Cung chỉ là đến tìm Mạt Phi tỷ tỷ tâm sự, ha ha một chút mà thôi, không thích bị người khác nhìn.” Công Chúa Vĩnh Lạc hướng về phía cung nữ nói như vậy.

“Chuyện này.” Bốn cung nữ hai mặt nhìn nhau, dáng vẻ cực kỳ khó xử.

“Công Chúa nói mà các người không nghe sao?” Sắc mặt của lão thái giám do Công Chúa mang tới lộ vẻ khó chịu mở miệng trách mắng.

“Nô tỳ tuân lệnh.” Bốn cung nữ kia cũng không dám do dự nữa, lập tức bỏ chạy hết toàn bộ, nhìn dáng dấp của lão thái giám này xem ra lai lịch không nhỏ.

“Công Chúa, bây giờ nô tài đi kêu người đưa điểm tâm tới.” Lão thái giám vênh vác hung hăng nói xong cũng lui ra ngoài.

Hiện tại, trong phòng cũng chỉ còn lại có hai người nữ nhân bọn họ.

Nói thật, nàng đối với vị Công Chúa Vĩnh Lạc này một chút hảo cảm cũng không có. Mặc dù Công Chúa nhìn qua luôn là một bộ dáng ngây thơ chân thật, không tranh quyền thế, nhưng mà nàng chính là nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt.

Cũng đúng, Công Chúa kia xem như cũng là tiểu tam xen vào chuyện tình cảm của nàng nha, nàng làm sao có thể thuận mắt được chứ?

“Mạt Phi tỷ tỷ, tỷ quả thật là không giúp Vĩnh Lạc là hỉ phục sao?” Công Chúa chuyển đôi mắt được trang điểm hết sức xinh đẹp quay sang nhìn nàng chăm chăm.

A, càng nhìn càng tức giận.

“Tỷ tỷ!” Trên khuôn mặt của Công Chúa Vĩnh Lạc cuối cùng cũng hiện lên tức giận.

“À? Cái gì?” Thì ra là nàng thất thần.

“Tỷ tỷ nghĩ cái gì mà nghĩ đến mê mẩn như thế? Có phải là đang nghĩ tới Hoàng Thượng hay không nha?” Công Chúa Vĩnh Lạc vào lúc này vẫn chỉ tiếp tục mỉm cười.

Thế nhưng nụ cười này Lý Mạt Nhi nhìn thế nào cũng cảm thấy cả người sợ hãi. Có câu nói, lai giả bất thiện, thiện giả bất lai. (người đến không có ý tốt, người có ý tốt không đến).

Chớ sợ chớ sợ! Cùng lắm cũng chỉ có một cái đầu, muốn chết liền chết! Nàng cũng đã chết qua một lần, còn sợ chết lại một lần nữa sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng Lý Mạt Nhi lập tức nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hướng về phía Công Chúa Vĩnh Lạc nặn ra nụ cười đầu tiên.

“Đúng vậy, ta đang nghĩ tới lúc nào thì Hoàng Thượng mới cho phép ta rời cung? Phiền toái Công Chúa bây giờ đi thuyết phục Hoàng Thượng nhanh lên một chút để cho ta về nhà đi!”

“Hoàng Thượng đã rời kinh ba ngày rồi, bởi vì Khuyết Vương thúc thúc nói lúc trở về Đông Lĩnh Thành gặp Đông Lĩnh Thành Chủ, thấy có một viên Dạ Minh Châu có thể nói là đẹp nhất trên đời, Hoàng Thượng vừa nghe được đã nói muốn đích thân mang về cho Vĩnh Lạc nhìn một chút ! Chuyện này tỷ tỷ không biết sao?” Công Chúa Vĩnh Lạc giống như vô tội hỏi lại.

“Không biết.” Nụ cười của Lý Mạt Nhi lập tức chuyển lạnh.

Công Chúa này thì ra là tới khoe khoang?

“Vậy người khẳng định là cũng không biết, trước khi Hoàng Thượng rời đi đã thông báo cho Vĩnh Lạc, trước khi hẳn trở lại giúp hẳn đem những người không nên ở lại trong cung xử lý hết đi.” Gương mặt xinh đẹp của Công Chúa Vĩnh Lạc càng thêm âm hiểm, nhìn Lý Mạt Nhi đang nhảy dựng trong lòng.

“Lời này của người là có ý tứ gì?”

“Ý tứ chính là. . . .” Công Chúa Vĩnh Lạc vỗ nhẹ một cái, chỉ thấy cửa phòng mở rộng, lão thái giám vừa nãy từ ngoài cửa đi tới, đem theo một chiếc khay đặt lên bàn.

Lý Mạt Nhi định thần nhìn lại, trên cái khay này không hề có điểm tâm, chỉ có một bình trà và một cái ly. Nhưng mà cảnh tượng này tại sao lại quen thuộc như vậy?

“Tỷ tỷ không phải là muốn rời cung sao? Cái này coi như là Hoàng Thượng cho phép tỷ rời cung rồi.” Công Chúa Vĩnh Lạc cực kỳ ưu nhã rót nước trà không màu không mùi trong ấm trà ra, đổ đầy một ly.

Đó là thuốc độc sao?

Nếu như chỉ có một con đường chết, người cũng muốn thử sao?

Hóa ra, lời nói ngày đó chính là ý này.

“Ta đã làm cái gì khiến cho hần phải đưa ta tới cận kề cái chết?” Cũng bởi vì không thương ngay cả con đường sống cũng không cho nàng sao?

“Vĩnh Lạc thành thật nói với tỷ tỷ vậy, là ta chứa không nổi người, muốn ta tranh thủ tình cảm với loại nữ nhân xấu xí như người, còn sợ làm giảm phẩm cách của ta !” Khuôn mặt xinh đẹp của Công Chúa Vĩnh Lạc càng lộ vẻ âm trầm, một mặt ác độc của nàng cuối cùng cũng lộ rõ ra.

“Vậy người kêu Hoàng Thượng phế ta đi rồi trục xuất khỏi cung cũng không phải là được rồi sao?”

“Hừ, người còn sống, trong lòng ta liền có cái gai thỉnh thoảng đâm rất khó chịu! Hoàng Thượng nhân từ xuống tay không được, nhưng người không chết, Bồn Cung cũng không nguyện cùng Hoàng Thượng thành thân. Đám cưới của Bồn Cung và Hoàng Thượng là chuyện liên quan đến hòa bình của nước Vị trách nhiệm nặng nề, Hoàng Thượng tâm lực quá mệt mỏi, chuyện như vậy đương nhiên giao do Bồn Cung ra mặt giải quyết. Tỷ tỷ nếu là thấu tình đạt lý, liền chớ khiến cho Hoàng Thượng khó xử.” Công Chúa Vĩnh Lạc không nhanh không chậm giải thích.

Vào thời điểm khi nàng cuối cùng cũng nói xong, Lý Mạt Nhi lại lẳng lặng nở nụ cười.

Bi thương với tâm chết, chính là nói tới cảm giác bây giờ của nàng sao? Nam nhân nàng yêu hóa ra lại là loại người như vậy, ngay cả cái chết của nàng cũng không dám chịu trách nhiệm.

Nhưng mà nàng vẫn còn yêu nha, yêu sâu như vậy, nặng như vậy, nghĩ đến đây nàng lại một lần nữa vì yêu mà đem mạng bồi trả.

Nàng sao có thể không cười cho sự ngu xuẩn của mình?

“Ta biết rồi.” Tay nàng run run cầm cái ly lên, ngửa đầu một hơi uống hết thuốc độc đến một giọt cũng không còn dư lại.

Cơ hồ là tại lúc nàng để ly xuống cũng trong lúc đó, nàng đã cảm thấy đầu vág mắt hoa, cả người vô lực ngã xuống trên mặt đất.

Nàng yếu ớt ngã xuống, cả người nằm ở trên sàn nhà lạnh lẽo, hôn mê nhìn giày thêu của Công Chúa Vĩnh Lạc đi tới trước mặt, lông mi chớp chớp không nở nhắm lại.

Ầm! Một tiếng vang thật lớn, trong tầm mắt của nàng mơ hồ xuất hiện rất nhiều đôi chân.

“Dem nữ nhân này và tay sai của Ngụy Huệ tất cả đều bắt lại cho Trẫm! Lập tức giải vào tử lao!” Là giọng nói của Hiên Viên Sơ.

Hần tới ư?

Lý Mạt Nhi mơ mơ màng màng nghĩ tới, sau đó cảm giác được mình bị người ta ôm vào trong ngực, một mùi quen thuộc khiến cho nàng quẩn luyện hít sâu một hơi.

“Mạt Nhi! Mạt Nhi, nàng tỉnh lại! Mau nhìn Trẫm!” Giọng nói của Hiên Viên Sơ nghe giống như là gấp gáp lại vừa giống như đang tức giận.

Hần tại sao lại tức giận? Nàng đã giống như hần mong muốn sẽ biến mất nha! Sau này hần nên cái gì phiền não cũng không có, nên vui vẻ hơn mới đúng chứ?

Nàng muốn đem những lời này nói ra, nhưng nàng mệt quá rồi.

“Tĩnh! Trẫm không cho phép nàng ngủ! Nàng tĩnh lại cho Trẫm!”

Hắn thế nhưng lại tát nàng một bạt tai?

Nàng rất tức giận, cho nên trợn tròn mắt nhìn hắn chăm chăm, nhưng xem ra vẻ mặt của hắn giống như sắp khóc? Tại sao vậy chứ?

Nàng nhin đau gơ tay lên sờ sờ mặt của hắn, nước mắt của hắn liền rơi xuống.

“ Qe!” Nàng há miệng tất cả đều là mùi máu tươi.

“Mặt Nhi, không cho phép! Trẫm nói không cho phép nàng rời khỏi Trẫm, có nghe hay không?” Nước mắt của hắn từng giọt từng giọt rơi tại trên mặt của nàng, giống như trời mưa.

Nàng bỗng nhiên rất muốn cười, cho nên liền cười, nhưng mà chỉ sợ là xấu xí đến nỗi không thể nhìn, bởi vì hắn khóc càng lợi hại hơn.

“Thái y đâu? Mau đưa thái y tới!” Giọng nói của Phục Khuyết lộ ra kinh hoàng trước nay chưa từng có.

Bọn họ đây là thế nào? Không phải đều muốn nàng chết sao?

Lúc này, khuôn mặt của Liên Bình xông vào đáy mắt nàng, hắn lo lắng giải thích với nàng hết thảy chân tướng. Hóa ra Công Chúa Vĩnh Lạc này là Tả Tướng kêu người ta giả mạo, tín vật Ngọc Phật Châu cũng là hắn bí mật trộm được.

Giống như năm đó hắn dâng sủng cơ lên cho Phục Thiên, dựa vào cái này âm thầm điều khiển quốc chính. Phục Thiên diệt vong, không trở thành Hoàng Đế hắn định dùng phương pháp giống như cũ khống chế Hiên Viên Sơ. Đám người Hiên Viên Sơ làm bộ bị lừa, kì thực cung quân nhập úng, cẩn thận thăm dò vạch trần thủ đoạn của Tả Tướng. Mấy ngày nay bọn họ rời kinh chính là đi tìm toàn bộ chứng cứ, dò xét Phủ Tả Tướng.

Nhưng mà bọn hắn vạn vạn không ngờ, Công Chúa giả lòng ghen tỵ gây chuyện, lại thừa dịp bọn họ rời cung mưu hại Lý Mạt Nhi.

Nghe xong những lời này, khuôn mặt đỏ ửng nhợt nhạt như sắp chết của Lý Mạt Nhi cuối cùng cũng hiện lên một tia nhẹ nhõm.

“Vĩnh Lạc.” Chỗ ngồi của Liên Bình bị Phục Khuyết chiếm mất, trên mặt của hắn vẫn là kinh hoảng hiềm thấy, nhưng kỳ quái là, hắn thế nhưng hướng về phía nàng gọi Vĩnh Lạc?

Nàng không hiểu, nhưng nàng không còn hơi sức để hỏi.

“Hoàng Thượng.” Nàng nuốt xuống vị ngai ngồi đầy miệng mới mở miệng.

“Nàng cố chống đỡ! Thái y lập tức tới đây rồi!” Gương mặt tuấn tú của Hiên Viên Sơ tràn đầy nước mắt nước mũi, chứng minh khóc thành ra như vậy vẫn sẽ rất xấu xí, nhưng mà Lý Mạt Nhi cũng đã không còn hơi sức để giấu cợt hắn.

Nàng lắc đầu, biết mạng sống của mình đang nhanh chóng tàn lụi.

“Bảo trọng. Bye bye.” Nàng nhẹ nhàng nắm tay của hắn, thoải mái nâng khóe miệng lên.

Biết hắn không có cố ý muốn nàng chết, vậy cũng tốt.

Lý Mạt Nhi nghĩ như vậy, từ từ buông lỏng tay ra, mí mắt dần dần khép lại.

Tại cái liếc mắt sau cùng của nàng, Hiên Viên Sơ bị thương giữa mặt lên trời kêu lớn, đột nhiên khắc ra một ngụm máu tươi.

Uây... uây... hết chương cuối cả hai anh chị đều hộc máu mà sao ko có nàng nào kích động vậy... Ta hựt hẩng. Còn tưởng sắp có bão đổ bộ chứ!!!

Chap sau sẽ có bắt ngờ kinh thiên động địa về tác giả màn hạ độc Hiên Viên ca ở chương 8. Muốn biết là ai ko? Vậy mau mau thank + cmt thôi nào?

Đảo mất thời tiết đã tiến vào mùa đông giá rét, nước Vị nghênh đón trận tuyết đầu mùa trong năm nay, trong một đêm, cả nước trên dưới đều bao phủ bởi một màu trắng bạc, phong cảnh có thể nói là đẹp không sao tả xiết.

“Lạnh quá!”

Trên người tiểu nhân nhi bọc một bộ áo lông cáo trắng như tuyết cơ hồ muốn cùng với cảnh tuyết rơi trước mắt hòa làm một thể, bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết đưa tới bên khóe miệng, một đôi tay lớn liền từ phía sau tiến tới kéo lấy, nhiệt độ trong lòng bàn tay lớn trong nháy mắt liền đem bàn tay nhỏ lạnh lẽo ủ ấm.

“Biết lạnh còn chạy tới trên ban công tìm khổ?” Sắc mặt của Hiên Viên Sơ chủ nhân của bàn tay lớn mang theo trách cứ, đồng thời cũng đem người trong ngực ôm càng chặt hơn.

Người được hân ôm chặt chính là Lý Mạt Nhi đã sống lại, cũng chính là tân Hoàng Hậu hiện tại ở nước Vị.

Thì ra là Hạ thái y đã kịp thời tráo đổi thuốc độc, đổi thành một loại thuốc giả chết, sau khi dùng sẽ hiện lên hiện tượng giả tử vong, đợi ba ngày sau là có thể khôi phục sức sống.

Trải qua khó khăn hữu kinh vô hiểm lần này, hiện tại Hiên Viên Sơ có thể nói là một khắc cũng không thể rời khỏi Lý Mạt Nhi. Từ khi nàng sống lại đến bây giờ đã qua ba tháng, nhưng mỗi lần nghĩ tới cảnh tượng nàng ngừng thở ở trong ngực hân, trong lòng hân vẫn còn rất sợ hãi.

“Ngắm phong cảnh thôi! Tuyết rơi kìa, thật là đẹp nha!” Lý Mạt Nhi quay đầu sang, vô cùng vui vẻ nói với hân.

Ngoài ý muốn thuốc giả chết lại có công hiệu làm phai đi vết bớt đỏ trên mặt nàng, hiện tại trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bằng bàn tay chỉ còn lại màu hồng nhàn nhạt, nhìn không những không xấu xí, ngược lại còn cực kỳ giống cánh hoa anh đào mùa xuân, mềm mại đáng yêu.

Chỉ là làm cho Hiên Viên Sơ càng thêm vui mừng chính là thân thể của nàng cũng khôi phục rất tốt, tất cả đều bình thường không có gì khác, chỉ ngoại trừ.

“Hoàng Tử của Trầm hôm nay ngoan ngoãn chứ?” Bàn tay sờ lên bụng của Lý Mạt Nhi, nơi đó nhô lên như một gò đất nhỏ.

“Sao chàng lại biết là Hoàng Tử chứ? Ngộ nhờ đây là một Công Chúa thì sao?” Lý Mạt Nhi xoay người sang chỗ khác, ôm lấy eo Hiên Viên Sơ.

Nàng thật không dám tưởng tượng nàng vẫn còn sống? Đây hoàn toàn là nhờ thuốc cứu mạng của Hạ gia nha!

Nhưng mà nàng càng không dám nghĩ tới chính là, nàng thế nhưng mới đúng là Công Chúa Vĩnh Lạc chân chính phải nói là thân thể này của nàng chính là Công Chúa Vĩnh Lạc, mà Hạ thái y mới đúng là cố nhân được Hoàng Hậu Đông Vãn của tiền triều giao phó công chúa.

Hạ thái y tinh thông dược và độc, mang theo Vĩnh Lạc ẩn cư ở rừng núi không lâu sau thiếu chút nữa bị quan binh tìm được, cho nên lòng hân nảy sinh một kế, để cho Vĩnh Lạc nuốt vào một loại kỳ dược có thể thay đổi khuôn mặt của nàng. Thời gian phát huy tác dụng của thuốc này cần bảy ngày, Hạ thái y tạm thời an trí Vĩnh Lạc đã uống thuốc năm ngày nằm ở trong phòng nhỏ sau rừng trúc, rồi đi ra ngoài hành y thuận tiện thăm dò tin tức.

Nhưng không ngờ Vĩnh Lạc lại tự tiện chạy ra ngoài, khiến cho hân sau khi trở về không tìm được người, cho là nàng thật sự đã bị quan binh mang đi, nên đã đi khắp nha môn trong thành Thiên Kinh, thậm chí còn đến Hoàng Cung hỏi thăm nhưng không có kết quả. Hân và Lý Mạt Nhi cứ như vậy bỏ qua thời cơ “tương phùng”, sau đó hân đi chu du khắp cả nước cũng là vì tìm nàng. Về sau hân nghe thấy chuyện phối đồ này, lại nghe người ta kể thân hình dung mạo của Lý Mạt Nhi, vô cùng giống bộ dáng sau khi Vĩnh Lạc uống thuốc sẽ phải có, hân liền xâm nhập vào trong cung, tìm cơ hội đến gần nàng.

Cho nên sau khi Lý Mạt Nhi sống lại, Hạ thái y liền đem tất cả những chuyện này nói cho nàng và Hiên Viên Sơ biết.

Chỉ là trong lòng nàng biết, Công Chúa Vĩnh Lạc chỉ sợ là thân thể suy nhược, không chịu nổi uy lực của tác dụng do dược liệu phát huy cho nên mới chết, mới có thể bị linh hồn của nàng lấy ra dùng. Nhưng mà nàng chỉ suy nghĩ một chút cũng không nói ra với bọn họ, hiện tại kết cục như vậy tất cả đều vui vẻ không phải rất tốt hay sao?

“Là Công Chúa, chúng ta lại tiếp tục sinh một Hoàng Tử.” Hiền Viên Sơ xiết chặt hai cánh tay, không che giấu chút nào khát vọng đối với nàng.

“Vậy là Hoàng Tử, thì không cần tiếp tục sinh sao?” Nàng cười hì hì hỏi ngược lại.

“Quân đội hậu cung của Trẫm hiện nay đã thành bột nước, nàng nên sinh một đội quân bồi thường lại cho Trẫm mới đúng.” Hắn nhéo mặt của nàng, sau đó một tay ôm nàng đi vào bên trong tấm điện.

Trên mặt đất đặt mấy cái lò sưởi bằng đá đang cháy sáng, đem cả gian phòng sưởi ấm thật ấm áp.

“Nghe chàng nói như thế, giống như cảm thấy rất đáng tiếc?” Nàng vừa ngồi xuống trên ghế nệm êm liền lập tức đập lên tay Hiền Viên Sơ một cái.

Hiền Viên Sơ hơi hột cười nói: “Đương nhiên đáng tiếc. Đáng tiếc là Trẫm cũng không thể thấy bộ dáng tranh giành tình nhân đáng yêu của nàng nữa rồi.”

Nói xong, hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, hôn lên mười đầu ngón tay từng cái từng cái một, hôn đến nỗi khiến cho nàng cũng bắt đầu xấu hổ.

Hắn thật sự là càng ngày càng buồn nôn rồi, chỉ là nàng thích! Hì hì!

“Đúng rồi, trước khi gia gia còn chưa nói rõ ràng, đám người các chàng làm sao biết cái Công Chúa đó là giả chứ? Nàng có thể là thật, chỉ là bị kẻ xấu lừa gạt làm con rối mà thôi!”

“Nàng có còn nhớ chuyện ở Thái Y Viện lần đó hay không?” Hắn ném ra một cái vấn đề.

“Đó là lần nào? Ta đi qua nhiều lần như vậy.” Nàng bĩu môi oán trách.

“Chính là cái lần nàng nhảy lên thiếu chút nữa bóp chết Trẫm đó.” Hiền Viên Sơ nhéo chặt chóp mũi của nàng, bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy rất buồn cười.

Bộ dáng nàng ăn nhiều dấm chua khiến cho hắn rất là thỏa mãn nha!

“Chàng còn dám nói? Lần đó ánh mắt của chàng nhìn ta tựa như ta là một loại gì đó có bao nhiêu ghê tởm, ta đều thấy rất rõ ràng!” Nàng bây giờ nghĩ lại tim vẫn còn rất đau.

“Lúc đó?” Hắn giống như đang hồi tưởng lại, sau khi nhớ tới sắc mặt so với nàng còn khó coi hơn.”Lúc đó nàng để cho cái thằng nhóc gọi là Thanh Chí gì đó ôm em của nàng, nói Trẫm làm sao có thể không tức giận? Trẫm nhìn chằm chằm cũng là bởi vì cái tay không an phận kia của hắn! Nàng lại còn ra sức ấm ỉm đòi rời khỏi Trẫm, Trẫm mới có thể đối với nàng như vậy

“A, coi như ta chưa nói, chàng cứ tiếp tục!”

Hóa ra cái ngày kia khiến cho nàng trải qua khổ sở như vậy, đều là do ăn nhiều dấm chua nha!

“Lúc đó nốt ruồi đỏ trên cánh tay của nàng bị Khuyết Vương nhìn thấy, hắn mới nhớ lại lúc Vĩnh Lạc vẫn còn đang trong thời gian quần tã, hắn từng nhìn qua phía trong cánh tay của nàng quả thật là có ba nốt ruồi đỏ giống như nàng vậy, trên người Vĩnh Lạc giả một nốt ruồi đỏ cũng không tìm thấy. Nhưng mà. . .

“Nhưng mà cái gì?”

“Trẫm nhớ, ba nốt ruồi đỏ này là về sau mới có?” Hắn nhớ thời điểm bọn họ lần đầu tiên da thịt thân thiết, trên cánh tay của nàng một nốt ruồi cũng không có.

“Hình như là a! Chính ta cũng không có chú ý tới nốt ruồi này là lúc nào mọc ra.” Nàng nghi hoặc gật gù đắc ý, khóe mắt vừa vận liếc thấy Hạ thái y từ ngoài cửa đi tới.

“Gia gia! Mau vào! Mạt Nhi vừa đúng lúc có chuyện hỏi ngài!” Nàng nói xong liền muốn nhảy dựng lên, Hiền Viên Sơ nhanh tay lẹ mắt ngăn nàng lại.

“Nha đầu, con ăn hết chén được thiện này, gia gia sẽ để cho con hỏi đủ chuyện.” Hạ thái y đặt chén canh màu đỏ như máu ở trước mặt Lý Mạt Nhi, đây là việc hân thưởng làm mỗi ngày.

“Cái gì! Còn phải ăn à?” Mặt của nàng ngay lập tức nhả thành trái khổ qua.

“Đương nhiên rồi, gia gia khi đó không biết được là con đang mang thai, để cho con uống rượu thuốc kia, ngộ nhờ điều dưỡng không tốt, sinh ra đứa trẻ có cái. . . .” Hạ thái y nói xong lại lau lau nước mắt.

Lý Mạt Nhi vội vàng kêu khổ, cực kỳ sảng khoái bưng chén được thiện kia lại.

“Được được được, con ăn là được! Vậy chàng tới hỏi gia gia đi.” Đút miếng thịt gà vào trong miệng nàng nâng nâng cảm ra chỉ thị cho Hiên Viên Sơ.

Hiên Viên Sơ bất đắc dĩ cười một tiếng, lúc này mới nói rõ ràng lại mọi chuyện.

“A, ba cái nốt ruồi đỏ này ư. Lúc nha đầu thay đổi gương mặt này, ba nốt ruồi đỏ này cũng theo đó mà biến mất, đây là tác dụng của thuốc.”

“Vậy tại sao hiện tại lại mọc ra?” Nàng không hiểu liền hỏi tới cùng.

Chỉ thấy Hạ thái y hắng giọng, nghiêm mặt nói: “Lão phu cho rằng, chính là tính khí của Hoàng Thượng phá thủ cung sa, đồng thời cũng giải được một chút được tính.”

“Phụt!” Lý Mạt Nhi phun ra một ngụm thuốc, cực kỳ nhếch nhác.

Thật ra thì cổ nhân nói chuyện cũng rất thẳng nha!

“Này gia gia, theo như người nói, vậy gương mặt này của con cũng có thể hoàn toàn khôi phục sao?” Nàng chột nghễ đến khả năng này.

“Không sai, sau khi khôi phục nhất định là cực kỳ giống với nha đầu Đông Vân kia.” Hạ thái y tràn đầy tự tin.

“Vậy chẳng phải là đẹp ngây người sao?” Nàng nghe nói Hoàng Hậu tiền triều là một đại mỹ nhân đấy!

“Đương nhiên gia gia vốn định đợi đến khi thuận lợi dẫn con xuất cung, sẽ để cho con uống thuốc giải thay hình đổi dạng, một lần nữa làm người.”

“Nói như thế nào con lại có vẻ giống như tội phạm truy nã vậy?” Nàng bĩu môi.

“Đến lúc đó con thật sự sẽ là tội phạm truy nã nha!” Hạ thái y nhún vai.

Hai ông cháu đầu đầu, ai cũng không phát hiện sắc mặt Hoàng Đế vào lúc này so với thuốc còn đen hơn.

“Người muốn mang nàng xuất cung, còn muốn thay hình đổi dạng khiến Trẫm không tìm được thật sao?” Hân vậy mà lại còn liên tiếp trọng thưởng cho cái lão đầu có ý nghĩ muốn dẫn nữ nhân của hân đi.

“Nếu như Hoàng Thượng không biết quý trọng, lão phu lúc nào cũng có thể mang nàng cao bay xa chạy. Thực không dám dấu diếm, lần trước Hoàng Thượng trúng độc chính là lão phu hạ độc, nếu như Hoàng Thượng có lỗi với nha đầu của ta, lão phu lúc nào cũng có thể hạ độc lần nữa!” Hạ thái y nói rõ không hề sợ Hoàng Đế.

“Gia gia, lúc đó người không có việc gì hạ độc hân làm gì?” Lý Mạt Nhi nghe xong so với Hiên Viên Sơ còn giật mình hơn.

“Ai bảo hân dám chiếm tiện nghi của con còn đánh con nữa!”

“A, hoá ra là như vậy.” Nàng gật đầu một cái, hướng về phía Hoàng Đế mặt đen cười duyên: “Chàng thăm rồi! Ta có núi dựa lợi hại như vậy, xem chàng còn dám khi dễ ta hay không?”

“Nhưng người cái nha đầu ngớ ngẩn này, thế nhưng lại muốn cứu hân, lão phu không thể làm gì khác hơn là cho hân dùng thuốc giải, nếu không hân sao có thể khôi phục được tốt như vậy?” Hạ thái y lắc đầu liên tục, lắc đến nỗi Lý Mạt Nhi cũng đỏ mặt.

Nàng cũng không nỡ để hân chết đâu!

“Trẫm nhất định sẽ không để cho nàng khổ sở lần nữa, người đừng mơ tưởng lại làm cái ý nghĩ xấu gì nữa!” Hiên Viên Sơ một chút cũng không để ý tới sự uy hiếp đe dọa của Hạ thái y, càng không muốn truy cứu chuyện hấn trúng độc.

Đối với hấn mà nói, từ nay về sau, Lý Mạt Nhi có thể an toàn đợi ở bên cạnh hấn, đó mới là chuyện quan trọng nhất.

“Ai da! Chàng đối với gia gia hung dữ như vậy làm cái gì?” Lý Mạt Nhi trước tiên là liếc Hiên Viên Sơ một cái, rồi sau đó lại hướng hấn cười ngọt ngào, “Ai, chàng nghĩ có muốn nhìn thấy ta thay hình đổi dạng, trở thành một đại mỹ nhân hay không? Nghĩ đi? Nghĩ đi?”

Có người nam nhân nào lại không muốn có một nương tử xinh đẹp chứ?

“Không muốn.” Sắc mặt của Hiên Viên Sơ vẫn còn rất đen.

“A? Tại sao?” Nàng chỉ ngây ngốc nhìn hấn.

“Nàng bây giờ cũng đã không an phận như vậy rồi, biến thành đại mỹ nhân rồi, Trẫm chẳng phải là cả ngày lo lắng bị cấm sùng hay sao?” Hiên Viên Sơ một phen ôm lấy nàng, hướng Hạ thái y chuyển tới một cái ánh mắt, người kia bất đắc dĩ lui ra ngoài, còn phân phó thị vệ đem cửa chính và cả cửa sổ cũng đóng kỹ.

Được người nào đó vô cùng nhẹ nhàng thả xuống giường, Lý Mạt Nhi bưng mặt oan uổng.

“Ta sao lại trèo tường chứ! Chàng thật sự không muốn ta xinh đẹp động lòng người sao?”

“Ở trong mắt Trẫm, nàng đã là người xinh đẹp động lòng rồi.” Hấn cúi người bắt đầu cắn lên môi hồng.

“Ba hoa!” Nàng ở trên cánh môi của hấn trầm thấp cười một tiếng, cảm giác sự ẩm áp và cường tráng của hấn bao vây lấy nàng thật chặt.

A, còn có tiểu bảo bảo của bọn họ!

Thật là khó tin tưởng, nàng thật sự ở cái thế giới này ăn sâu bám rễ rồi.

“Ở trong ngực Trẫm còn dám phân tâm nghĩ tới chuyện khác sao?” Cái miệng của hấn từ từ dời xuống.

Hơn nữa còn cùng một Hoàng Đế thùng dấm lớn như vậy nói yêu thương.

“Không nên không nghe lời như vậy?” Môi của hấn lại trở về trên môi của nàng, oán trách nàng phân tâm.

“Chàng không phải là thích ta không nghe lời sao?” Nàng nâng cánh tay trắng lên ôm sau cổ của hấn.

“. Như vậy, Trẫm liền muốn thích nàng một người như vậy.” Hiên Viên Sơ không có phủ nhận chỉ khẽ cười rồi lại hôn nàng vài lần.

Hấn không phải là lần đầu tiên nói lời như vậy, thế nhưng mỗi lần nàng nghe được lời nói này đều cảm động giống như vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, khiến cho Lý Mạt Nhi cảm động đến lệ nóng quanh tròng.

Nàng vẫn còn nhớ mẹ, trong lòng tràn đầy chờ đợi sẽ có người cũng có thể xuyên qua đến thế kỷ hai mươi mốt thay thế nàng chăm sóc mẹ của nàng, bởi vì nàng đã không thể trở về rồi.

Mẹ luôn thương yêu nàng như vậy sẽ hiểu nàng chứ? Hiểu nàng ở chỗ này yêu một người, người này đối với nàng cực tốt cực tốt, đứa bé đầu tiên của bọn họ cũng sắp ra đời.

Nàng bây giờ rất hạnh phúc, chưa từng có được hạnh phúc như vậy.

“Còn đang suy nghĩ cái gì?” Giọng nói tràn đầy oán giận đập tắt cảm xúc hạnh phúc của nàng.

Ai da, nếu cái thùng dấm chua này có thể ít đi một chút có phải hạnh phúc hơn hay không? Cũng sẽ không, hi!

“Nghĩ tới chàng nha!”

Nàng chủ động dâng lên nụ hôn, hai lòng cùng nam nhân mình yêu dịu dàng ôm nhau, liêu minh triền miên.

– End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xau-phi>